

ВИНС ФЛИН

ВРАГЪТ СРЕД НАС

Част 10 от „Мич Рап“

Превод от английски: Петър Нинов, 2008

chitanka.info

На Томас Патрик Трейси

1.

ПУЕРТО ГОЛФИТО, КОСТА РИКА

Мич Рап прокара длан по гладкото ѝ голо бедро, нагоре към кръста и после надолу към стегнатото ѝ коремче. Тя беше долепила гръб към гърдите му, положила глава върху ръката му. Това, което се случи не беше планирано, но и не го изненада. Той отдавна долавяше знаци, че тя проявява интерес към него — плахите погледи и полушеговитите закачки ясно говореха за това. Напрежението се бе трупало почти цяла година, през която всеки от двамата им мълчаливо си бе задавал въпроси. Никой не знаеше със сигурност дали връзката им ще стигне дотук. И ето един ден пристигнаха в тази уединена вила с изглед към един идиличен плаж. Топлият и влажен въздух, прибойт на вълните, изпитата текила — всичко това доведе до изблика на натрупаните страсти и плътски желания.

Рап целуна голото ѝ бедро, отмести с нос кичур от копринената ѝ черна коса и се вслуша в равномерно то ѝ дишане. Тя спеше дълбоко. Мич остана неподвижен за миг, напълно завладян от аромата и допира на красивата жена, лежаща до него. Отдавна не беше имал подобни изживявания, при все че вината още се обаждаше някъде от дълбините на неговата съвест и само дебнеше подходящия момент да го връхлети с пълна сила. Усещаше я как го гризеше отвътре и ръфаше душата му. Искеше да се върне отново вътре в нея. Искеше да го накара да си спомни неща, които той се мъчеше да забрави, но знаеше, че никога няма да може.

Отмести се леко от нея, обърна се по гръб и се вгледа във вентилатора на тавана. Пламъците на свещите танцуваха в ритъма на лекия ветрец и хвърляха слаба светлина върху перките и тъмните дървени греди над тях. Зад отворените врати на балкона вълните се разливаха една след друга на брега. Бяха минали две години откакто бомба разруши дома му в залива Чесапийк и уби жена му и детето,

което тя носеше в утробата си. Оттогава той не беше спал спокойно нито веднъж и тази нощ нямаше да е изключение.

В онзи есенен следобед те искаха да убият него — не нея. Вината му за смъртта ѝ го доведе до необузdana ярост и огромна мъка и тъга. Глупаво беше да се заблуждава, че ще може спокойно да се оттегли от работата и да създаде семейство. Прекалено много врагове имаше. Прекалено много роднини на мъже, които бяха умрели от ръката му. Прекалено много правителства и влиятелни личности, които най-много от всичко на света биха искали да видят Мич Рап лежащ по очи в собствената си кръв. Понякога — в мигове на дълбоко отчаяние — той тайно се надяваше и си пожелаваше някой от многобройните му зложелатели накрая да успее. Той приветстваше предизвикателството. Искаше го. Искаше някой от убийците да извади късмета да остане жив и да го отърве от нещастieto му.

Шансовете обаче това да се случи тази вечер бяха близки до нулевите. Противно на това, което интимната поза на жената до него подсказваше, Рап не беше пропътувал хиляди километри за едно романтично бягство. Накратко казано, той беше поел към тропическото местоназначение, за да убие човек. Един самовлюбен политикан, който егоистично беше поставил личните и партийните интереси над тези на Америка. Неговите интриги и кроежи бяха променили хода на последните президентски избори и имаха за последица смъртта на десетки невинни хора. С всяка изминала седмица ставаше все по-очевидно, че нещастникът си беше въобразил, че му се е разминало. Всъщност само шепа хора наистина знаеха за участието му в драматичните събития, но за негово голямо съжаление те не биха допуснали за нищо на света измяната да остане ненаказана.

Рап и екипът му бяха държали под око мишената в продължение на почти цялата година. В началото следенето беше изключително пасивно. Когато той се намирал на Източното крайбрежие, Рап и хората му тайно го наблюдаваха от Западното. И обратното. Проследяваха го електронно, чрез кредитните му карти и тегленето на пари от банкомати. Докато месеците се нижеха един след друг и мишената постепенно свали гарда си, те преминаха към същинското наблюдение. Поставиха подслушващи устройства около дома му, в офиса му, на яхтата. Разговорите от мобилния му телефон също се прослушваха. На компютрите му беше инсталиран специален

шпионски софтуер. Започнаха да следят всеки негов ход, за да си изградят картина за всекидневните му маршрути и в очакване на удобен случай да ударят.

Така разбраха за ваканцията, която беше планирал — едномесечно пътуване от Сан Диего до Панама и обратно. Мишената възнамеряваше лично да изпита чисто новата си яхта за два милиона долара. Рап успя да се сдобие с подробния маршрут на пътуването и изпрати разузнавателен екип да огледа пристанищата, през които щеше да мине яхтата. Премахването на обекта в отдалечена страна от Третия свят беше далеч по-предпочитано отколкото провеждане на операцията на територията на САЩ.

Оказа се, че Пуерто Голфито е идеално за целта. Някогашното малко рибарско селце сега се радваше на нарастващ поток от туристи. Лайнерите за морски круизи пускаха котва тук няколко пъти седмично, за да свалят от борда си хилядите пътници. Търговията също беше в подем, продажбата на имоти просперираше и целият град се радваше на небивал възход. Идеалната среда, в която двама души да дойдат и да си тръгнат незабелязано. В сравнение с другите аналогични операции тази не беше от най-трудните. Въпреки това един от аспектите леко тревожеше Рап. Лежащата до него гола жена упорито настояваше тя собственоръчно да прати в гроба мишената.

Мария Ривера беше логичният избраник на Рап за партньор. Перфектно говореше испански и беше силно мотивирана. Може би дори малко по-мотивирана от необходимото, което допълнително предизвикваше у Рап известно колебание. Не че не беше способна да ликвидира обекта — напротив, боравеше еднакво добре и с голи ръце, и с огнестрелно оръжие — но ѝ липсваше практически опит. Неслучайно повечето професионални убийци идваха или от специалните части или от градската престъпност. Хората и от двете категории бяха претръпнали към насилието и гледаха на него единствено като средство за постигане на определена цел. Много често формулата на успеха беше съвсем проста — отговори на насилието с още по-голямо насилие.

Симпатичната красива латиноамериканка до него не беше минала нито през жестоките улици на някое градско гето, нито през засекретения свят на бойците от специалните части. Дори обратното, през последните десет години беше работила в една от най-прочутите

служби за ред и сигурност. Мария Ривера имаше черен колан втора степен по бойни изкуства, стаж в Сикрет Сървис и майсторски умения по стрелба с пистолет. Пред нея беше начертано светло бъдеще, докато обаче бомба не разкъса кортежа, който ѝ беше заповядано да охранява. Последвалото вътрешно разследване в службата я оправда по подозренията за некомпетентност или умишлена вина. Но в бранш, в който успехът остава незабелязан за публиката, а за провалите се снимат документални филми и се показват по историческия канал „Хистъри Ченъл“, след подобен инцидент с кариерата ѝ беше свършено. Тя тихомълком беше избутана от пътеката към върха и натикана в тесен кабинет, където амбициите ѝ започнаха да атрофират като мускулите на пациент в кома. Рап знаеше, че Мария няма да изкара дълго така и ѝ предложи нова работа.

Официално Ривера работеше в частна компания за сигурност и охрана със седалище в Маклийн, Вирджиния. Заемаше поста вицепрезидент и отговаряше за личната охрана и оценката на заплахи и рискове. Заплатата ѝ беше три пъти по-висока от тази, която беше получавала в Сикрет Сървис. Войната срещу тероризма беше печеливш бизнес за частните охранителни фирми. Голяма част от дейността на компанията беше напълно законна, но Рап все по-често ги използваше за акции, които Ленгли искаше да запази в тайна от медиите и Конгреса.

Тази малка екскурзия на юг беше идеален пример за подобна операция. Рап лично не би имал никакви проблеми да накара определен брой сенатори или конгресмени да разрешат писмено провеждането на операцията, но да се сдобиеш със съгласието на цялата комисия и в същото време да не изтече информация беше невъзможно. Прекалено много народни избраници поставяха егото и политическите си амбиции над националната сигурност.

Рап обърна глава към Ривера. Въпреки че операцията беше относително лесна, нямаше място за никакви грешки. Всичко трябваше да изглежда като злополука, иначе щяха да последват купища неприятни въпроси. Той се запита дали партньорката му наистина притежаваше необходимите инстинкти или годините на работа на страната на реда и закона щяха да си кажат своето и тя да се разколебае. Убийството на себеподобно човешко създание не винаги беше толкова трудно, колкото би се сторило на някого. Дай на

изпълнителя минимално обучение, постави го в ситуация, в която трябва да защити себе си или семейството си и ще имаш насреща си напълно подготвен професионален убиец. Дай на агент от Сикрет Сървис стотици часове обучение и тренировки и той хладнокръвно и без колебание ще прибегне до смъртоносна сила, за да спре атентатор с насочен към президента пистолет.

Накарай обаче някой от тези агенти да убие невъоръжен цивилен и ще се озовеш в небрано лозе. Дори и вината на обекта да е доказана и той напълно да си заслужава отреденото му наказание, малцина са служителите на реда, които биха се вживели в ролята на екзекутори. От агента вече не се иска да реагира на заплаха — необходими са съвършено различни умения. По същество ти искаш от човек, който преди е играл в защита, да мине в нападение и то със същата степен на кадърност и подготвеност. Да промениш така драстично ролята на някого е почти невъзможно. Да убиеш чисто и да го направиш да изглежда като злополука е майсторство, подвластно само на каления и изпитан професионален убиец.

Рап отново хвърли поглед към Ривера. Тя продължаваше да спи непробудно. Той бавно измъкна дясната си ръка изпод врата ѝ, зави я с чаршафа и се измъкна от леглото. Докато я завиваше, главата ѝ леко потръпна и отново се отпусна върху възглавницата. Рап тихо отиде на балкона по покрития с плочки студен под. Долу лек влажен бриз разклащаше едвам-едвам върховете на палмите. Той погледна към залива, където се олюляваха мачтите на платноходките, и потърси гладкото туловище на елегантната круизна яхта, принадлежаща на човека, когото бяха дошли да убият. Яхтата беше пристигнала в късния следобед и спуснала котва на шейсет и пет метра от най-близкия съд. Дългата двайсет и пет метра „Азура“ с яркочервената си ватерлиния се открояваше лесно сред останалите съдове.

Обектът възнамеряваше да пренощува в Пуерто Голфито две вечери. Тепърва щеше да се отклони от графика си, което още повече улесняваше задачата на Рап. Планът за тази вечер беше да го наблюдават, но у Мич се зараждаше нова идея. Той погледна към облаците и луната, която беше във втората си четвърт. До час условията щяха да са идеални за техния случай. Според прогнозата утре вечер небето щеше да е ясно. Четвъртина луна осветяваше терена

достатъчно ярко, повече, отколкото някои биха предположили. Повечето светлина обаче увеличаваше риска да бъдат забелязани.

Рап за сетен път погледна към Ривера. Този път всичко щеше да бъде отблизо и на лична основа. Нямахше да я има онази хладина и дистанцираност, характерна за снайпериста, наблюдаващ мишената през оптичeskия мерник. Въпреки че същата тази мишена не представляваше никаква заплаха по физически данни, за мнозина този начин на убийство беше най-трудният. Най-тежкият психологически тест. С голи ръце, без нож, без пистолет. Само ти и жертвата, сплетени в смъртоносна спирала — като анаконда изстискаваща с желязната си хватка и последната глътка въздух от някой топлокръвен бозайник. Змията би почувствала топлината на тялото му, уловила миризмата му, чула приглушените му писъци и много вероятно би видяла умоляващите и изпълнени със страх и ужас очи на жертвата. Не, каза си той, този тест щеше да е прекалено труден за Ривера.

Мич бавно отиде до чантата си и извади оттам радиостанция Моторола с кодиран сигнал. Включи я и я остави върху тоалетката. С останалата си екипировка в ръка той се измъкна от спалнята и по коридора стигна до хола. Големите плъзгащи се врати бяха отворени, покрити само с тънки прозрачни пердета. Рап излезе на верандата, обу си клин за плуване и тръгна по пътеката към брега. Къщата се простираше върху двадесет декара и разполагаше със свой собствен плаж.

Рап стигна до пясъчната ивица и се огледа. Беше пусто. Затъкна в клина радиостанция Моторола и сгъваема слушалка с микрофон, след което спокойно тръгна да се разхожда по плажа с плавници, шнорхел и маска за гмуркане. Нямахше смисъл точно сега да се крие. Ако някой видеше човек, облечен в черно, подозрително промъкващ се по плажа в този късен час, най-вероятно щеше да се обади в полицията. Рап нагази във водата и фиксира с очи яхтата. После отново се шмугна в горичката, заобиколи и излезе в срещуположния край на залива. Сложи си маската и плавниците и заплува към яхтата и нейния собственик. Щеше да види сметката на Стю Гарет и от опит знаеше, че нямахше да изпита и грам състрадание към него.

2.

ИСФАХАН, ИРАН

Цигареният дим беше замъглил въздуха в стаята. Тримата мъже се гледаха един друг със смес от презрение и подозрение. Азад Ашани не искаше да идва тук. Петдесет и еднагодишният началник на Министерството на разузнаването и сигурността на Иран знаеше какво ще последва. Рано или късно бомбите щяха да паднат върху целта и комплексът, в който сега седяха, щеше да бъде унищожен от американско нападение. Имаше голяма вероятност да го сторят и израелците, но пък какво значение имаше кой щеше да бъде? Израелците в края на краищата щяха да изпратят произведени от американците самолети, които щяха да пуснат произведени в Америка бомби за разрушаване на бункери.

Ашани огледа бетонните стени и тавана на тесния кабинет. Намираха се на двайсет метра под земята в ядрения комплекс в Исфахан. Инженерите и бюрократите го бяха уверили, че конструкцията е непробиваема. Над тях на повърхността се намираше надземната сграда с двуметрова плоча от суперздрав бетон, подсилен с мрежа от арматурно желязо и масивни стоманени пръти. На три метра под плочата имаше втора армирана с желязо и стомана бетонна плоча. Три метра по-надолу — трета плоча и така чак до четиринайсетото подземно ниво. Инженерите му бяха казали, че деветдесет и девет процента от американския арсенал ще бъде спрян още от масивната плоча на повърхността. Вторият подземен етаж пък претендираше да е сто процента защитен от онзи един процент бомби или ракети, които биха могли да проникнат през първата бариера.

Тези думи може и да успокояваха мнозина от държавните мъже, колеги на Ашани, но самият той по рождение си беше скептик, а не религиозен фанатик. Американската военна промишленост непрекъснато бълваше нови оръжия, способни на все по-голямо по сила и мащаб разрушение. А когато американския изобретателски

гений се изправеше лице в лице срещу самохвалната пропаганда на неговото правителство, трезвомислещият човек лесно би преценил на кого да вярва. По време на първата му обиколка из комплекса той беше задал на главния инженер следния въпрос: „Щом вторият подземен етаж е сто процента защитен, защо тогава сте си направили труда да изградите трети и четвърти?“ Така и не му отговориха.

Ашани не се съмняваше, че на комплекса му бяха вдигнали мерника и той щеше да бъде унищожен до един месец. Шефът на разузнаването се беше противопоставил категорично на построяването му, но хардлайнерите спечелиха. Те бяха налели над един милиард долара в този комплекс, а също и в този в Натанз и в още няколко други. В същото време анемичната иранска икономика бележеше все по-голяма стагнация. Официално целта на програмата беше производство на ядрена енергия за мирни цели. Целият свят знаеше, че това е лъжа и то дори само поради факта, че Иран разполагаше с изключително богати залежи и резерви от петрол и газ.

От икономическа гледна точка нямаше никакъв смисъл да се харчат милиарди за развитието на ядрена програма, след като евтиният петрол и газ бяха в изобилие. Те обаче се нуждаеха от рафинерии.

С всеки следващ ден Ашани все по-силно чувстваше надвисналия апокалипсис. Напомняше за емоциите, които беше изпитал като студент в института за следдипломна квалификация през 1979 година. Тогава той виждаше предстоящото падане на шаха Мохамед Реза Пахлави така ясно, както и идването на власт на религиозните фанатици. С диплома по математика и икономика Ашани беше прагматик по природа. Не можеше да се отрече, че шахът беше марионетен диктатор, ограбил националните богатства, за да поддържа разкошния си и охолен живот. Недоволството му обаче поотслабна, когато видя фанатизма на Аятолах Хомейни и неговата шайка черноризци. Докато следваше в университета в Шираз, Ашани беше наблюдавал как фанатиците привличат неговите колеги към каузата си. След време те се качиха по автобусите и се запътиха към Техеран, за да провеждат протести. Ашани добре си спомняше, че тогава те си нямаха и най-малка представа в какво се забъркват.

Революциите са коварно нещо и тази от 1979 година не беше изключение. Твърдолинейните духовници раздухаха пламъците на народната ярост и създадоха на шаха образ на краен злодей — образ,

който нямаше почти нищо общо с действителните факти. Младите студенти и интелигенцията, които искаха да свалят цензурата и игото на тайната полиция на шаха, изобщо не предполагаха, че се съюзяват с клика, която по никакъв начин не беше приятелски настроена към свободата на словото, феминизма и просветеността на персийското образование. Напротив, младежта на страната беше пометена от събитията и се показва като малограмотна невежа тълпа. Малцина се замисляха какво ще стане, след като свалят шаха. Ашани обаче знаеше. В крайна сметка революциите се печелеха от онези групи, които бяха готови най-безскрупулно да се разправят с опозицията. След близо три десетилетия брачен живот със съпругата си и пет дъщери, на Ашани му беше ясно, че много от тогавашните студенти съжаляват за стореното.

Това пътуване до подземния комплекс беше третото за Ашани в последните три седмици. Президентът му беше наредил този път самият той да придружи Мухтар, сякаш тяхното присъствие щеше да предпази по някакъв начин обекта от предстоящата въздушна бомбардировка. Ашани нямаше абсолютно никаква власт над иранския Съвет за атомна енергия или Върховния съвет за сигурност — органите, осъществяващи контрола и надзора върху дейността на приблизително петте секретни обекта, в които Иран беше вложил толкова много средства. Навсякъде в тези обекти им се привиждаха шпиони и затова искаха Ашани и неговата тайна полиция да ги излови. Под този претекст те все по-често настояваха за личното му участие. Но Ашани знаеше коя беше истинската причина. Всичко беше въпрос на политика. Беше очевидно какво предстои и сега водачите мислеха как да защитят позициите си. Сред елита съществуваше единодушно мнение, че американците или техните помощници ще нападнат. Една-две прецизно хвърлени бомби можеха да превърнат инвестираните милиарди и таланти в катастрофална гледка. Безработицата надвишаваше двайсет процента и почти половината страна живееше на или под ръба на бедността. И то при положение, че под тях се намираха огромни запаси от природен газ, петрол и въглища. Ислямската революция караше вече третото си десетилетие, а хората не живееха по-добре отколкото при шаха. Този ядрен гамбит криеше опасността от банкрут на държавата и понеже Ашани познаваше добре религиозните фанатици, той си даваше сметка, че никой от тях няма да

поеме вината. И сега те искаха да спечелят подкрепата му. Тези, които бяха инициирали разработването на ядрени оръжия, сега му се кълняхха, че от самото начало са имали съмнения.

Втората причина да накарат Ашани да дойде тук стоеше на канапето до него. Малцина бяха хората, способни да разклатят нервите и спокойствието на Ашани, но Имад Мухтар беше един от тях. Роденият в Ливан терорист беше най-жестокият и безмилостен човек, който той познаваше. Студен, пресметлив и изпълнен с омраза, Мухтар беше готов на всичко в името на каузата. Една от най-неприятните страни на работата на Ашани беше да се занимава с Мухтар, но нямаше как да го избегне. Като водач на „Хизбула“ в Ливан този мъж играеше изключително важна роля в иранската геополитическа стратегия.

Третият участник в срещата беше Али Фарахани. Той отговаряше за сигурността в ядрения комплекс в Исфахан и не обичаше гостите от Техеран. Особено тези двамата. Фарахани се облегна назад и вдигна краката си върху металното бюро. Всмука протяжно от цигарата и отсече:

— На американците не им стиска да ни нападнат.

Ашани дискретно беше предупредил Върховния съвет по сигурността, че Фарахани не става за този пост — да ръководи охраната и сигурността в най-важния обект на нацията. Семейството му имаше много връзки и както често се случваше в Иран, шуробаджанацината беше оказала основно влияние при назначаването му на поста. Ашани се обърна към главния терорист до него, за да види как ще реагира на глупавата самоувереност на мастития бюрократ.

Мухтар присви още по-силно очи и изпитателно изгледа Фарахани.

— Значи според теб няма да ни нападнат?

— Не. — Фарахани поклати глава и почеса гъстата си черна брада. — Те са затънали в Ирак — една разцепена от междусобици страна, която е наполовината на нас. Едва ли ще искат да влязат в сблъсък с надигацията се персийски полумесеца.

— А евреите?

— Нека заповядат. Новите противовъздушни ракети С-300, които купихме от Русия, са по местата си. Евреите няма да могат да стигнат

и на сто километра оттук.

Мухтар хвърли страничен поглед към Ашани, лицето на който обаче остана безизразно. Обърна се към Фарахани и отговори:

— На твоите руски ракети имам толкова вяра, колкото и на теб.

Фарахани замълча за секунда, след което спокойно го попита:

— Защо ме обиждаш?

— Твоите мерки за сигурност не ме впечатляват. По пътя си насам забелязах половин дузина пропуски, а дори още не бях започнал изненадващата си инспекция.

— Инспекция ли? — Изненаданият Фарахани свали краката си от бюрото. — Никой не ми каза, че ще има инспекция.

— Затова е изненадваща, малоумник такъв! — Мухтар скочи от мястото си, като преобърна стола.

Изнервеният Фарахани също стана и след като си върна самообладанието, попита:

— От чие име е проверката?

— От Върховния съвет!

Фарахани погледна за потвърждение към шефа на разузнаването и сигурността. Собственият му брат беше член на Съвета! Как не можа да го предупреди?

Ашани кимна и добави:

— Нашият приятел от „Хизбула“ е специалист по неконвенционални бойни действия. Дошъл е да провери доколко сте уязвими от заплахи, различни от въздушните бомбардировки.

— Наземно нападение? Невъзможно.

— Ще видим. — Мухтар тръгна към вратата.

Ашани погледна часовника си и сдържа презрението си и към двамата. Денят щеше да е доста досаден.

3.

ПУЕРТО ГОЛФИТО, КОСТА РИКА

Плуването на дистанция почти километър отне на Рап по-малко от дванайсет минути. Можеше да вземе отсечката и по-бързо, но за него сега беше по-важна незабелязаността, а не скоростта. Той описа дъга към носа на яхтата, подавайки само главата си над повърхността. В два от илюминаторите светеше слаба светлина, в другите беше тъмно. Заради облачното нощно небе не се виждаше почти нищо. Той свали маската, шнорхела и плавниците, след което едно по едно ги прибра в раницата и я завърза за котвеното въже. После се приближи до десния борд и се послуша да не би Гарет или жена му да са излезли на палубата. Когато стигна до кърмата, Рап се спря и надникна иззад ъгъла към платформата за плуване. Беше огромна — пет метра широка и два метра дълбока, с повърхности от тиково дърво. Слава Богу, нямаше никой.

През последните си петнайсет години Рап беше прекарал немалко време във водата. При тайните операции тя имаше много предимства, главното сред които беше, че човек може да остане незабелязан. Водата обаче имаше един голям недостатък. Шумът стигаше много надалеч и се чуваше много ясно в относително спокойна нощ като тази. След като се заслуша, Мич разбра, че е доловил плискането на вълните в бордовете на яхтата и спорадичното подрънкване на металните въжета в мачтите на закотвените в залива платноходки.

Той бавно се надигна от водата и легна с горната половина на тялото си върху тиковата платформа. Яхтата беше достатъчно голяма, за да се притеснява, че ще я разклати докато се качва. Основното му притеснение беше да не го забележи някой случаен човек от съседна лодка, измъчван от безсъние. Напрегна слуха си и в продължение на няколко минути се послуша отново без да изпуска от очи платноходката и яхтата, закотвени на няколко десетки метра по-близо до брега. След

като се увери, че никой не го е видял, той се качи целият на платформата. Легна по корем, отпусна глава върху предмишниците си и застина неподвижно.

Месеци наред той беше проигравал тази сцена в ума си. Беше си представял какви ли не сценарии, в които Гарет посреща смъртта. Практикът в него искаше всичко да бъде максимално безопасно. Да не поема никакви рискове. Да удари Гарет преди онзи изобщо да се е усетил и да приключи бързо. Но друга част от Мич много искаше да види страха в очите на Гарет. Този човек го отвращаваше със самолюбието си. Дори не беше загубил съня си, след като имаше пръст в убийството на невинни хора и в раняването на много други, които бяха физически осакатени и емоционално травмирани от взрива завинаги. Ако просто го лишеше от нещастния му живот, щеше да го остави да се отърве прекалено лесно.

Всеки елемент от операцията трябваше да се анализира с оглед на основните цели. Жената на Гарет не биваше да пострада, а неговата смърт трябваше да изглежда като нещастен случай. С този напредък, който отбелязваше съдебната медицина, вече нямаше лесни задачи. Рап се беше съсредоточил на страстта на Гарет по яхтите още от самото начало. Хиляди загиваха всяка година в мореплавателни инциденти. Сблъсък, пожар, удавяне, електрически удар или просто изчезване — всичко това фигурираше сред вариантите.

Всеки път когато пристигнеше нов доклад от Западното крайбрежие, Рап го изчиташе подробно и в контекста на задачата. С времето започна да се проявява определена особеност. Тъй като искаше сам да се убеди в правотата си, Рап отлетя за Сан Диего с частен самолет. Пристигна по тъмно и си тръгна преди изгрев-слънце. От балкона на наетия апартамент той цяла вечер наблюдаваше марината, където Гарет държеше яхтата си. Същата нощ се потвърди откритието, което Рап беше направил по докладите на наблюдателните екипи.

Вече няколко месеца Рап си представяше как убива Гарет по над десет начина, но внимателният анализ показа, че само два заслужаваха по-обстойно внимание. Когато разбраха за планираното пътуване с новата му яхта, всичко си дойде на мястото. Дори след като каза на Ривера, че тя ще извърши акцията, Рап продължи да действа наум по

двата сценария. Толкова често си мислеше как ще убие Гарет, че почти му се превърна като в преживян спомен.

Буквално всеки път когато затвореше очи, той си се представяше на същото място, на което беше в момента — страничната платформа за плуване на яхтата на Стю Гарет. В тази поза нямаше да предизвика никакво подозрение. На ясно осветено от луната небе би приличал на навито на руло брезентово покривало. А в облачна нощ като тази беше почти невидим. Оставаше му само да чака появата на Гарет.

4.

ЯДРЕН КОМПЛЕКС, ИСФАХАН, ИРАН

Чистачът буташе количката по коридора. Вървеше бавно — резултат или от травма на крака му, или от липсата на ентузиазъм да си върши работата. Носеше избелял зелен комбинезон, с прикрепен бадж на левия джоб на гърдите. Черната му брада и косата бяха прошарени с посивели косми. През последната година и половина той многократно беше мел, бърсал, мил и търкал буквално всяка стая, коридор и стълбище в комплекса. Отнасяше се с уважение към началниците си, беше весел и оптимист по характер и хората, които работеха тук, като цяло го харесваха.

На баджа му пишеше: Мошен Норврастех. Беше на шейсет и шест години, роден и израснал в югоизточния ирански град Бам. При разразилото се през 2003 г. опустошително земетресение, при което загинаха трийсет хиляди души, той беше загубил жена си, двете си деца и тримата си внуци. След земетресението Норврастех с години се мъчеше да си намери работа. Един ден братовчед му, който работеше в Организацията за атомна енергия, му намери работа в Исфахан. В началото колегите му не го приемаха добре. Тъй като безработицата беше толкова висока, конкуренцията за всяко работно място, включително и за това на чистач, беше крайно напрегната. Местните, които бяха болшинство в комплекса, се отнесоха с недоволство и враждебност към чужденеца, взимащ хляба им. Само за месец-два обаче той успя да ги спечели на своя страна. Норврастех имаше склонност към техниката и имаше дарбата да поправя почти всичко — особено ако то работеше с електричество. Хората му носеха телефоните си, радиоприемници, тостери, прахосмукачки — всичко, което имаше щепсел, и той ги поправяше. През уикендите и вечерите той посещаваше хората по домовете им, за да им помогне да поправят или подновят електрическата инсталация. Той никога не взимаше пари,

само топла храна и малко топло съчувствие, така необходимо да запълни празнината от смъртта на цялото му семейство.

Норврастех дори беше ходил в дома на Ардешир Хасанпур — прочутият ирански учен, който ръководеше националната програма за производство на обогатен уран. Веднъж Хасанпур беше влязъл в разнебитената му работилница на приземния етаж и го бе попитал дали би наминал в дома му, за да поправи няколко уреда. Норврастех отвърна, че за него ще е чест да го стори. След като монтира вентилатор на тавана и поправи две развалени лампи обаче, клиентът нито му предложи пари за услугата, нито дори му каза едно „благодаря“. Исклучено беше да му позволят да седне и да се нахрани, та дори и с прислугата. Норврастех си тръгна от къщата с мисълта, че няма да изпита никакво състрадание към този човек, когато чукът се стовари. Но за другите, които бяха показали симпатия и приятелските си чувства към него, той би направил всичко по силите си, за да напуснат невредими комплекса.

Истинското име на Мошен Норврастех беше Адам Шошан. Той се беше предлагал доброволно три пъти да участва в тази операция преди главният директор на Мосад и министър-председателят накрая да се съгласят. Още от самото начало най-силните им опасения се дължаха на факта, че Шошан сам и доброволно изявява желание да участва в операцията. А той знаеше твърде много. Беше старши офицер, не някой новобранец, взет от израелската армия.

Двайсет и седемгодишен ветеран на една от най-страховитите и уважавани разузнавателни служби в света, Шошан беше най-големият експерт в Мосад по всички персийски въпроси. Владееше перфектно и фарси, и арабски, но което беше най-важното, първите дваайсет години от живота си бе прекарал в Иран. Роден в Техеран, Шошан беше син на заможен търговец на диаманти, който бе доста влиятелен сред еврейската общност в Иран. Докато иранската революция набираше инерция, бащата на Шошан изпитваше все по-силно притеснение и тревога. Така през 1979 година той прати жена си и децата да живеят при роднини във Виена. Той възнамеряваше да ги върне обратно, веднага щом бурята отmine. Пет месеца след като изпрати семейството си в безопасност, баща му беше обвинен в шпионаж и противодържавна дейност. Изправиха го пред съда. Жалкото подобие на съдебно заседание трая по-малко от пет минути. Отказаха му

адвокат и дори не му разрешиха лично да се защити. Обвинителната присъда беше произнесена и бащата на Шошан веднага беше изведен от залата и екзекутиран с изстрел в главата.

Адам Шошан беше единственият оцелял мъжки член на фамилията. Въпреки протестите на майка си той замина за Израел и се записа в армията веднага щом обстановката в региона отново се нажежи. Този път в своя възход беше една нова група, наречена „Хизбула“, а ООП затвърждаваше позициите си в окупираните територии и отвъд тях. През 1982 година той беше в предните редици на нахлулите в Южен Ливан израелски войски. Докато провеждаше пеши патрул, агентатор-самоубиец от „Хизбула“ сложи край на военната му кариера. Фанатикът се взриви точно в средата на взвода на Шошан. Нагорещен шрапнел се заби в крака му и увреди непоправимо ахилесовото му сухожилие.

Още беше в болница, когато се обадиха от Мосад. Оказа се, че са следели развитието на Шошан практически от мига, в който той се записал в Израелските сили за отбрана. „Хизбула“ бележеше възход и най-важната израелска разузнавателна служба се нуждаеше от хора, които да анализират и разкриват ходовете на Иран и подкрепата му за най-новата блискоизточна терористична организация. Шошан се беше занимавал именно с това цели две десетилетия. Започна в „Събиране на информация“, премина през „Политически действия“ и накрая стигна до „Специални операции“, където се издигна до заместник-началник на отдела. Той беше участвал в планирането и провеждането на десетки ликвидации и полувоенни операции, беше помагал при вербуването и ръководенето на агенти от Техеран, Дамаск, че и от подалеч.

Идеята да изпратят в Иран човек, който далеч не беше в най-добрата си физическа кондиция, не се прие насериозно. Поне не и в началото. Шошан не беше участвал в реална операция почти десет години, а с дългосрочна нелегална дейност под прикритие не се беше занимавал никога. Тъй като обаче алтернативите не бяха много, а Иран все повече се приближаваше до мечтата си да стане ядрена сила, постепенно идеята на Шошан доби смисъл и шефовете престанаха да гледат на нея с насмешка. Беше необичайно дръзка, но проста за изпълнение. Главният директор съзря заложената в плана хитроумност. Имаше обаче един голям проблем. Ако иранците го разкриеха, те щяха

да го измъчват, а противно на твърденията на „Амнести Интернешънъл“ мъченията даваха резултат. Колкото и корав и издръжлив да беше човек, един опитен разпитващ екип винаги постигаше добри резултати. Шошан щеше да действа дълбоко в тила на противника без почти никаква поддръжка. Рискът беше огромен, но Израел нямаше голям избор.

Шошан зави по коридора с количката пред него. Вървеше прегърбен и с наведена глава, но под прошарените му вежди очите му бяха нащрек и внимателно оглеждаха пътя отпред. Сигналът беше даден. Петнайсет месеца живот под прикритие щеше да приключи по един или друг начин до двайсет и четири часа. Шошан дори не си позволяваше да мисли за оттегляне. Самата мисъл, че отново ще види своя любим Израел, беше достатъчна да го накара да излезе от тази подземна гробница още днес и да прати по дяволите мисията. Но той не беше извървял толкова път за нищо. Трябваше да проследи операцията да се осъществи докрай. Дори и това да означаваше неговия собствен край.

Вляво отпред се отвори врата и в коридора излязоха двама мъже. Шошан хвърли бегъл поглед към единия, после към другия. Този вляво разпозна веднага. Казваше се Азад Ашани и ръководеше МРС — Министерството на разузнаването и сигурността. Мъжът до него беше като призрак. Преследваше го вече четвърт век. Той беше убил чрез терора си хиляди израелци. Шошан стисна силно дръжката на количката, за да потисне шока си. Наистина ли го беше сполетял такъв невероятен късмет? Шошан овладя нервите си и погледна отново към слепоочията и челото — две черти на лицето, които беше почти невъзможно да се променят. Той беше. Шошан се зае да пресмята в ума си как да се възползва от подаръка, който му изпращаше съдбата. Беше дебнал и гонил Имад Мухтар на три континента, но само два пъти беше близо до успеха. И ето ти сега стоеше пред него лице в лице, в тъмния коридор на иранския ядрен завод в самия ден, отреден за неговото разрушаване.

— Засега не съм впечатлен от твоите мерки за сигурност — каза на фарси мъжът отдясно.

Шошан забави крачка и почти се спря. Али Фарахани, шефът на сигурността, се присъедини към двамата в коридора и застана на пътя на Шошан. Шошан бутна количката към стената и зае възможно най-

пасивната поза, която можа, което не беше лесно предвид факта, че всяка клетка от тялото му искаше да грабне отвертката от количката и да я забие в окото на Мухтар.

— Искам да започна с реактора — продължи терористът със заповеднически тон.

Шошан се шокира дори от споменаването на думата „реактор“. Иран полагаше огромни усилия да заблуди света, че реакторът се намираше в Натанз, на около сто и двайсет километра оттук. Той обаче знаеше, че истинското местонахождение беше под тях, но досега не беше чул никой в комплекса да говори толкова открито за това.

Фарахани затвори вратата на кабинета. По лицето му беше изписано крайно недоволство.

— Тази част от територията на комплекса е забранена за теб — отвърна той.

— Нищо не е забранено. Ако искаш, ще се обадя на президента, но ще му кажа колко си некомпетентен и ще се погрижа да те прехвърлят на границата с Афганистан, където до края на кариерата ти ще се разправяш с онези диваци.

Фарахани се поколеба. След като обмисли възможностите си, той погледна Мухтар смирено.

— Последвай ме.

Тримата тръгнаха по коридора и подминаха Шошан. Никой не му обърна внимание. Шошан си отдъхна и погледна часовника си. Трябваше да чака за потвърждение и тогава да задейства плана, но как можеше да се откаже толкова лесно от този дар на съдбата? Имад Мухтар, виновникът за толкова много бомбени атентати и смъртта на безчет невинни жертви, беше влязъл в обекта, който Шошан имаше задачата да унищожи. Офицерът от Мосад не можеше да махне с лека ръка на подобна възможност. Разбира се, шефовете му в Израел щяха да го разберат. Шошан ускори крачка. Предстоеше му много работа. Особено ако искаше да ги спипа в реакторната зала.

5.

ПУЕРТО ГОЛФИТО, КОСТА РИКА

Търпението не беше сред силните черти на Стю Гарет. Според самия него именно затова и се беше издигнал до големия успех. Той беше решителен и обичаше да командва хората, като че ли бяха шерпи. Искаше от тях резултати и нямаше навика да хвали сътрудниците си. В бизнеса на политическите консултации и управление на кампании той беше царят. Никой друг жив конкурент не можеше да се похвали с две успешно прокарани в Овалния кабинет кандидатури. Неговата способност да ръководи кампания като диригент оркестъра му беше спечелила почти митична аура в медиите и кръговете на Демократическата партия. Опонентите му, от друга страна, го смятаха за най-коварния и непочтен неморален негодник, участвал някога в американската политика.

Гарет носеше репутацията си като почетна значка. Щом противниците му бяха толкова тъпи, че да следват правилата, вината си беше изцяло тяхна. Той беше специалист и изключителен практик по най-подмолните техники. За него политиката приличаше на партизанската война. Затова и често прибягваше до тактиката „удряй и бягай“ и често даваше заповеди в този дух на членовете на екипа си. Настъпвай в атака и никога не отстъпвай. За нищо на света не си признавай прегрешенията нито пред журналистите, нито пред опонента си. Изборите са състезание, което се провежда в сравнително сбит период от време. Често Гарет спасяваше положението само благодарение на инерцията си. Като тичащ към голлинията играч по ръгби. Тази негова безкомпромисна настройка му служеше добре в политиката, но щеше да го подведе в едно друго отношение. В игра, в която залозите бяха много по-високи.

Гарет и съпругата му бяха полузаспали в спалнята каюта, разположена в носа на чисто новата двайсетметрова яхта от клас „Байя“ — „Азура“. Гарет се обърна по гръб, кракът му увисна от

леглото. Той отвори очи и мигна няколко пъти. Бавно фокусира сините цифри на електронния часовник до леглото. 2:11 часа през нощта. Клепачите му се затвориха и той отново си легна. Ако сменяше позата си от време на време, щеше да облекчи напрежението върху пикочния мехур и да се унесе отново.

Повечето хора по света си имат изградени навици и Гарет не правеше изключение. Той обичаше да започва деня си с няколко чаши много силно черно кафе и вечер да го приключва с бутилка (понякога две) „Шардоне“. Тези навици и увеличената му простата правеха неизбежен нощния му ритуал. Той се будеше всяка нощ между три и шест часа, за да облекчи мехура си. Достатъчно беше да намали кафето и виното, но Гарет не обичаше да се лишава от удоволствията си. Според неговия начин на мислене проблемът не беше в нощното му ставане, за да се изпикае, а в трудното му заспиване после. Чудодейната рецепта беше в спането на вода. Когато беше на сушата, той почти никога не можеше да се наспи нощно време като хората. На вода обаче можеше да се облекчи колкото пъти изискваше издутата му простата, а лекото люшкане на вълните му гарантираше стопроцентно заспиване.

Другото предимство на плаването с яхта беше в уединението, което то предоставяше. Колкото повече Гарет остаряваше, толкова повече стигаше до извода, че не обича хората. За него повечето бяха дразнещи и противни създания, но дори и приятните с времето му омръзваха. Беше натрупал състоянието си, помагайки на мъже и жени да бъдат избирани на държавни постове. Професионални чаровници, които бяха готови да променят привидно нрава си, за да угодят на всеки потенциален избирател. Тези хамелеони дори намираха начин да му влязат под кожата. След време обаче тяхната престорена нагласа „всичко знам и всичко мога“, както и политически коректните им речи ставаха нетърпими. В душата си Гарет беше сприхав и избухлив човек, който беше убеден, че хората се водят в действията си единствено от егоистичните си интереси.

Евангелистът говореше за любовта си към Христос не от благоговение към Спасителя, а от потребността му другите да го ценят и да го слушат. Гарет беше срещал в живота си твърде много холивудски типове, които тръбяха наляво и надясно желанието си да спасят майката Земя, а в същото време се кътаха в някое от няколкото

си имена, простиращи се върху декари земя, в които те бяха единствените обитатели. Наистина ли вярвах в глобалното затопляне или просто бяха безподобни лицемери? В града и така имаше достатъчно „набожни“ шарлатани, но повечето от тях просто искаха да бъдат приети и да се утвърдят в обществото, да бъдат смятани за просветлени, интелигентни и състрадателни. Гарет не изпитваше такава необходимост. Той желаше одобрението на хората колкото и силен ритник в слабините.

Тази представа го накара да се усмихне. Той беше напълно доволен от начина, по който се беше развил животът му. Особено предвид хода на събитията само преди една година. Току-що беше приключил втората си успешна президентска кампания. Беше организирал една от най-великите изборни победи в историята на страната, което го изпълваше с чувство за всесилие. Изковаване на победа — това беше може би най-точното определение за неговия труд, но той нямаше намерения да се връща към миналото.

Важното беше, че си свърши работата. Политиката е мръсна и груба игра. Всяка от страните е готова на какво ли не, за да победи. Което изобщо не изненадваше Гарет. Историята бълваше от подобни примери. Безброй членове на кралските фамилии са отравяли или са били отровени в борбата за трона; граждански войни, избухнали само заради някакви си идеи, бяха отнели живота на милиони; твърде много дори да бъдат изброени убийства и атентати, кървави преврати и революции, които бяха преобръщали с главата надолу цели континенти. Юлий Цезар беше намушкан дващест пъти от заговорническа клика, в която влизаха някои от най-образованите римски сенатори. Хитлер беше изгорил до основи Райхстага и беше обвинил за това комунистите. Примерите за политически игри, проправили си път към върха чрез лъжи, измами и убийства, бяха достатъчно красноречиви и достатъчно много на брой.

Ако можеше да се извлече някаква поука от историята, за Гарет това беше изводът, че победата се полагаше на онзи, който беше достатъчно смел, за да я извоюва. В сравнение с някои от най-сензационните случаи на заграбване на властта акцията, в която той беше участвал, бледнееше като детска игра. В края на краищата той никога не би се съгласил да участва в заговора, ако не му бяха хвърлили онези фотографии в лицето — еднозначно доказателство, че

отсрещната страна искаше да играе мръсно. Гарет веднага разбра, че зад това стои старият му враг Кап Бейкър. Кандидатите на Гарет за президент и вицепрезидент — Джош Аликзандър и Марк Рос — и така губеха по точки пред Републиканците. Времето бързо изтичаше, парите бяха на свършване, но те още имаха известни шансове да успеят. Докато не им пратиха фотографиите.

Гарет би се справил с почти всякакви препятствия, но с подобен компромат не беше в състояние. Съпругата на кандидат-президента беше снимана да прави секс с агент от Сикрет Сървис. Гарет показа фотографиите на Марк Рос, подгласника на Аликзандър и кандидат за вицепрезидент. Рос за малко не полудя, но след половин час бълване на псувни, той успя да се овладее. Не беше готов да се откаже толкова лесно. Твърде упорито се беше борил, за да види с очите си как мечтата и амбицията на живота му бива разбита на пух и прах от някаква си пачавра. Рос имаше известни връзки от дните си в ЦРУ и като Директор на националното разузнаване. Той веднага се зае да намери начин да неутрализира проблема и след по-малко от седмица склучи сделка с един потаен изгнаник на име Сай Грийн.

Минаха вече повече от шестнайсет месеца от взрива на кортежа, при който загинаха Джилиан Ротборт и още четиринайсет души, включително и агентът от Сикрет Сървис, който беше спал с нея. Гарет се самоуспокояваше, че неговата роля в случилото се не е била по-различна от тази на страничен свидетел. Той нито беше одобрил, нито критикувал плана. Просто беше следвал заповедите.

Гарет си спомни какъв шок и изненада изпита, когато се убеди, че бомбеният атентат наистина подейства. Пресата, обществото, дори и полицията се хванаха на въдицата им. Отцепническа терористична група пое отговорност за взрива и службите за сигурност се впуснаха по петите ѝ. Избирателите гласуваха за Аликзандър и Рос. Няколко седмици по-късно двамата, яхнали вълната на народната симпатия, удържаха пълна победа. И всичко вървеше гладко по мед и масло до последната седмица преди президентската клетва. Мич Рап, най-добрият експерт по антитероризъм в Ленгли, някакси успя да проследи атентатора, задействал колата-бомба. Само за броени дни всичко, което бяха постигнали с много пот и труд, започна да се руши.

Само дни преди клетвата двамата души, помогнали за осъществяването на изненадващата победоносна стратегия, сякаш

потънаха вдън земя и никой никога не ги видя отново. Това само по себе си беше достатъчно притеснително, но остана на заден план, когато Рос умря от сърдечна атака в деня на иногурацията. И то не къде да е, ами в Овалния кабинет. Гарет изпадна в пълен шок. Той знаеше, че Рос страда от хронични сърдечни проблеми, но не вярваше в случайни съвпадения. Нямаше конкретни доказателства, че Рап има пръст в смъртта му, но фактът, че в една и съща седмица бяха предали Богу дух трима от съзаклятниците, не можеше да се обясни само със съдбата. Интуицията му подсказваше, че зад тайнствените кончини стои ЦРУ, но ситуацията, в която се намираше, не му позволи да се обърне към властите или към медиите. Гарет напусна Вашингтон и си даде дума никога повече да не се върне в града. Година по-късно обаче той вече беше на друго мнение.

Липсваше му възможността да манипулира медиите и гласоподавателите. Да надхитрява Републиканците и да ги гледа със задоволство как се оплакват от нечестната му и мръсна тактика. Хората на президента Аликзандър продължаваха да го ухажват, тъй като вече беше решено, че Аликзандър ще се кандидатира за преизбиране. До тогава оставаше малко повече от година. Никой в историята на Щатите не беше провеждал три успешни кампании. Трудно му беше да откаже той да е първият и най-вероятно единственият в това отношение.

Гарет отметна чаршафа от себе си, без да мисли изобщо за спящата до него съпруга. Свали краката си на пода, хвана се за ръба на полицата за книги и стана. Както обикновено беше гол. Прекоси каютата и стигна до отворената врата. Пътят до банята беше осветен от малки лампи, монтирани в редица по стените, близо до пода. Гарет ползваше тоалетната на яхтата колкото се може по-рядко и то никога само заради едно пикаене. Друг негов характерен недостатък беше скъперничеството му. И щом се налагаше да плаща възмутително високите такси за събиране на смет, които искаха от яхтените пристанища, то тогава поне да имаше защо. Протегна се и отключи люка, водещ нагоре. Докато се качваше по стъпалата, си спомни какъв прилив на адреналин е получавал при ръководенето на президентските кампании. Може би беше време да се върне отново в играта. Ако искаха да го убият, досега да го бяха сторили.

Гарет влезе в просторната пилотска кабина с безгрижна самоувереност, заслепен от собствената си нетърпеливост. За него бе

направо немислимо да чакаш, ако искаш да направиш нещо. Той отиде на левия борд и мина по тясната пътека, водеща към платформата за плуване. Подпря се на парапета с ръка и заслиза по стъпалата. Колената и гърбът му бяха като сковани. Когато накрая слезе на широката платформа, Гарет се обърна надясно както винаги правеше.

Доближи се до ръба и застана над водата. Няколко пъти присви колене и дори се прозя, докато чакаше простатата си да освободи пикочния му мехур. Загледан в залива и светлините на малкия град, той долови леко поклащане под краката си. Понечи да обърне главата си назад, но успя да мръдне само на сантиметър, когато някой му запуши устата с длан в кожена ръкавица. Поиска да извика, но от устата му излезе само тихо скимтене. Почувства топлината на диханието на нападателя върху дясното си ухо и тогава непознатият, почти шепнешком, изръмжа:

— Само да си гъкнал и ще ти пречупя врата като клечка за зъби.

6.

ИСФАХАН, ИРАН

Адам Шошан зави с количката зад ъгъла и започна да брои крачките си. За щастие дългият коридор беше празен. Бързо откри знака, който собственоръчно беше отбелязал с молив върху стената на височината на кръста. Разгъна малката си стъпенка, бръкна под количката и извади оттам една метална кутия. Издърпа восъчната хартия и оголи залепващата повърхност на устройството. Огледа се назад, с куцане се качи на стъпенката и здраво залепи устройството за стената. Нямахше никакво време за губене. Адам слезе, сгъна стъпенката, качи я най-отгоре на количката и продължи по пътя си.

Никой не предполагаше, че мисията на Шошан ще претърпи такива коренни промени. Той беше изпратен да шпионира в най-класическия вид на това занимание. Задачата му беше да събира разузнавателна информация за ядрения комплекс в Исфахан и нищо повече. И не биваше да поема никакви ненужни рискове. Само да следи кой влиза и излиза и по кое време. Трябваше да състави досиета на най-значимите учени, но най-важното, трябваше от първа ръка да разбере какъв е капацитетът на центрофугата за обогатяване на уран, изградена дълбоко под земята. Впоследствие на военновъздушните сили им хрумна нещо и те отправиха една допълнителна молба. По възможност те искаха да хвърлят око върху чертежите на обекта. В края на краищата върху тях щеше да се падне задачата да го унищожат и с колкото по-конкретни данни разполагаха, толкова по-големи щяха да са шансовете им за успех.

Шошан получи категорични заповеди да действа предпазливо, да не прибързва и да се стреми да предава точна информация. Това не беше операция с бързо проникване и изтегляне. Хората от оперативния отдел в Мосад изчислиха, че ще трябва да остане в страната най-малко една година. Шошан прие всичко това с чест и чувството, че изпълнява дълга си към родината. Всеки път, когато маниакално обсебеният

ирански президент се появяваше по телевизията и изказваше желанието си да види Израел, пометен от ядрена експлозия, Шошан си даваше сметка колко много зависеше от способността му да мине за персиец.

Той се сливаше със средата и вършеше мълчаливо работата си. Чистеше тоалетни, миеше подове и през цялото време си отваряше ушите и очите на четири. В началото той беше изключително предпазлив. Внезапните проверки бяха нещо обичайно, а хората от охраната и сигурността се държаха необичайно сурово с всеки новодошъл. Малката стая, в която той държеше почистващите препарати и парцалите, беше претърсена два пъти през първия му месец. Това накара и без това вече предпазливия Шошан да стане още по-бдителен и предпазлив. След втория месец разбра, че охраната е претърсила стаята му, не за да търси доказателства за шпионаж, а за да отмъкне част от препаратите. През следващите месеци Шошан се опозна с тях по-добре и техните подозрения към новодошлия се стопиха. Тук никой не би могъл да предскаже, че ще му помогне неговото отдавнашно хоби да бърника и поправя всякакви механически и електрически уреди.

Един ден той почистваше стаята за почивка на охраната, когато случайно подочу двама души да се оплакват за слабия телевизионен сигнал. Попита ги дали може да погледне телевизора и те се съгласиха. Шошан бързо откри проблема и го отстрани само с няколко завъртания на отвертката. В очите на пазачите той се издигна почти до статута на бог. Скоро невзрачният чистач вече поправяше развалени телевизори, микровълнови фурни, радиоприемници — с две думи всякакви електрически уреди. За новия сръчен чистач се разчу бързо. Дори шефът на охраната Али Фарахани го повика веднъж. Летните месеци бяха задушни и горещи, а климатикът в дома на Фарахани не работеше.

Шошан отиде у Фарахани и разбра какъв е проблемът. Поръча нова част и на следващия уикенд я подмени безплатно. Фарахани остана много доволен и попита Шошан как може да му се отблагодари. Шошан отвърна, че има как и му показа работното си помещение в комплекса. Заедно с почистващите препарати, метлите, парцалите и кофите там стояха безразборно струпани на купчини най-различни домакински уреди. Първоначално Фарахани много се ядоса, защото си

помисли, че другите служители бяха решили да се възползват от великодушието на чистача. Шошан обаче го успокои и му обясни каква е работата. Той нямаше семейство, при което да се прибира след работа — всички бяха загинали в земетресението. Благодарение на хобито си самотните му вечерни часове минаваха по-бързо. Шошан искаше от Фарахани да му разреши да остава след работа, за да може да поправя уредите. Фарахани не само че му разреши, но му намери и много по-голяма стая на третото подземно ниво, където той можеше да оборудва импровизираната си работилница. Още тогава Шошан знаеше, че това беше огромен пробив и успех, но и в най-смелите мечти не беше предполагал каква невероятна полза ще му донесе този ход.

В последвалите месеци Шошан започна да прекарва повечето вечери и уикенди в комплекса. Всеки ден оглеждаше коридорите, докато вървеше бавно из тях, бутайки пред себе си количката от едната стая в следващата. Пазачите свикнаха с него и му хвърляха само бегъл поглед, докато минаваше покрай тях с кутиите си с инструменти, релета, батерии, жици и всичко друго, необходимо да оборудва работилницата си за поправки. Тогава се запозна с Кир Омидифар. Омидифар беше главният инженер на целия комплекс. Той отговаряше за безупречното функциониране на конструкцията. Електроцентралата, асансьорите, вентилационните системи, водопроводите и канализацията — всичко беше под контрола на Омидифар. Също като Шошан и той обожаваше да човърка разни устройства.

Първоначално Шошан не схвана цялата значимост на Омидифар и поверените му за надзор системи. Твърде зает беше с учените и ядрената програма, за да обръща внимание на някакви си чисто инженерно-строителни аспекти. Мнението му обаче се промени, когато една вечер посети Омидифар в кабинета му, разположен над земята. Там на масата бяха постлани чертежите на целия комплекс. Шошан си спомни искането от ВВС и се наруга мислено за това, че не беше взел със себе си миниатюрния цифров фотоапарат. Надвеси се над чертежите и схемите, стараяйки се да запечата в съзнанието си колкото се може повече детайли, докато приятелят му говореше по телефона.

Когато Омидифар свърши, той отиде при Шошан до масата.

— Впечатляващо достижение на инженерната мисъл, нали? — похвали се той.

Шошан се съгласи.

— Проектиран е така, че да действа като поредица от мрежи.

Омидифар прелисти горната страница. На следващата беше изобразено странично издигане на нивото на приземния етаж.

— Най-горният етаж е дебел два метра и е подсилен с шест слоя преплетени пръти от арматурно желязо. Ако американците хвърлят противобункерни бомби, тази първа защитна линия със сигурност ще ги спре.

Шошан не беше толкова уверен. Преди да дойде в Иран му бяха казали, че американските военни учени работели върху нова серия противобункерни бомби, които биха се справили и с тази задача.

— А ако не ги спре? — попита той приятеля си.

Омидифар сви рамене.

— Надолу има още три етажа, през които бомбите ще трябва да проникнат. Те не са толкова дебели като първия, но не е и необходимо. Първият етаж ще спре или ще забави най-тежката бомба. Ако някоя обаче все пак успее да проникне, тя ще трябва да пробие още три етажа. Всеки от тях е дебел един метър и е подсилен с мрежа от арматурно желязо. Единственият начин американците да унищожат обекта е да прибегнат до ядрена бомба, но те не биха проявили подобно безумие.

— Ами евреите? — попита Шошан. Той си беше научил добре ролята да мрази евреите.

Въпросът накара Омидифар да се замисли. Той беше прагматик, не фанатик, бълващ антисемитски слова.

— Не съм много сигурен за евреите. Лично препоръчах цялата операция да се проведе в пълна тайна, но безстрашният ни президент обича да дразни врага. В момента представляваме цел номер едно при евентуална бомбардировка.

Шошан се усмихна и кимна. Вниманието му отново се насочи към чертежите и острият му като бръснач ум се зае за работа. Този път разсъждаваше не като разузнавач, а като човек, който непрекъснато се интересуваше кое на какъв принцип действа.

— Как издържа конструкцията на тази огромна тежест?

Омидифар разлисти още няколко страници и му показва друга схема в разрез.

— По същество ние построихме подземен небостъргач. Цялата конструкция се крепи на стоманен скелет.

Тогава на Шошан му просветна. Досега не му бяха позволявали да слиза на четвъртото подземно ниво, където се намираха реакторът и центрофугите. Той предполагаше, че са изградени в или под голяма скала. Комплексът беше неуязвим от каквито и да било въздушни удари, с изключение само на ядрен. И въпреки войнственото поведение на някои „ястреби“, Шошан съзнаваше, че нито американците, нито израелците биха разиграли ядрената карта. В Исфахан живееха над един милион души. Никой не би се съгласил да хвърли ядрена бомба върху град, населяван с толкова много цивилни. Интуицията обаче му подсказваше, че комплексът може да се разруши и без въздушен удар. Цялата конструкция можеше да бъде съборена с много по-прости средства. Докато в онзи ден гледеше чертежите, той обърна специално внимание на размера и диаметъра на стоманените пилони. И когато излезе от кабинета на Омидифар в ума му вече се формираше нов план за действие. Шошан беше готов да премине от шпионаж към саботаж.

Няколко месеца по-късно по ирония на съдбата атентатът срещу кулите-близнаци в Ню Йорк му отвори очите за ахилесовата пета на комплекса. „Близнаците“ не го интересуваха нито във вида им от преди 11.09.2001 година и как те доминираха гледката в южния край на Манхатън, нито като купчините от отломки и изкривена стомана, в каквито се бяха превърнали след атентата. Концентрира се върху петсекундния видеозапис, който показваше как всяка от двете сгради се срутва под собствената си тежест.

Същата вечер, след като се прибра от работа, той не спа до сутринта. Превърташе в съзнанието записа на срутващите се кули отново и отново. Знаеше, че е напипал слабото място под корема на дракона. Умът му запрепуска трескаво. Направи списък на нещата, от които щеше да има нужда и как да ги вкара незабелязано в комплекса. В онази нощ преди близо половин година цялата идея му се струваше налудничава, но това важеше за всеки дързък план в неговия начален стадий. На следващата сутрин той описа всичко в зашифрвания си доклад и го остави на уреченото място в тайника. Докато чакаше отговора от Тел Авив, Шошан си намери повод да отиде отново в кабинета на Омидифар, но този път взе със себе си и фотоапарата.

В продължение на два месеца експертите обсъждаха достойнствата и недостатъците на плана на Шошан. Решаваща роля изигра неувереността на ВВС, че ще поразят обекта ефективно, ако не използват ядрено оръжие. През тези два месеца Шошан усъвършенства плана си, проучи местоположението на нишите на третия подземен етаж, откри и фотографира колкото можа стоманени пилони. Изпрати цялата събрана информация заедно с отговорите на предугадените от него въпроси. През това време Шошан започна също така да гради двойна стена в дъното на неговото складово помещение, тъй като беше необходимо да скрие материалите за диверсионната акция.

Шошан прекара безброй часове сам с мислите си, в усилията си да сглоби всички елементи от плана в едно цяло. Извеждането от строя само на една или две точки нямаше да свърши работа. Трябваше максимално да прецизира плана си, което означаваше, че ще му трябват часове, за да изпълни замисленото. Трябваше да постави всеки от зарядите на мястото му. Щеше да се движи открито през цялото време, а в него щяха да са експлозивите. Дори и най-небрежният пазач би се натъкнал на устройствата.

Решението дойде от само себе си, когато един ден в комплекса за кратко спря токът. Шошан почистваше стаята за отдых на охраната на втория подземен етаж. За няколко секунди всичко потъна в непрогледна тъмнина, но веднага след това се включи аварийното осветление. Шошан се вторачи в квадратното устройство, прикрепено към стената, точно под тавана. То се състоеше от дълга четирийсет сантиметра и също толкова широка бежова кутия с две монтирани върху нея лампи-прожектори. Той излезе от тоалетната и погледна в дългия коридор. Само в тази част на етажа преброи още четири такива аварийни светлини. В същата вечер той фотографира лампите и си записа марката и номера на модела. На следващата сутрин съобщи на Мосад, че е намерил решение на проблема.

Пет седмици по-късно първата пратка с дузина лампи напусна Хайфа и се отправя към Мумбай, Индия. След като мина митническата проверка пратката беше преупакована и насочена по море към иранската свободна търговска зона в Чабахар. Оттам продължи по суша до Исфахан. По същия път минаха още две пратки. Всеки ден Шошан спираше до главния портал на комплекса своя мотоциклет,

който имаше две багажни отделения от двете страни и стара пластмасова щайга, завързана отзад. Щайгата почти винаги беше пълна с механични части и не предизвикваха никакво съмнение у пазачите. Във всяко от багажните отделения обаче той носеше по една фалшива аварийна лампа. И нито веднъж през този месец пазачите не го накараха да ги отвори, за да проверят какво има вътре.

Шошан беше провеждал многократни сухи тренировки. Експертите в Израел бяха помислили за всичко. Вместо пластичен експлозив от типа С-4 те бяха напъхали в устройствата сравнително новия термобаричен експлозив. Термобаричните експлозиви бяха особено подходящи за подземните пространства на комплекса. Те буквално щяха да изсмучат целия кислород от въздуха и да създадат вакуумен ефект с чудовищна сила. Тежаха по-малко и бяха три пъти по-мощни от обикновените. Настройването на устройствата да се взривят по едно и също време до секунда беше следващият проблем. Детонирането с помощта на кабел беше отхвърлено веднага. Активирането им с дистанционно също не беше практично. Нямаше как радиовълните да проникнат през множеството пластове от бетон и стомана. Намериха решение, като монтираха на всяко от устройствата високоточен часовник. С помощта на пулт за дистанционно управление Шошан можеше да настрои прецизно времето на взрива. Той го стори в работилницата си преди да постави устройствата по местата им.

Всяко от двайсет и шестте устройства тежеше около четири килограма. Фирмите за промишлени взривове и пиротехника използваха много повече взрив, за да срутят една сграда до малки спретнати купчини. Но целта на Шошан беше друга. Той не искаше да бутне сграда и определено не го интересуваше как после ще разчистват развалините. Задачата му беше много по-проста. Той щеше да взриви главните подпорни колони между четвъртия и втория подземни етажи. Нарушаването на целостта на структурата щеше да предизвика така наречения ефект на палачинката — горните три етажа щяха да се стоварят върху най-долния подземен етаж. Цялата тази маса, падаща с огромна сила, щеше да прекърши като сухи клони вертикалните стоманени пилони в дъното на конструкцията. Четирите етажа щяха да се притиснат един към друг като купчина палачинки. И реакторът и

центрофугите щяха да бъдат размазани, а районът на обекта — облъчен от силна радиация.

Шошан продължи да върви, накуцвайки по коридора. Погледна часовника си. Имаше по-малко от трийсет минути да почисти помещенията. След поставянето на устройствата му оставаше само да върне количката в складовата стая и да се качи на повърхността. Когато избухнеха експлозиите, той щеше да е на портала и да се измъкне в настъпилата суматоха. Отвори вратата и бутна количката вътре. Тази стая без прозорци му беше служила за убежище почти цяла година. В момента, в който комплексът се опразнесе и се задействаха експлозивите, той щеше да затвори тази страница от живота си и да свали маската на иранеця Мошен Норврастех. И отново, макар и не веднага, щеше да си бъде отново израелецът Адам Шошан. Шошан обаче стигна до извода, че характеристиките на двамата човека не се различаваха много един от друг.

В подобни мигове той изпитваше най-силни вътрешни противоречия. Когато се тревожеше за всичките мили и добри хора, с които се беше запознал, и за съдбата им след взрива. Шошан се чувстваше гузен, задето трябваше да изтегли напред часа на експлозията. От щаба му бяха заявили ясно и категорично, че искат комплексът да се срути през деня. Не само искаха да направят на пух и прах ядрения обект, но и да унищожат научния потенциал на иранската ядрена програма. Колкото повече хора се намираха на работните си места и в лабораториите под земята, когато избухнеше бомбата, толкова по-добре щеше да е за Израел.

Шошан не се изненада от заповедта да причини максимални щети на противника. Самият той беше корав човек, неведнъж принуждаван да дава заповеди, заради които някои биха го обвинили в безсърдечие. Откакто обаче беше получил нареждането от Тел Авив, той по цели нощи лежеше буден в леглото и се опитваше да измисли начин как да заобиколи исканията на началството. Тук в комплекса се беше запознал с някои много мили и любезни хора, сред тях разбира се имаше и изпълнени с омраза антисемити, но повечето с нищо не се различаваха от неговите съседи и колеги в Израел. Несправедливо и нечестно беше те да загинат, само защото служат на един религиозен фанатичен режим.

Но щом Шошан видя Имад Мухтар, всичките му задръжки се изпариха. В съвременната история на Израел може би нямаше по-жесток и безмилостен човек от него. Мухтар беше източникът и доставчикът на пълчища от агентатори-самоубийци, ракетни нападения срещу цивилни и организаторът на безброй отвличания. На съвестта му тежеше смъртта на хиляди израелци. Като един от основателите на „Хизбула“, Мухтар яростно проповядваше тоталното унищожение на Израел. Самият факт, че беше дошъл в комплекса, потвърждаваше най-лошите страхове на Израел — Иран нямаше никакви задръжки да предостави атомна бомба на спонсорирана от него терористична групировка като „Хизбула“. Присъствието на този човек в комплекса по-малко от час преди взрива беше изкушение, на което Шошан трудно можеше да устои.

Той огледа набързо стаята за инструменти или уреди, които си заслужаваше да вземе. Основната му грижа беше да прочисти всичко. Дори и малкото, което оставяше след себе си, беше скрито добре и щеше да бъде унищожено от експлозията. Шошан излезе в коридора и затвори вратата на стаята. Докато вървеше към асансьора, мислите му се върнаха към Али Омидифар. Беше решил да отклони вниманието на приятеля му, за да не е в комплекса, когато конструкцията се срути. Натисна бутона на асансьора и си каза, че щеше да извърши поне едно хуманно дело, за да сподави гузната си съвест заради всичките онези хора, които щяха да умрат.

Когато вратите се отвориха, той се озова лице в лице с Али Фарахани, шефът на сигурността в комплекса. Той му се стори уморен и бързаше за някъде. Шошан предположи, че е заради мъжете, които стояха зад Фарахани. Той бързо отстъпи настрани и измърмори някакво извинение. Докато стоеше с наведена глава, тримата слязоха от асансьора и тръгнаха по коридора към кабинета на Фарахани. Шошан влезе в кабината и натисна бутона за приземното ниво. Докато вратите се затваряха, той погледна за последно в гръб на Фарахани. Примиренческото робско изражение на лицето му за малко отстъпи място на широка самодоволна усмивка.

7.

ПУЕРТО ГОЛФИТО, КОСТА РИКА

Рап опря студената стомана на ножа в кожата на Гарет, за да му даде да разбере, че животът му виси на косъм.

— И мислеше, че ще ти се размине, а? — попита го Мич шепнешком, по-скоро с учудване отколкото с омраза.

Гарет направи вял опит да се измъкне.

— По-леко, Стю. Ако ти е мил животът, ще правиш каквото ти кажа.

Да дадеш на жертвата надежда, че ще остане жива, беше не по-малко важно от заплахата. Необходимо беше да се намери точния баланс между двете. Рап много лесно можеше да неутрализира царя на политическите кампании, но тази вечер щеше да прибегне до брутална сила само в краен случай. Дори начинът, по който острието се опираше в плътта, не беше избран случайно. Рап нарочно беше обърнал ножа с плоската, незаострената част, за да не остави и най-малък белег върху кожата, който после при аутопсията да предизвика съмнения. Акцентът падаше върху заблудата и за да успее, той трябваше да внуши на Гарет, че няма да умре.

Доближил устата си буквално на сантиметри от ухото на Гарет, той добави:

— Аз исках да ти прережа гърлото и да захвърля непотребното ти тяло във водата, но шефът ми, незнайно защо, реши, че може да си ни полезен! — Рап направи пауза, за да даде възможност на Гарет да осмисли думите му за привидната надежда. — Проблемът ти обаче е, че аз имам навика да не спазвам заповедите.

Рап се премести вдясно и извъртя главата на Гарет, за да го погледне в очите. Онзи присви очи, за да го фокусира и когато го разпозна, се опули от страх.

— Точно така, Стю. — Рап се усмихна. — Знаеш кой съм. Миналата година се опита да ме изиграеш, като пробута на Том Рич и

„Таймс“ онази клеветническа история. И накрая ти го отнесе, нали?

Гарет понечи да поклати глава.

— Ще ти го кажа само веднъж и няма да повтарям. Ръцете ме сърбят да ти видя сметката. И съм сигурен, че ако го направя, директорът Кенеди, въпреки, че ме възпираше, ще ми прости, защото ти си един от най-големите негодници в историята на американската политика. Така че, ако искаш да спасиш задника си, не ме лъжи. Ясно ли е?

Гарет затвори очи и кимна.

— Добре, застани на колене. Аз ще махна дланта си от устата ти, за да поговорим. — Без да му даде време да помисли, Рап го наведе надолу, докато коленете му не се допряха до ръба на тиковата платформа. После отново допря тъпото на ножа до гърлото му. — Сега ще сваля дланта си. Ако издадеш и един-единствен звук по-висок от шепот, ще ти забия ножа в гърлото чак до гръбнака ти. Ще свършиш, давейки се в собствената си кръв. И повярвай ми, никак няма да ти е приятно.

Мич даде време на Гарет да си представи мъчителната предсмъртна агония и свали ръката си от устата му.

Политическият консултант и бивш началник на кабинета на президента си пое дълбоко въздух и прошепна:

— Моля те, не ме убивай. Идеята не беше моя. — И добави по-силно: — Онзи идиот Марк Рос беше.

— Тихо — изсъска Рап.

— Извинявай.

— Може и да не е била твоя идеята, но ти не ѝ се противопостави. — Гарет се поколеба и кимна. — И не просто не ѝ се противопостави, а участва в осъществяването ѝ.

— Аз само изпълнявах заповеди.

— Глупости! Ти не си войник на фронта, за да изпълняваш заповеди! Ти си политическа курва, която и пет пари не дава за нищо друго освен за победата на нейния кандидат. Ти ръководи тази кампания и искаше смъртта на Джулиан Ротборт не по-малко от Рос.

— И тя не беше безгрешна.

— Защо? Защото изневеряваше на мъжа си ли?

— Само искам да кажа, че ако си държеше краката прибрани, нямаше да се стигне дотам.

Рап го сграбчи за косата.

— Ти да не си талибан, бе? И най-спокойно твърдиш, че жена, която е изневерила на съпруга си, заслужава да умре?

— Не, не, само казвам, че ако не си беше свалила роклята, нямаше да се стигне до последвалите събития.

— И до гибелта на останалите четиринайсет души.

— Тези жертви бяха случайни.

— Случайни ли? — процеди през зъби Рап. — Фалшифицира президентските избори като взриви кортежа и уби петнайсет души и единствената ти реакция е, че било случайно?

Гарет усети гнева в тона на Рап.

— Не биваше да става така. Постъпихме лошо. Трябваше да ги спра.

— Дяволски си прав, побъркан психопат такъв. — Рап свали ножа от гърлото му и го прибра в калъфа, като продължаваше да стиска с лявата ръка косата на Гарет. — Точно затова ще те убия.

Преди Гарет да реагира, Рап го бутна наляво. Реакцията на Гарет беше да се наклони надясно, за не падне във водата. Точно това целеше Рап. Използвайки инерцията на тялото, той промени посоката и силно го дръпна назад, към ръба на кърмата. Гарет удари слепоочието си в повърхността от фибростъкло и зашеметен изпадна в полусъзнание. Ръцете му безжизнено се отпуснаха.

Рап пусна косата му, обгърна с ръце гърдния му кош и го стисна в мечешката си прегръдка. Пое си дълбоко дъх, отгласна се от платформата и заедно с Гарет полетя с главата надолу към океана. Когато паднаха в студените и тъмни води, Мич с тласъци на краката се гмурна навътре. Студеното подејства на Гарет като шок и той сякаш се съвзе от удара. Започна да се дърпа, но без полза. Рап беше обхванал здраво гърдния му кош. Докато се движеха все по-надолу под повърхността, Гарет се опита да одраска Рап по дланите, които обаче бяха облечени в ръкавици. След като не постигна успех, той посегна към лицето му — единствената открита част от тялото на Рап заедно със стъпалата.

Рап реагира като премести хватката си малко по-надолу, за да попречи на Гарет да движи ръцете си. Рап рязко го стисна като менгеме няколко пъти под диафрагмата и изкара още въздух от белите му дробове. В същото време той продължаваше да отдалечава Гарет от

онова, от което най-много се нуждаеше в момента — кислорода. Гарет се задържа още по-бясно и замаха с крака. Рап държеше очите си затворени и не спираше движението към дъното. Пресмятайки наум тласъците с краката си, той определи, че се намираха някъде на около осем метра под водата. Повече от достатъчно. Дробовете на Гарет сигурно вече горяха от липса на въздух и той чувстваше, че сякаш всеки момент ще се пръсне.

Рап спря тласъците и телата им се изравниха хоризонтално, след което той издиша. Намираха се под повърхността на океана от няма и половин минута, но Рап знаеше, че Гарет е на ръба на силите си. Движенията му ставаха все по-редки и вяли. Рап отслаби хватката, за да провери дали жертвата му не се преструваше. Ръцете на Гарет бяха неподвижни. Рап отвори очи и погледна нагоре, към слабата светлина. Освободи гръдния кош на Гарет и го хвана за косата. Ако още беше жив, той щеше да се опита да избяга с плуване към повърхността точно в този момент. Гарет обаче не помръдна. Тялото му увисна във водата — тъмен силует на малко по-светлия фон. Рап го хвана за раменете и го бутна надолу към дъното, а самият той заплува нагоре.

Отгоре се показва тъмният корпус на яхтата. Той се насочи към заострения нос, издишайки малки количества въздух по време на плуването. Десет секунди по-късно тихо излезе на повърхността, доиздиша събрания се въздух, след което направи едно кратко и две дълги вдишвания. От учестеното биене на сърцето и водата в ушите му не можеше да чуе почти нищо. Задържа се на повърхността, поемайки си все по-дълбоки глътки въздух. Над водата се виждаше само главата му. Постепенно пулсът му се нормализира и той изчисти водата от ушите си. Ослуша се да не би жената на Гарет да се е събудила, но на яхтата продължаваше да цари тишина. След още минута той отвърза плувната си чанта от котвеното въже и заплува към брега. С малко късмет до обяд щеше да се е прибрал във Вашингтон.

8.

ИСФАХАН, ЯДРЕНИЯТ КОМПЛЕКС

Кавгите продължиха почти цяла сутрин. Ашани се чувстваше така, сякаш беше на дълъг път с кола заедно с дъщерите си в пубертетска възраст. Повечето хора трепереха от Имад Мухтар. Поради неговите тесни връзки с фанатизираните хардлайнери и склонността му към насилие и жестокости най-разумно беше да не му застава на пътя. Фарахани обаче, дали от глупост или не, беше решил да не отстъпва за нищо. Докато Мухтар изброяваше слабостите в охраната на комплекса с отсечения ритъм на военен инструктор, Фарахани се възмущаваше като някой творец на изкуството, чиято творба беше охулена. Двамата си сипеха нападки един на друг, конфликтът ескалираше и на Ашани му се прииска спешно да го извикат от службата, за да може да си тръгне оттук.

Ашани се подпря на стената на кабинета на Фарахани, докато Мухтар правеше списък на досиетата, които искаше лично да прегледа. Фарахани издиша облак цигарен дим и поклати глава.

— Познавам този човек много добре. Той никога не би предал Революцията.

Ашани никога не беше ставал свидетел на подобна твърдоглавост от страна на Фарахани. Може би след всичките месеци в комплекса най-накрая му беше писнало да му пращат проверяващи от Техеран, които да оспорват всяко негово действие. И така да беше, Мухтар далеч не спадаше към безмозъчните бюрократи, които само гледаха да си покрият задниците. Още на четиринайсет години той беше влязъл в редиците на палестинската терористична група „Отряд 17“. На двайсет вече беше осъзнал, че Ясер Арафат е само един корумпиран мегаломан и се отцепил от ООП. Мухтар основал малко известната група, наречена „Ислямски джихад“, която на свой ред беше дала основата на друга организация — „Хизбула“. На следващата година той промени политическия пейзаж в Близкия Изток като с

помощта на коли и камиони, натъпкани с експлозиви, изравни със земята посолството на САЩ, казармите на американската морска пехота и на френските миротворци в Бейрут. След тези три кървави агентата Мухтар и хората му пристъпиха към серия от отвличания, които още повече нажежиха политическата обстановка в региона до края на десетилетието. Мухтар беше човек на действието и не се колебаеше да прибегва до насилие. Без да му мигне окото убиваше онези, които не споделяха неговата доктрина за джихада — всичко или нищо. Та дори и да бяха негови братя по вяра, мюсюлмани.

— Трима от най-добрите ти учени са били отровени — опонира му Мухтар.

— Никъде в границите на обекта не бяха открити следи от отрова — отвърна Фарахани.

— Тогава кой според теб ги е отровил?

— Сигурен съм, че еврейските свине имат пръст в това, но тъй като се е случило извън комплекса, разследването не е от моята компетентност. — Фарахани погледна към Ашани. — Ако искаш да знаеш кой ги е убил, попитай Азад.

— Аз знам кой ги е убил! — почти извика Мухтар. — Работата е там, че се опитвам да ти набия в дебелината глава, че евреите имат шпиони в страната ни. От доста време душат наоколо. Специално са взели на мушка тези трима учени, защото те бяха научният гръбнак на програмата ни за обогатяване на уран.

— Всеки може да направи подобно предположение. Няма да споря с теб. Били са отровени в университета, не тук. Тук няма еврейски шпиони. Не е възможно.

— Искам да говоря с този човек. — Мухтар вдигна папката с личното досие.

Фарахани предизвикателно се изправи и отговори:

— Този човек произлиза от семейство, чиято репутация е извън всякакво съмнение.

Ашани видя как Мухтар стисна юмруци и ноздрите му се разшириха като на разярен бик. Чак сега загрея. И как не го беше забелязал през цялото време? Фарахани произлизаше от горда персийска фамилия, чиито корени датираха от древните династии. Членовете ѝ бяха изключително набожни. Те бяха усетили, че шахът ще падне от трона и за да съхранят влиянието и богатството си,

оказаха подкрепа на Аятолах Хомейни и неговите революционери. Фарахани много се гордееше със своя знатен произход и за него беше невероятно унижение да приема заповеди от някакъв си палестински помияр като Мухтар.

Ашани за секунди предвиди как ще се развие конфликтът. Ако Мухтар разбереше, че Фарахани гледа на него надменно, от висотата на персийския си произход, неминуемо щеше да има насилие и шансовете Фарахани да се прости с живота си или да остане трайно осакатен бяха много големи. Братът на Фарахани, който беше член на Върховния съвет, щеше много да се ядоса. Но Мухтар беше твърде ценен кадър, за да се лиши от него и затова щяха да го пратят обратно на фронта в Ливан. Силните на деня щяха да се запитат защо Ашани не се е намесил и не е предотвратил трагичния завършек. Колкото и да се изкушаваше да остави събитията да се развият по логичния им сценарий, Ашани все пак реши, че така само ще си усложни живота.

Той се оттласна от стената и се намеси в разговора:

— И аз го познавам. Наистина е от добро семейство, но именно затова трябва да говорим с него.

Фарахани погледна объркано Ашани, почти разочаровано.

— Той ще бъде честен с нас — продължи министърът на разузнаването и сигурността. — Ако е забелязал нещо или пък някой е събудил подозренията му, той няма да го скрие от нас.

Фарахани се замисли.

— Добре — отговори Мухтар. — Къде е той?

Ашани погледна часовника си. Наближаваше обед.

— Защо не пратиш хора да го заведат до кафето? — Ашани не даде никаква възможност на Фарахани да се възпротиви и отвори вратата на кабинета. — Ще ви чакам при асансьора.

Мухтар се присъедини към него в коридора няколко секунди по-късно. Той настигна министъра на разузнаването и му каза:

— Този Фарахани е идиот.

Ашани сви рамене.

— Имад, извън министерството не взимам лично решения.

— А би трябвало.

— Трябва да погледнеш нещата откъм другата им страна. Макар и да не блести с ума си, той е неподкупен.

— Прекалено много се е привързал към тези хора и е наивен.

— Едва ли това има значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Така или иначе доста открито разгласихме програмата. Американците разбраха, че обектът в Натанз е само за заблуда. Наляхме милиони долари във фалшивия ядрен комплекс, за да атакуват него, ако се стигне дотам. Планът беше добър. Населението в района е малобройно. Американците щяха да клъвнат на въдицата и да оставят този комплекс непокътнат.

— Наистина ли знаят, че Натанз е за заблуда? — По тона на Мухтар личеше, че това е новина за него.

— Да. Сега те заедно с израелците са наясно, че сме скрили всичките яйца в една кошница.

— Не мисля, че ще нападнат. Поне не и по въздуха. Вече доста разклатиха позициите си в международната общност.

Ашани се поколеба дали да каже това, което му беше на ума. Част от него искаше да поспори с Мухтар:

— Преди година бих се съгласил с теб.

— И какво се промени оттогава?

Двамата стигнаха до асансьора и се спогледаха. Бяха с еднакъв ръст, Ашани — по-слаб, а Мухтар — по-набит.

Министърът прошепна заговорнически:

— Нашият добър приятел стана прекалено приказлив в желанието си да види Израел заличен от картата на света.

— Не споделяш ли възгледите му? — попита мнително Мухтар.

— Не съм казал такова нещо. Просто не съм сигурен дали е разумно да отправяш заплахи, ако не си готов да се защитиш.

Мухтар кимна едва забележимо.

— Стореното-сторено. Няма как да се върне назад. Важното сега е да гарантираме пълната безопасност на комплекса, а аз не мисля, че този малоумник е подходящ за задачата.

Ашани не искаше да се замесва още повече в тази бъркотия.

— Аз не съм толкова убеден, че няма да ни нападнат по въздух. Достатъчно е само един бомбардировач В-2 да нахлуе във въздушното ни пространство. Изобщо няма да го видим. Те са направени по технологията „Стелт“, летят на височина петнайсет хиляди метра и носят боен товар над осемнайсет тона. Не се съмнявам, че

американците са разработили нова бомба, която може да пробие всичките етажи на комплекса.

— Ще им трябва ядрена бомба. — Мухтар поклати глава. — А те никога не биха стигнали дотам. Освен това не американците ме тревожат. Ръцете им са вързани в Ирак, където се накиснаха в голяма каша. Европейските им съюзници не биха допуснали подобно нападение. Повече ме притесняват евреите, а американците не биха им дали от новите В-2.

— Тогава как ще ни спрат евреите според теб?

— Струва ми се, че ще продължат с диверсиите и тайните операции. Ще убият още наши учени, но това само временно ще ни забави. Накрая сигурно ще се опитат да унищожат това място. Въпросът обаче е: Как?

Ашани не го беше грижа особено много за Мухтар. Той имаше склонна към насилие и жестокости натура и затова не се котираше високо в цивилизована среда. В същото време обаче не биваше и да го подценява. Мухтар беше успял в начинания, в които се бяха провалили цели държави. Нападенията на атентаторите-самоубийци и ракетните атаки, а не ООН и заплахите от санкции, бяха причината евреите накрая да се съгласят да отстъпят на палестинците част от територията си. Нямаха заслуга в това и Египет, Сирия, Йордания и другите съседни арабски страни, които заплашваха Израел с война. Стратегията на войната беше изпробвана многократно и всеки път се оказваше дяволски трудно да прогонят евреите от онази шепа земя. Мухтар беше боец, способен да предугажда ходовете на противниците си.

Ашани понечи да отговори, но го прекъсна Фарахани, който каза, че въпросният учен вече обядвал в кафетерията. Вратите на големия асансьор се отвориха и Ашани подкани Мухтар да влезе първи. Водачът на „Хизбула“ се поколеба и подсъзнателно се нацупи, но после стъпи в стоманената кабина. Ашани наблюдаваше поведението му с нов интерес. Последва го в асансьора и се приближи до задната стена, където Мухтар беше заел позиция като хванато натясно животно. Очевидно главатарят на „Хизбула“ не обичаше затворените и тесни пространства. Когато вратите се затвориха, Мухтар притвори очи и си измърмори нещо.

Асансьорът рязко се оттласна и после бавно се понесе нагоре. Ашани погледна номерата на етажите над вратата и в същото време изрече:

— Дамиен Шоспиед.

— Кой?

— Дамиен Шоспиед. Чувал ли си го?

— Не.

— Французин, който през осемдесет и първа работеше в реактора в Озирак, в Ирак.

— И за какво ми го казваш?

— Излезе, че е бил израелски шпионин. Поставил радиомаяци из целия комплекс и израелските пилоти знаеха точно къде да хвърлят бомбите.

— И израелците го убиха — добави троснато Фарахани. — Така се отнасят те с хората си.

Ашани пренебрегна шефа на сигурността и съсредоточи вниманието си върху Мухтар.

— Предполага се, че е загинал във въздушната бомбардировка.

— Предполага се?

— Така твърдяха иракчаните и французите, но аз нито за миг не съм им вярвал.

— Защо?

— През годините се появи информация, че френското разузнаване ДЖСЕ е работило съвместно с Мосад по тази операция.

Фарахани изсумтя.

— Типична ционистка пропаганда.

Мухтар също го пренебрегна и попита Ашани:

— Каза, че е загинал при нападението.

— Така твърдят.

— Откриха ли тялото му?

— Части от тялото му. Бомбардировката беше доста разрушителна.

— Значи мислиш, че французите са играли и с двете страни?

Ашани кимна.

— Те получиха от Ирак милиони, за да помогнат за построяването на реактора, а после помогнаха на Израел да го унищожи.

— Това са спекулации — намеси се Фарахани.

— Изводи, основаващи се на информация, до която ти нямаш достъп — поправи го Ашани.

Фарахани се намръщи в знак на несъгласие.

— Виждам, че си скептично настроен. Нека ти задам един въпрос. Имаш ли доверие на руските ни приятели, които ни помагат за ядрената програма?

— Да.

Мухтар се изсмя арогантно.

— Значи си глупак. Руснаците са по-лоши и от саудитците. Те биха продали и собствените си деца за достатъчно пари.

Ашани понечи да каже нещо, някакъв анекдот за руснаците, но думите не излязоха от устата му. Точно в този миг се случи нещо неочаквано. И макар и Ашани да не знаеше какво точно беше, той веднага разбра, че никак не е на добро.

В началото се чу тътен, който сякаш идваше под тях. На Ашани му се стори, че шумът е отдалечен и приглушен, но скоро надеждата му угасна, след като последва нова експлозия, много по-мощна от предишната. Асансьорът силно се разтреса, светлините замигаха и после за ужас на Ашани невидима сила го задърпа към вратата. Вакуумът в асансьорната шахта изсмукваше въздухът от кабината. Времето застина за момент. Тримата мъже се спогледаха шокирани и после един по един заотваряха уста като риби на сухо. Докато се мъчеха да удовлетворят най-належащата си физиологична потребност — да вдишат и да напълнят дробовете си с кислород, мястото беше разтърсено от много по-силна вторична експлозия. Асансьорът мигом се изстреля нагоре, увисна за част от секундата и с цялата си тежест се устреми надолу. Обезопасяващото стоманено въже се опъна като струна и кабината рязко се спря. От инерцията и тримата изпопадаха на пода. Светлините отново замигаха, но се стабилизираха.

Ашани се претърколи настрани и се озова лице в лице с Мухтар. Очите на терориста бяха изпълнени със страх. Ашани задържа дъха си и погледна към вратата. Въздухът със съскащ звук отново започна да се връща в кабината. Имаше миризма на изгоряло, но ставаше за дишане. Фарахани се изправи на колене и протегна ръце към таблото.

— Трябва да се измъкнем оттук. Те се целят в асансьорните шахти.

— Какво? — попита Мухтар, останал без въздух.

— Американците се целят във вентилационните и асансьорните шахти.

Ашани се приповдигна на едното си коляно. Усети, че асансьорът се движеше отново. Той беше добре запознат с американската тактика на бомбардиране — да уцелят с противобункерната бомба с лазерно насочване отвора на някоя от вентилационните шахти. Именно заради това иранците бяха взели допълнителни обезопасителни мерки. Нито един от вентилационните проводи не продължаваше без прекъсване от повърхността до най-долното ниво под земята, където беше разположен реакторът. Всеки от надземните отвори на шахтите беше покрит с допълнителни щитовещетки.

Фарахани се опита да отвори с пръсти вратата, докато Мухтар заудря с юмрук по бутона за отваряне.

Ашани се поизправи още. Като че ли напускането на относително безопасната кабина на асансьора не беше много добра идея. Определено това беше първата вълна от бомби. Със сигурност щеше да последва втора. Изведнъж пространството се разцепи от силно скърцане, което накара Ашани инстинктивно да потрепне. То започна като стон, който постепенно се усили и стана нетърпим. Подобен на предсмъртен агонизиращ писък на гигантски бозайник. Стонът беше придружен от силен пукот. Асансьорът отново се разтърси, при което Фарахани загуби равновесие и падна върху Мухтар и го притисна в ъгъла.

Имаше нещо много познато в шума, но Ашани не можеше да се досети какво е. Изведнъж вратите започнаха да се отварят и пред него се появи странна картина. Тъй като беше прекарал цяла сутрин под земята, последното, което очакваше да види, беше синьото небе. Винаги бяха очаквали американците или евреите да ги нападнат през нощта. В разгара на експлозиите Ашани беше изгубил представата за време. Почти веднага мозъкът му осъзна, че нещо друго също не беше наред. Независимо дали беше ден или нощ той не би трябвало да може да гледа към небето, а към тавана на най-долното подземно ниво.

Мухтар отмести Фарахани от себе си и го бутна към вече напълно разтворените врати. Ашани се изправи и предпазливо пристъпи напред. Мозъкът продължаваше да му подава сигнали, че

нещо не е наред. В съзнанието му още отекваше ужасното подобно на стон скърцане. Подобно на мъгла, надигнала се от океана, пред вратите се вдигна гъст облак прах и закри всичко. В главата му забиха тревожни камбани, щом започна да осъзнава какво се случваше. Бе чул същото това скърцане преди много години, когато беше участвал в тайна операция срещу иракска нефтена платформа. Така скърцаше стоманата, когато се огъваше и чупеше.

Фарахани изтича навън и тутакси изчезна от погледа им. Само викът му отекна отдолу. Мухтар го последва на секундата. Последвалата реакция на Ашани беше по-скоро импулсивна, отколкото продиктувана от съзнателно решение. Той сграбчи терориста за ризата. Онзи увисна с единия крак във въздуха. Ашани бавно го издърпа обратно в асансьора и почти веднага след това съжали за стореното. Ако Ашани имаше и най-смътна представа за проблемите, които Мухтар щеше да му създаде в последвалите няколко седмици, той на мига би го бутнал в бездната към неговата смърт.

9.

АТЛАНТА, ДЖОРДЖИЯ

Рап се загледа през илюминатора на „Гълфстрийма“, докато самолетът спусна колесника си. Ривера взе дланта му в нейната, което той прие за добър знак предвид факта, че беше мълчала почти цяла сутрин. Рап не можеше да се похвали с безпроблемни отношения с жените. Сигурен беше, че ако отидеше при психоаналитик, той щеше да сложи край на трудностите му за няколко минути. А може би и по-бързо. Баща му беше починал от сърдечен удар, когато той беше малък, момичето на сърцето му от гимназията загина в трагедията над Локърби, а жена му беше убита само преди две години. Като се прибавеше и вродената му недоверчивост към хората и се получаваше характер, присъщ на закоравял ерген. И тъй като си беше реалист, Рап би трябвало да намери утеха в мисълта, че е по-добре да си остане сам. Той обаче не намираше утеха. В живота му сякаш беше зейнала огромна дупка. С времето все повече се уморяваше от самотата и уединението. Не толкова от работата, към която продължаваше да подхожда все така ентузиазирано и страстно. По-скоро от влиянието на професията върху личния му живот.

Ривера обаче му даваше надежда. Да, южняшкият ѝ темперамент се проявяваше често и тя си показваше зъбите дори и за най-дребните неща, но тази жена имаше чувство за мярка и, което беше по-важното, чувство за дълг и жертвоготовност. Това беше нещо, което Ана никога не можа да разбере. Жена му претендираше, че знае защо той върши тази работа. В действителност обаче нейната професия беше много различна и нямаше как да го знае в пълна степен. Тя работеше като репортер, а той като секретен оперативен офицер от ЦРУ. Тя искрено вярваше, че медиите имат право да знаят всичко, което става в правителството и властта. Той на свой ред беше твърдо убеден, че има неща, които цивилизованото гражданско общество е по-добре да не знае. Ако се бяха подложили на някой от онези предбрачни тестове,

щяха да се провалят с гръм и трясък. Но дори и това нямаше да ги спре. Те бяха лудо влюбени един в друг и не минаваше и ден, в който той да не копнееше отново да я подържи в прегръдката си.

— За какво си мислиш?

Думите на Ривера го извадиха от унеса му като шамар в лицето. Той бавно се обърна към нея и я погледна в карамелените очи. Колкото и неумел да беше във връзките, не беше толкова глупав да ѝ признае, че си мисли за покойната си съпруга.

— Чудех се защо съм им притрябвал в Атланта.

Рап говореше за шефа си, директорът на ЦРУ Айрини Кенеди. Тя го беше повикала и наредила самолетът да се отклони от курса, докато летяха над Мексиканския залив.

— Тя не ти ли каза?

— Спомена само, че президентът иска да говори с мен.

Ривера видимо се притесни.

— Нали не мислиш, че...?

— Не. — Рап поклати глава. Причината за тревогата ѝ му беше известна. Президентът не знаеше нищо за ролята на Гарет в смъртта на съпругата му.

Ривера за миг впери поглед през илюминатора, след което очите ѝ отново се спряха върху него. Тя леко стисна дланта му и каза:

— Искам да знаеш, че разбирам защо постъпи така снощи. Не, не съм се побъркала.

Рап се изненада.

— Наистина ли?

Беше се върнал на брега малко преди четири сутринта. Ривера го чакаше седнала до дърветата с радиостанцията в ръка. Беше се разтревожила за него. Той излезе от водата и продължи по мекия пясък. Не знаеше какво точно да очаква от нея, но беше сигурен, че тя със сигурност няма да реагира положително. За миг дори помисли дали да не я излъже. Тъй като по план трябваше да убият Гарет на втората вечер, можеше да ѝ каже, че е бил на разузнаване. Но лъжата щеше да лъсне много скоро. Съпругата на Гарет щеше да обяви изчезването му още на сутринта, щом се събудеше. Трябваше да се измъкнат от страната преди полицията да е започнала да претърсва района.

Рап се приближи до нея и протегна ръка. Мария се хвана и той я издърпа на крака.

Тя го погледна в очите и го попита:

— Уби го, нали?

— Да — отвърна Рап след известно колебание.

Ривера продължи да го гледа с пронизателните си очи, кимна и със спокоен тон добави:

— Да си събираме багажа и да се махаме оттук.

Рап очакваше по-сериозна караница. Дори когато я последва вътре в къщата, той очакваше препирнята да продължи по-късно. Докато Ривера прочистваше мястото, той се обади на пилотите и им каза да се приготвят за излитане. Беше им необходим по-малко от час да приключат с всичко. Докато небето на изток просветляваше, Рап метна чантите в багажника на наетата Тойота Еф Джи Крузьр и заключи къщата.

Бяха пристигнали в Голфито с нает под наем корпоративен самолет, управляван от бивши военни пилоти, на които се плащаше допълнително да си държат устата затворена. Влизането в страната мина безпроблемно. Кацнаха на малкото летище на Голфито, където митническият и имиграционен контрол съществуваше по-скоро за отбиване на номера. Разузнавателен подготвителен екип вече беше уредил наема на къщата и джипа. Единствената неприятност бяха многобройните и шумни агенти на недвижими имоти, които бродеха из летището в търсене на потенциални купувачи. Бумът на този сектор от икономиката най-накрая беше достигнал и до отдалечената южна част на Коста Рика. Много заможни американци живееха в района и кацането на частен самолет на местното летище не беше необичайна гледка. Но също така не беше в реда на нещата да пристигнеш незабелязано. Имаше опасност някой напорист журналист да ги нападне с въпросите си, но едва ли щеше да узнае нещо съществено. Рап и Ривера пътуваха с мексикански паспорти.

Самолетът се отлепи от земята и се насочи на север малко преди седем сутринта. Няколко часа по-късно кацнаха в Канкун и влязоха в частен хангар, където смениха самолета и самоличността си. Сега бяха Боб и Сюзън Лутър, двойка съпрузи от Нешвил. Следващият етап от пътуването им трябваше да ги отведе в Хюстън, но малко след като излетяха, се обадиха от Ленгли. Тъй като не искаше да се впуска в

подробности по незащитената линия, шефката на Рап каза само, че президентът искал да се посъветва с него по някакъв неотложен въпрос. Тя била с него в Атланта и двамата щели да потеглят обратно за Вашингтон след като обядват.

Ривера мълча през по-голямата част от полета. Беше забола нос в някаква книга и не обърна внимание на Рап. Фактът, че сега му казваше, че разбира защо сам е очистил Гарет, беше добър знак.

— Ти си много добър в занаята — каза Ривера. — Понякога дори ме плашиш. Но не в това е въпросът. На тази операция беше заложено много и тя трябваше да мине гладко и перфектно. Колкото и да ми се искаше лично да бях удушила онзи негодник, би било наивно да се заблуждавам, че ще ме оставиш да го сторя аз.

— Благодаря ти за разбирането.

— Сега е твой ред?

— Мой ред? За какво?

— Да ми се извиниш. — Ривера отметна назад кичур от лъскавата си черна коса и се намести в седалката. — Хайде, искам да го чуя.

— Какво да чуеш?

— Извинението ти, че не ми каза какви са истинските ти планове.

— Аз...

— Ти мислеше, че си знаеш най-добре и не беше сигурен как ще реагирам. Затова ме напи, успа ме, след което се измъкна от леглото и отиде да свършиш работата сам.

— Не е точно така. Нямах намерение да...

— Напротив, имаше. Дори и да не ти се иска да го признаеш, но го мислеше от мига, в който започнахме да обсъждаме и планираме операцията. Нямам нищо против решението ти.

— Ако ти бях казал, нямаше ли да ми се ядосаш? Да се възпротивиш?

— Може би, но в крайна сметка щях да се съобразя с решението ти.

Рап се изсмя. Не вярваше на ушите си.

— Значи твоите методи са по-добри? — попита го Ривера и му хвърли предупредителен страничен поглед. — Аз съм твой партньор. Твоята поддръжка. Ако нещата загубеят, от мен се очаква да съм

редом до теб и да ти спася задника. Няма как да го направя обаче, ако съм заспала.

— Оставих радиостанцията включена. Ако възникнеше проблем, щях да те повикам.

Ривера се отдръпна и скръсти ръце.

— Само не ми казвай, че и ти си от онези мъже, които никога не биха признали вината си пред жена.

— Нищо подобно.

— Тогава какво има? Казах ти, че приемам тактическото ти решение да поемеш изпълнението на операцията в твои ръце. Искам само да признаеш, че трябваше да ме държиш в течение на плана си.

— Добре тогава... Трябваше да те държа в течение.

Ривера се усмихна.

— Не беше трудно, нали?

— Всъщност, беше.

Ривера се наведе към него и го целуна по устните.

— Знам кой си, Мич. Няма да се опитвам да те променям. Поне не много силно. Може би съвсем леко, колкото да изгладя грубите ти ръбове.

10.

Международното летище на Атланта беше едно от най-натоварените в света и благодарение на огромния Боинг-747, стоящ самотен в един отдалечен край на пистата, то щеше да се превърне и в най-охраняваното. Заради президентския кортеж беше спряно не само уличното, а и въздушното движение. Керванът от коли, лимузини, джипове, ванове и мотоциклети се устреми през бетонната настилка, сякаш закъсняваха и самолетът щеше да излети без тях. Кое то, разбира се, нямаше да се случи, но мъжете и жените, които отговаряха за придвижването на президента и свитата му, знаеха, че всяка минута е пари. Агентите от Сикрет Сървис сътрудничеха тясно с местните власти, за да мине всичко гладко. В модерната епоха на президентите със самолети те много добре съзнаваха какъв неблагоприятен икономически ефект би могло да има посещението на държавния глава върху дадено летище. Ако затвориш ключов терминал като този в Атланта за половин час, ще се отрази на целия регион, че и оттатък. Щетите ще се изчисляват на милиони долари за въздушните превозвачи и в загуба на полезно време за лайнерите.

Предвид всичко това хората от 89-то транспортно авиокрило и Сикрет Сървис направиха всичко възможно самолетът да бъде готов за излитане на секундата, щом президентът се качи на борда. Бедните репортери вече бяха докарани с автобус от баптистката църква Ебenezър, където президентът беше подел своята религиозна кампания. Те бяха настанени на втория етаж на самолета, по-близо до опашката, закопчали коланите и готови за излитане. Екипажът на Еър Форс-1 вече беше извършил всички предполетни проверки и четирите двигателя Джeнeрал Елeктрик бучаха в готовност.

Докато кортежът доближаваше масивното бяло-синьо туловище на Боинга, колите постепенно се откъснаха една по една от него. Обикновено пред трапа на самолета чакаха подредени местните величия, но сега президентът бързаше и церемонията по изпращането беше отменена. Преди първия кадилак „ДТС Президентшъл Лимоузин“

да спре пред червения килим, вратите на другите автомобили се заразтваряха и оттам наизлизаха мъже в тъмни костюми и няколко жени, които се присъединиха към вече стоящите на пост около самолета. Президентът Аликзандър слезе от лимузината и се насочи към предния трап. Спря се, само за да подхване за лакътя директора на ЦРУ, Айрини Кенеди, и двамата заедно се заизкачваха нагоре. Съветникът на президента по националната сигурност и шефът на кабинета ги следваха по петите. След тях вървяха трима агенти от екипа на личната охрана, а в същото време по втория трап бързо се качваха още техни колеги.

Едва трийсет секунди след пристигането на кортежа траповете бяха отместени от машината, а колите потеглиха към друга част на летището, където щяха да бъдат натоварени на самолети от 89-то транспортно авиокрило. Наземният персонал от ВВС издърпа яркожълтите подпори от колесниците и даде сигнал, че всичко е наред. Старши авиоспециалист с оранжева жилетка и големи слушалки на главата излезе пред носа на самолета и огледа пистата за последно. После даде сигнал с палките пилотите да карат след него. Машината запълзя напред. Авиоспециалистът отстъпи надясно и отдаде чест на самолета, който мина покрай него.

В този момент вътре в самолета президентът Аликзандър и неговите най-приблизжени съветници влизаха в заседателната зала, където чакаше Рап.

— Извинете ме за външния ми вид — каза Мич, след като стана. Носеше износен дочен панталон, избеляло поло и сако, което беше взел назаем от един от агентите от Сикрет Сървис. За капак на всичко не се беше бръснал от пет дни.

— Не се притеснявай. — Президентът свали сакото си и го метна на канапето от другата страна на конферентната маса. — Като те гледам, май пак си вършил нещо, за което е по-добре да не знам.

Рап за малко да се засмее, но размисли. За момент блокира и не можа да отговори нищо.

Президентът забеляза неловкостта му и го удостои с една от своите южняшки усмивки.

— Шегувам се. Избери си място и си закопчай колана.

Всичките петима присъстващи се настаниха по завинтените за пода кожени кресла. Президентът седна начело на масата. Вдясно от

него седнаха съветникът му по националната сигурност Франк Озарк и началникът на кабинета Тед Бърн. Рап и Кенеди бяха от другата страна на масата, като Кенеди седна до президента.

Когато самолетът потегли, президентът се обърна към застаналия на вратата офицер от екипажа на Еър Форс-1 с думите:

— Щом наберем височина, искам да проведете телефонното обаждане.

— Да, сър. — Мъжът козирува и затвори вратата.

Заради силното ръмжене на двигателите Рап доближи устата си само на сантиметри от ухото на Кенеди и я попита:

— Ще ми кажеш ли какво става?

Кенеди вече беше взела папката в очакване на въпроса му. Отвори я, извади от нея сателитна фотография и му я подаде.

— Познаваш ли къде е това?

Рап се вгледа във фотографията и се почеса по гъстата неколкодневна брада.

— Не е ли комплексът в Исфахан?

— Да. — Кенеди му показва втора фотография, която на пръв поглед почти с нищо не се отличаваше от първата.

— Къде да търся?

Кенеди посочи с пръст в горния десен ъгъл на фотографията.

— Ето тук.

Погледът на Рап пробяга няколко пъти по двете „преди“ и „след“ фотографии.

— Това дим ли е?

— Така изглежда. — Кенеди взе фотографиите и постави на масата нови две. Те бяха увеличения, фокусиращи се върху интересуващото ги място. На първата ясно се виждаха климатици на покрива. На втората всичко беше закрито от големи облаци прах.

— Какво по дяволите се е случило там?

— Не знаем със сигурност.

— Не сме били ние?

— Не.

— Тогава трябва да са били израелците.

— Човек би си помислил това. — Кенеди му показва нова фотография, докато самолетът рулираше към пистата за излитане. На нея ясно се виждаха облакът от прах и отломките.

Рап погледна снимката и зададе логичния въпрос:

— Къде по дяволите е покривът?

— Изглежда е пропаднал в голямата дупка.

Рап се помъчи да осмисли видяното и чутото.

— Чакай малко. Кога е станало?

— Днес малко след пладне. По техранско време.

— Имаме ли видеозапис в реално време?

— Отчасти. НРО го анализира в момента, докато разговаряме. —

Кенеди имаше предвид Националната разузнавателна служба.

— Говори ли с Бен? — Бен Фридман беше шефът на Мосад.

— Не ми отговаря на обажданията.

Рап поклати глава.

— Това не е на добро.

— Вероятно, но сигурно в момента съвсем не му е до мен.

— Или пък нарочно те отбягва. Ами техния посланик?

— Засега нищо. От Държавния департамент го потърсиха, но той твърди, че знае по-малко и от нас.

— Сигурно казва истината. — Рап хвърли поглед към президента, който разговаряше с шефа на кабинета и съветника по националната сигурност. Помести се по-близо до Кенеди и я попита: — А аз защо съм тук? Доколкото виждам, тази работа не е за мен.

Кенеди свали на върха на носа си очилата за четене и отвърна:

— Идея си нямам.

— Я стига.

— Наистина. Самата аз разбрах преди сутринта да му изнеса брифинга. — Кенеди потупа с пръст по една от фотографиите. — Затова поиска и аз да пътувам с него. По средата на пътя между Вашингтон и Атланта той влезе в кабинета си, за да се обади на някого. Десет минути по-късно дойде и ми каза, че иска да се върнеш във Вашингтон.

Рап се облегна в креслото, скръсти ръце, премисли всички възможни причини за внезапния интерес на президента към него и измърмори:

— Питам се с кого ли е говорил от кабинета си.

11.

За последната година Рап беше присъствал на повече видеоконференции, отколкото през всичките си предишни години държавна служба, взети заедно. След единайсети септември бюрокрацията нарасна неимоверно. От няколкостотин поветени на каузата мъже и жени, работещи в ЦРУ, ФБР, Държавният департамент и шепа други служби и агенции, апаратът набъбна на хиляди души с общ бюджет от над един милиард долара годишно. В класическата традиция на Капитолийския хълм политиците решиха да се преборят с проблема, като го затрупат с пари, независимо дали това решение беше добро или не.

Бяха създадени нови агенции като Вътрешна сигурност, Националният център за антитероризъм и Център за обобщаване на терористични заплахи. Агенции, за които дори и Рап не знаеше, като например Националната агенция за геокосмическо разузнаване, бяха извадени от забрава и поставени под големия чадър на антитероризма. Рап така и не разбра с какво се занимаваха хората от геокосмическото разузнаване, но знаеше за новата им лъскава щабквартира и бюджета им, който беше достатъчно голям да смути и лобист. Като се прибавеха и филиали с офиси в най-големите градове по целия свят, непрекъснато нарастващите по обем контратерористични операции в министерствата на отбраната, на правосъдието и в Държавния департамент, резултатът беше гигантска бюрокрация, пъргава и маневрена като ядрена подводница в река Потомак.

Беше се сбъднал един от най-големите страхове на Рап. Неимоверно голям брой таланти хора и ценни ресурси биваха привлечени към отделите за поддръжка, а не в оперативните звена, където най-много се нуждаеха от тях. И тъй като един от най-важните изводи от единайсети септември беше за липсата на координация и взаимодействие между отделните институции, от Капитолия спуснаха нареждане от сега нататък всички да се държат послушно и да си споделят информация. А оттук дойде и бумът в количеството на

видеоконференциите. Те се бяха превърнали в начин на живот, част от ежедневието, с която обаче Рап не можа да свикне.

На стената на конферентната зала, срещу президента, беше монтиран голям плазмен екран. В момента екранът беше разделен на две — в лявата половина показваше министърът на отбраната Брад Ингълнд, а в дясната — Държавният секретар Съни Уика. Президентът Аликзандър беше избран на поста преди малко повече от година и за щастие на младия лидер досега администрацията успяваше да избягва всякакви големи международни конфликти. Тази картина обаче щеше да се промени много скоро. Рап беше чувал от Кенеди добри неща за президентския екип по националната сигурност, което донякъде действаше успокоително предвид сериозността на случилото се в иранския ядрен комплекс, каквото и да беше то. Както при повечето видеоконференции Рап възнамеряваше да говори колкото е възможно по-малко. Той се отнасяше с подозрение и скептицизъм към твърденията на хората от комуникационния отдел, че линиите са защитени срещу прихващане. Винаги когато станеше дума за комуникационни сигнали, препредавани от сателити, Рап допускаше, че някой улавя тези сигнали и ги дешифрира.

— Брад, — започна президентът — извинявай, че те откъснах от почивката ти.

— Няма нищо, господин президент. Това е част от работата ми. — Ингълнд беше заминал за уикенда в планинската си вила в Бийвър Крик, Колорадо. Беше на възраст малко над петдесетте години и въпреки посивялата коса в него имаше нещо момчешко. Бивш топ финансист в „Мерил Линч“, Ингълнд беше нужен за плана на президента да вкара в кабинета повече хора от частния сектор.

— Здравсти, Съни — поздрави Аликзандър държавния секретар. — Разбра ли нещо повече от израелския посланик?

— Не, нищо важно.

Уика беше седнала на бюрото в кабинета си във Фоги Ботъм. Рап знаеше, че шефката му и Уика се разбираха добре. Той прие за добър знак факта, че до нея не стояха петима от заместниците ѝ.

— Външният министър върна ли ти обаждането? — попита президентът.

— Да, току-що разговарях с нея.

— И?

— Официално правителството на Израел няма никаква представа какво се е случило в комплекса в Исфахан.

— А неофициално?

Уика повъртя в дланта си черната писалка „Монблан“. Макар и на седемдесет и една, тя изглеждаше с десетина години по-млада.

— Говори се, че една организация може да има пръст в това.

Президентът погледна към седналата от лявата му страна Кенеди.

— Генералният директор Фридман не отговаря на обажданията ми — каза Кенеди.

— Това обичайно ли е за него? — попита Аликзандър.

— Не много.

Рап запази коментарите за себе си. Той познаваше Бен Фридман отдавна и беше работил в тясно сътрудничество с Мосад при поне половин дузина операции. Фридман би направил всичко, за да съхрани милия на сърцето му Израел. Той изобщо не се свенеше да го демонстрира и настояваше, че във взаимоотношенията им със САЩ Израел трябва да е печелившата страна. Рап уважаваше Фридман заради способностите и упоритостта му, но не се заблуждаваше, че той би го продал без да му мигне окото, ако с това щеше да даде на родината си и най-малкото предимство.

— Какво се чува от Иран? — попита Аликзандър. Въпросът беше зададен към цялата група.

Уика се отзова първа:

— Официално — нищо.

— От Агенцията за национална сигурност докладваха голям ръст на комуникационния обмен — отвърна Озарк.

— Какъв точно ръст?

— Във всичко. Трафикът на разговорите от мобилни телефони, интернет, военните комуникации, службите за гражданска защита, религиозните водачи, политиците... цялата страна се е разприказвала.

— А медиите?

— Преди двацет минути „Ал Джазира“ излъчи извънредна емисия, в която показва пожарни коли и линейки да влизат в комплекса — отговори държавният секретар.

Президентът обмисли чутото за момент и погледна към плазмения екран.

— Брад, какво казват от Обединения щаб?

— Имаме два самолета АУАКС на позиция в района. — Министърът на отбраната имаше предвид самолетите Е-3 на ВВС с монтирана Система за въздушно предупреждение и контрол. — Единият е над Багдад, а другият — над северната част на Персийския залив. Тази сутрин във въздушното пространство над обекта не е прелитало нищо, което да не е било наше или на британците.

— Сигурни ли са?

— Да... Съществува обаче една много малко вероятна възможност.

— И каква е тя?

— Израелците да са създали техен бомбардировач „стелт“. Но всички от щаба са единодушни, че подобен сценарий е нереалистичен.

— Айрини? — обърна се президентът към директора на ЦРУ.

— Не сме чули нищо подобно. Само един наш В-2 струва над два милиарда долара. Тяхната икономика никога не би могла да понесе подобни разходи, а дори и да можеше, защо биха рискували да извършат полета през деня?

— Съгласен съм — каза Ингълнд.

— Имаме ли сателитни фотографии? — попита президентът.

— Националната разузнавателна служба трябва да изпрати доклад до час. — Кенеди свали очилата и ги постави до тефтера на масата.

— Аз разполагам с предварителен доклад на моите специалисти по оценка на резултатите от бомбардировки — добави Ингълнд. — Според тях няма никакви доказателства, че е извършен въздушен удар.

В залата настъпи тишина за цели десет секунди.

— Тогава какви са версиите? — попита накрая президентът.

Кенеди взе химикалката, потропа с нея по кожения тефтер няколко пъти и тихо отговори:

— Диверсия или нещастен инцидент.

— Нещастен инцидент?

— Иранците не се славят като добри строители. И преди са имали проблеми в инженерните конструкции, обикновено по време на земетресения. Преди няколко години се срути цял нов жилищен комплекс. Оказа се, че строителят през цялото време е загърбвал стандартите и контрола за качество. Загинаха почти сто души.

— И мислиш, че биха загърбили стандартите и качеството при толкова важен за тях проект? — попита началникът на кабинета.

— Не разбира се. Но от опит знам, че иранците са непредсказуеми.

Президентът се замисли за няколко секунди, след което се обърна към Рап с думите:

— Някакви предложения?

В първия момент Рап реши да премълчи част от подозренията си, но размисли.

— Ако трябва да направя предположение, без да разполагаме с всички факти, деветдесет и пет процента съм сигурен, че израелците стоят зад случилото се. Има много малка вероятност срутването да е станало поради слаба конструкция, но според мен това вече няма значение.

— Защо? — попита президентът.

— Надутите персийци никога не биха си признали подобен провал. Дори това чудо да се е срутило само, те ще хвърлят вината върху Израел. И в двата случая ще тръгнат да отмъщават с кръв.

— Съгласна съм — намеси се държавния секретар Уика. — Ще добавя само, че Иран ще обвини и нас за случилото се.

— Има ли някакъв шанс да накараме техния външен министър да се разприказва? — попита президентът.

— Едва ли. Очаквам ги да пазят пълно мълчание. Ще оставят Аматула да говори. Това е удобен случай да се възползваме от нашия таен канал.

Аликсандър реагира изненадано.

— Не знаех нищо за такъв.

Кенеди се покашля многозначително и продължи:

— След единайсети септември, сър, ние открихме линия с иранския министър на разузнаването. Те също не са големи почитатели на Ал Кайда и другите сунитски терористични групи. От известно време следят изкъсо действията на Талибаните и Ал Кайда. Предоставиха ни ценна информация и ни помогнаха в първите месеци на войната.

— С кого поддържате контакт?

— С моя колега Азад Ашани.

— Имаш ли му доверие?

— Доверие е малко силно казано, но ми се струва доста разумен и уравновесен човек.

— Добре. Виж какво можем да разберем. А израелците? Май е време да звънна на техния министър-председател, а?

— Не мисля така — отвърна Уика. — Не бих желала да се поставите в позиция, в която на него ще му се наложи да ви излъже. Да видим първо какво ще можем да открием по другите канали.

— Съгласен съм — обади се Тед Бърн.

— Добре. — Президентът погледна часовника си. — Трябва да се обадя до едно друго място. Хайде да се съберем пак след час. — Той се обърна към съветника по националната сигурност: — Щом кацнем, искам шефовете на всичките важни служби и ведомства да ме чакат в Овалния кабинет.

— Слушам, сър.

Аликзандър стана от креслото си и погледна към Рап.

— Мич, би ли дошъл с мен? Искам да обсъдя нещо с теб.

12.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Когато Азад Ашани пристигна в седалището на Върховния водач Али Хосейни Насири, вече се бе стъмнило. Беше уморен и с всеки следващ пристъп на кашлицата се изнервяше още повече. Беше преживял кошмарен ден. Сутринта тръгна в пет сутринта, за да се качи на самолета за Исфахан и чак сега се беше върнал с военен полет, след като през целия ден беше останал в ядрения комплекс, за да разбере какво се беше случило.

След като беше спасил Мухтар от падане и от съдбата на Али Фарахани, ситуацията от мрачна стана направо трагична и бедствена. Кабината на асансьора се напълни с облаци прах и отломки, които покриха всеки милиметър от тялото на Ашани. Той беше принуден да се свие в ъгъла, да си закрие устата и носа с ризата и да диша през нея. На няколко пъти губеше надежда, че ще се измъкне жив. С ужасно парене от праха в очите и с все по-затруднено дишане, той си помисли за своята съпруга и скъпоценните си дъщери и се зачуди как биха могли да се оправят сами в страна с толкова несигурно бъдеще?

Когато и най-ситните частици накрая паднаха на земята, всичко беше покрито с дебел пласт сив бетонен прах. Ашани стана от мястото си в ъгъла на асансьора с усещането, като че някой го беше завил с тежко одеяло. Когато се отърси, прахта започна да пада от него на струйки. Приблужи се до ръба на асансьорната кабина и надникна навън. Сякаш отдавна застинал вулкан се беше пробудил и разпръснал сивия си прах из пейзажа.

Ашани погледна през гъстия прах към опустошението и разрушенията, които царяха навсякъде. Обзе го дълбока тъга за страната му. Самият той не беше сред поддръжниците на ядрената програма и със сигурност не подкрепяше перченето пред Запада преди да са достигнати реални задоволителни резултати. Видяното обаче беше прекалено ужасяващо за неговото крехко самочувствие на

персиец. Самочувствие, което се основаваше на традиции и постижения от преди хиляди години. Подобно тотално и абсолютно унищожение беше немислимо.

Едно беше да видиш сграда с няколко сравнително малки дупки, през които бяха проникнали противобункерни бомби, съвсем друго — гледката, разгърнала се пред него. Бяха говорили за това много пъти. Всички бяха единомдушни, че бомбите няма да могат да проникнат дори през първия защитен слой, какво остава за всичките четири. Предполагаха, че горните етажи ще бъдат разрушени. Дори беше създаден секретен план, за който знаеха само по най-високите върхове на държавата. Ако евреите и техните кукловоди имаха достатъчно късмет бомбите им да проникнат през всичките нива и дори да унищожат реактора, иранското правителство щеше да излъже през света и пред собствения си народ. Щяха да заявят, че комплексът е устоял на атаката. Вярно или не, решено беше на хората да се даде илюзорната надежда, че иранските инженери са способни да спрат всяко оръжие, което американците и израелските им храненици използват срещу тях.

Това нещо обаче минаваше и най-мрачните представи, мислеше си Ашани. Да се скрият разрушения от този мащаб беше невъзможно. Малоценността на нацията беше оголена на показ пред целия свят.

Ашани се прекланяше и възхищаваше пред американците и техните технологии. Независимо дали пилотите бяха израелци или не, не друг, а американците бяха разработили новата бомба, способна да победи най-доброто постижение на иранската инженерна мисъл. Как бяха успели да се прицелят толкова точно в обекта, та той да се срути навътре върху самия себе си? Дали още от самото начало знаеха, че ще могат тотално да ликвидират комплекса, когато си пожелаят? И ако беше така, тогава нарочно ли бяха оставили Иран да налее милиарди долари в проекта? Като шпионин от кариерата, с над двайсет години опит, Ашани беше обхванат от силно притеснение и паника, че враговете му го бяха надхитрили и провели такава хитра операция.

Спасителите рязко го извадиха от състоянието му на дълбоко отчаяние. Те издърпаха него и Мухтар с въжета от асансьора. Дадоха им вода, за да измият очите и устата си от праха. Медиците ги прегледаха и преди Ашани да се усети, той се изправи пред коренно нови проблеми. Вдишването на бетонен прах само по себе си беше

достатъчно вредно за човешкото здраве, но когато този прах беше и радиоактивен, цяло щастие беше поразеният да доживее до края на месеца. Ашани и Мухтар бяха разсъблечени голи и вкарани в палатки за деконтаминация, където ги поливаха с маркучи, търкаха ги здраво три пъти, и им дадоха да облекат сини работни комбинезони. Лекар, който работеше заедно с един от учените-късметлии, намирали се извън сградата в момента на експлозията, им каза, че нивата на радиация са поносими. Това никак не успокои Ашани. Да лъжеш и подценяваш проблемите пред населението се беше превърнало в нормална практика дори за учените.

Кашлицата започна почти веднага. Докторът му каза, че била причинена от дребните частици бетон, загнездили се в гърлото и белите му дробове. Успокои го, че това било естественият начин организмът да се прочисти самостоятелно. Този глупак дори му обеща, че ще се почувства по-добре след ден-два. Ашани си знаеше по-добре. Беше гледал документалния филм на Майкъл Мур „Сико“. Великолепен шедьовър на антиамериканската пропаганда, този филм проследяваше дейността на няколко спасителни работници, участвали в прочиствателните операции на Кота Нула, мястото на съборените кули-близнаци на Световния търговски център. Тези хора безуспешно се опитваха да преборят меркантилната и движена от парите американска система за здравеопазване. Години по-късно повечето от тях бяха умрели, а малцината оцелели продължаваха да страдат от ужасни дихателни проблеми.

Чак следобед Ашани започна да осъзнава, че е бил в голяма заблуда. Спасителите в защитно облекло се спуснаха в образувалата се гигантска бездна, за да проверят дали долу не е останал някой жив. В Иран земетресения ставаха често и специалистите бяха обучени да улавят и най-слабите признаци на живот в руините с помощта на кучета и най-различни технически устройства. След като един армейски офицер отново го успокои, че радиацията не е чак толкова страшна, Ашани се върна на ръба на гигантския кратер и надникна надолу. И тогава разбра, че първоначалните му предположения не са били верни.

Сивият прах беше покрил всичко, но още можеха да се видят пукнатини и съборени бетонни плочи. Никъде обаче нямаше кръгли дупки с изкривено и разкъсано арматурно желязо по периферията,

което да подсказва откъде бяха проникнали бомбите. Ашани обиколи целия периметър, стъпвайки върху руините, докато търсеше издайническите признаци, които противобункерните бомби винаги оставяха. Когато обиколи напълно дупката, вдигна глава към небето и тогава за първи път му мина мисълта, че се беше случило нещо съвсем друго.

В същия миг спасителните работници бяха обхванати от силна паника. Няколко от колегите им долу върху купчината руини носеха гайгерови броячи. Един от тях извика, че е открил „горещо“ радиоактивно място, каквото допреди малко нямаше. Един по един и другите гайгерови броячи започнаха да цвърчат като канарчета. Над купчината останки сякаш се спусна смъртоносна и невидима мъгла. От това се бояха най-много учените от иранската Организация за атомна енергия. Реакторът чисто и просто се беше стопил и беше започнал да излъчва изпод останките силна радиация, продукт от деленето на атомите. Учените имаха план за реагиране в случай на авария на реактора, който план беше задействан веднага. На спасителите беше заповядано незабавно да се качат горе и да минат през обеззаразяване. Поискано беше съдействието на местните бетонни възли.

Двайсет минути по-късно първият бетоновоз изсипа товара си върху дупката за милиарди долари. Вторият пристигна няколко минути след него. В рамките на час пред пропастта се беше строила армия от камиони в широки по десет машини редици и започнаха да изсипват по два наведнъж. Надеждата и гордостта на иранския народ беше безцеремонно погребана под купчина радиоактивен бетон.

Военнотранспортният самолет върна Ашани и Мухтар в Техеран привечер. Президентът Амадула беше свикал съвещание на Върховния съвет по националната сигурност или ВСНС. Ашани се отби вкъщи, за да се изкъпе и да се преоблече в костюм. Целуна жена си и дъщерите си и тръгна към службата си, където го чакаха неговите заместник-министри, за да му докладват за ситуацията. Тъй като имаше само дваайсет минути свободно време, той ги изслуша набързо. Чутото потвърди убеждението на Ашани — цялото правителство беше под заблуда, че американците или евреите бяха сринали комплекса с въздушен удар с хирургическа точност.

Ашани ги попита дали противовъздушната отбрана е засякла контакт с радар преди или след нападението. Двамата заместници

отвърнаха противоречиво. Третият се намеси и каза, че от разговор с ирански пилот от ВВС научил, че онзи бил видял израелски самолети в района. В момента това беше новина номер едно по всички телевизионни канали. Ашани нареди на заместника си веднага да повика този пилот и да провери дали не преувеличава в разказа си, в стремежа си да се изкара герой. Персийците имаха уникалната способност да се замесват в национални кризи като тази. Ашани изрично нареди на заместник-министъра да предупреди пилота, че ще го хвърлят в затвора и ще го изтезават безмилостно, ако разберат, че ги е излъгал.

Ашани тръгна от министерството за седалището на Върховния водач в осем и петнайсет вечерта. Когато пристигна, го цепеше ужасно главоболие. Знаеше, че беше причинено от предстоящото съвещание. Играта с прехвърлянето на топката (и вината) щеше да се разиграе в пълен размах. Напереният президент щеше да е безкомпромисен. Обикновено Ашани пазеше мълчание на подобни съвещания, особено когато присъстваше и Върховният водач, но тази вечер щеше да е по-различно. Мисълта, че днес за малко не беше загинал, надделяваше над всякаква предпазливост и тактичност. Обзет от нов пристъп на кашлица, той се запита дали инцидентът не го беше лишил от двайсет и пет години от живота му. И дали нямаше през следващите година-две да се мъчи при всяко вдишване. И за какво, в името на какво? Това беше главният въпрос. За нещо, срещу което той се беше противопоставял от самото начало. Той ги беше посъветвал да не се стремят към създаването на атомна бомба на всяка цена. От известно време виждаше, че Аматула и неговите сподвижници няма да донесат нищо добро на бъдещето на Иран, но тази вечер чувствата му изкристализираха и избиха на повърхността. Ашани реши, че повече няма да си мълчи и да позволява на Аматула да изопачава фактите.

13.

„ЕЪР ФОРС-1“

Кабинетът на президента на борда на „Еър Форс-1“ беше разположен до конферентната зала, само на крачки от нея. Тази близост даде на Рап само няколко минути размисъл върху личността на главнокомандващия както и защо така внезапно се беше заинтересувал от него. На четирийсет и шест, Аликзандър се смяташе за един от най-младите избраници за Овалния кабинет. Хората като него биваха лесно обиквани, но Рап хранеше дълбоко недоверие към всички политици. Прекалено често тяхната партия и политическата им кариера бяха за тях с по-висок приоритет от националната сигурност. Агенции като ЦРУ служеха за сметище, на което се изхвърляха всички проблеми. Служителите на управлението често биваха използвани и от двете партии като пионки в играта им. Ако дадена операция минеше успешно, заслугите се приписваха на политиците, ако обаче се случеше провал, те бързо си измиваха ръцете с Ленгли. Не винаги ставаше така, разбира се. Рап познаваше неколцина сенатори и конгресмени, на които можеше да се разчита. Мъже и жени, които знаеха как да държат под око разузнаването и в същото време да си държат езика зад зъбите.

Рап последва президента в кабинета му. Висок метър и осемдесет и пет, Аликзандър стърчеше над Рап с два сантиметра. Слаб, може би осемдесет килограма, с гъста светлокестенява коса. Кафявите му очи излъчваха известна тревога. Аликзандър седна в черното си кожено кресло, закрепено за пода и идентично на креслото в конферентната зала. Креслото можеше да се мести и да се фиксира в дадена позиция по време на излитане и кацане. Срещу бюрото, до десния борд на самолета, беше поставено второ такова кресло. Рап седна на него, облегна се удобно назад и кръстоса крака.

Аликзандър погледна някакъв лист на бюрото си. Когато свърши с четенето, той го скъса на две и го пхна в машината за унищожаване

на документи.

— Сигурно се питаш защо те накарах да летиш с мен обратно за Вашингтон.

— Когато ме повика президентът, аз винаги очаквам, че съм го ядосал с нещо.

Аликзандър се усмихна.

— Аз имам друго впечатление. Моят предшественик доста те ценеше.

Рап кимна. С малки изключения той се беше разбирал добре с президента Хейс.

— А той каза ли ви, че мога да създавам големи неприятности?

Усмивката остана на лицето на Аликзандър.

— Не е необходимо. В това отношение си се прочул не по-малко.
— Аликзандър натисна един бутон отстрани на креслото и свали назад облегалката. После леко се извъртя и вдигна краката си на ръба на бюрото. — Ти си много добър в професията, Мич. Едно от последните неща, които ми каза Хейс преди да сдаде поста, беше да те използвам разумно.

— Да ме използвате?

— Може би думата „задействам“ е по-уместна. Или пък „отвързвам ти каишката“. Работата е, че аз не съм наивник и знам, че често е необходимо на насието да се отговаря с насилие.

Рап остана доволен от чутото.

— Напълно съм съгласен.

— Ти си много способен, Мич, имаш много таланти. Та в кое казваш е най-голямата ти сила?

— Трябва да питате другите, сър.

— Добре, добавяме честност към дългия списък с достойнствата ти. Е, аз съм политик и да си призная, скромността не е присъща на моя бранш. Въпреки това обаче, мисля, че двамата с теб имаме много общо.

Рап заинтригувано повдигна една от гъстите си черни вежди. Какво ли можеше да го сближава с изтънчен и пресметлив политик като Аликзандър.

— Четох доклада ти от миналата година за реакцията на Иран в случай че ликвидираме ядрената им програма.

Рап кимна. Беше написал този доклад преди Аликзандър да поеме президентския пост. Поради деликатността на въпроса кръгът на адресатите беше силно стеснен. Затова доста се изненада. Аликзандър хем се беше добрал до доклада, хем си беше направил труда да го прочете.

— В светлината на последните събития още ли заставаш зад написаното?

Рап си припомни за секунда какво точно беше писал.

— Тъй като не ние сме ги бомбардирани, ситуацията не е много ясна, но с голяма степен на увереност твърдя, че ще реагират по начина, по който съм описал.

— Ще се възползват от „Хизбула“ и другите спонсорирани от тях групировки, за да подемат вълна от терористични атаки и отвличания на американци в чужбина.

— Първо ще ударят Израел и после ще се заемат с нас.

— Сигурен ли си?

— Деветдесет и девет процента. Не е в природата им да бездействат.

Президентът помисли за момент и попита:

— Значи според теб Израел стои зад това?

— Познавам Бен Фридман отдавна, сър. Работил съм много тясно с Мосад. Те имат проведени не една и две дръзки операции зад гърба им. Операции, за които ние дори не бихме си помислили.

— И защо го правят?

— Въпрос на оцеляване. Много по-близо са от нас.

— До кое са по-близо?

— До сърцето на радикалния ислям. Не разполагат с излишна територия, за да седнат и да чакат да ги нападнат. Така че, вместо да обявят тотална война на всички съседи, те правят всичко възможно, за да спрат или забавят лудите фанатици. Включително и като убиха тримата ирански учени миналата година.

— Най-големият ми страх като президент е да не пострада цял град. Знам, че са някъде сред нас и чакат момента... тези луди джихадисти. Тази мисъл не ми дава да спя спокойно. Като знам, че продължават да вербуват..., обучават..., планират..., дебнат за слабо място, където да ни ударят. Те биха дали мило и драго, за да сравнят със земята някой цял наш град, с всички мъже, жени и деца в него.

— Правилно сте разбрали опасността, сър.

Аликзандър реагира със смес от безсилие и разочарование.

— Твърде много хора от моята партия мислят, че насилието не е решение. Когато се води в гражданско цивилизовано общество с повече или по-малко ефективна съдебна система, подобен спор е обречен. Още повече пък ако се провежда сред академичните кръгове. Но в реалния свят... — Аликзандър поклати глава, — подобна риторика не струва.

— Няма да споря с вас, сър.

— Не очаквам това. Но да се върнем на общото между нас... — нарича се визия. Способността да предчувстваш как ще се развият събитията. Долових го в твоя доклад. Според мен ти разбираш начина на мислене на иранското ръководство по-добре от всеки друг в моята администрация.

— Благодаря ви, сър.

Аликзандър се поколеба за миг, след което понижи тон и добави:

— Президентът Хейс ми каза за твоята философия за завода за колбаси.

Рап кимна.

— Така е. Хората искат да ги ядат, но не искат да гледат как се правят.

— Именно. Което беше и причината да те повикам. — Аликзандър свали краката си, наведе се напред и подпря лакти на бюрото. — Нямам намерение да си седя тук и да играя по някакви честни правила, докато иранците насъскват кучетата си да разпалят терористична война срещу нас.

Рап застана нащрек.

— Слушам ви.

— Знаеш ли, че в Алабама играех футбол?

— Май чух нещо подобно по време на кампанията.

— Бях защитник. По време на една тренировка получих травма, от която така и не успях да се възстановя напълно. Бях в отбора през последната година на Брайънт, а после го смени Пъркинс. Извлякох си два важни урока. Ако искаш да те изберат за губернатор на щата Джорджия, трябва да завършиш Университета на Джорджия или Технологичния институт на Джорджия, а не на Алабама. Видях как преднината в изборните нагласи, изразена в двуцифрено число, се

стопи в седмицата, когато моят университет се изправи срещу Булдозите. Едва успях да спечеля. И урок номер две: блиц.

— Моля?

— Блиц. Играй настъпателно и светкавично. Забележи, това е съвет от един защитник. Но за да успееш, трябва да разполагаш с играчи с нужните качества и с нужната скорост. Няма нищо, което може да задуши едно нападение както защита, която е способна светкавично да отрази атаката и да мине в контранастъпление. Спомняш ли си отбора на Алабама за националното първенство от 1992 г.?

— Не.

— Те нападаха горе-долу добре, но защитата им сигурно беше най-добрата, виждана в колежанския футбол някога. Почти при всяко разиграване поставяха на линията десетина играчи. Нападаха толкова бързо и твърдо, че на противниковите нападения им оставаше само да се борят да не загубят терен. Оставаше им само да се опитат да реагират колкото могат и да се нагодят към тяхната игра... с помощта на някакво вълшебство да спрат неударжимите футболисти от Алабама. Нападателят не са добри в това. От тях се очаква да нападат и да накарат противниковата защита да се нагажда към играта им, а не обратното.

— Мисля, че напълно ви разбирам.

— Искам да разработиш план на играта — ентузиазирано добави Аликсандър. — Списък: кой кой е в „Хизбула“. Добави и всички останали, които биха могли да ни създадат неприятности. Ще си остане само между нас двамата и Айрини. Когато го приготвиш, ще го видим, ще се запознаем с него и ще го унищожим. Не искам никакви копия. Не искам да останат никакви следи на хартия.

— Няма проблем.

— Добре. Ако само надушим и най-малката опасност, че „Хизбула“ се готви за мръсната си война, искам веднага десет души в линията на защитата. И не ти говоря за въздушни удари. Искам да проявиш изобретателност, да ги поставиш на мястото им, да ги накараш да се страхуват за живота си.

Рап се усмихна и бавно кимна.

— За мен ще бъде удоволствие, сър. На вашите заповеди съм.

14.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Ашани последва един от телохранителите на Върховния водач. Влязоха в залата за срещи и той седна на едно от дългите канапета. Атмосферата му се стори тягостна. Религиозните функционери, които се смятаха за пазители на революцията, бяха надминали всякакви граници в усилията си да прочистят разкоша и великолепието на режима на шаха. От стените, боядисани в бяло, бяха свалени всички картини и декоративни украси. Двата големи прозореца бяха покрити с някакъв евтин сив плат, който минаваше за завеса само дотолкова, доколкото предпазваше от слънцето. На пода бяха постлани кафяви килими, сравнително нови и също евтини. Канапетата бяха пълна трагедия. Тапицирани с най-обикновен плат с цветни мотиви, те изглеждаха като взети от магазин за стоки втора употреба.

Ашани си припомни скорошната визита на краля на Саудитска Арабия. Нито един хотел в иранската столица не отговаряше на изискванията на монарха. Екип от интериорни дизайнери долетя седмица преди това с Боинг-747, натоварен с произведения на изкуството, килими и всякакви други украси, за да направят престоя на краля по-поносим. Монархът проведе срещата си с Върховния водач точно в тази стая. Цялата саудитска делегация беше потресена от видяното. Недоумяваха как можеше лидера на страна, богата на ресурси като Иран, да пренебрегва до такава степен тънкостите на международната дипломация и протокола.

Тези безумия се дължаха на напъните на моллите, които управляваха страната, да се покажат пред арабските си братя като по-правовърни мюсюлмани. Саудитците и представителите на тяхната сунитска разновидност на исляма може и да имаха тяхната Мека и Медина, но шиитите оставаха верни на Пророка. За разлика от саудитците те се придържаха към истинското учение на Мохамед и отхвърляха светския разкош и охолство във всичките им форми.

Ашани обаче знаеше, че това беше само позъорство за пред масите. Много от същите тези духовни водачи, които публично осъждаха модерността, у дома си бяха заобиколени от лукс. Те харчеха хиляди долари за ушити по поръчка одежди. Сред тях имаше и изключения, разбира се. Като този, който току-що влезе в стаята — Аятолах Ахмад Наджар, председателят на Съвета на Гвардията. В много отношения той беше вторият най-влиятелен човек в Иран. След като близо десет години беше оглавявал Министерството на разузнаването и сигурността, той беше избран от Върховния водач да оглави съвета, който играеше ролята на арбитър в сянка, а също и подпомагаше Върховния водач. Първоначално повечето хора приветстваха този ход. Наджар беше хардлайнер и като министър на разузнаването и информацията доста беше вгорчил живота на медиите и на несъгласните с властта. Ашани беше работил под негово ръководство доста години и въпреки сръдливия му нрав той го харесваше, най-вече защото Наджар беше скаран с всякакво лицемерие. Ако човек се държеше прямо и честно с него, нямаше да има никакви проблеми. Ако ли не, рискуваше да си навлече неприятности с избухливия му характер.

Част от задълженията им беше да следят медиите да публикуват само информация, която изнася на ръководството на страната. Министерствата на разузнаването и на информацията бяха официалните цензори на революцията. Най-красноречивият пример за характера на Наджар беше един случай с редактор на вестник, станал преди няколко години. Вестникът беше отпечатал поредица от статии за начина, по който си прекарват времето влюбени мюсюлмани — младежи и девойки. Ден преди инцидента те бяха отпечатали фотография на двама млади, държащи се за ръцете. Това дълбоко оскърби чувствителния на подобни теми и крайно религиозен Наджар. Редакторът беше привикан и жестоко порицан. Ашани хубаво се позабавлява, докато ги гледаше. Журналистът тръгна да обяснява на Наджар, че не можели вечно да живеят в миналото. Разговорът прерасна в разпален дебат, а редакторът отказваше да признае, че е постъпил неправилно. Наджар до такава степен се разгневи, че хвърли каната за чай по бедния вестникар.

И добре, че се размина само с каната. Наджар постоянно ходеше въоръжен с пистолет и беше известен с това, че често го вадеше и

размахваше пред хората, когато се ядосаше. В случая Наджар предпочете да се разправи с опонента си с голи ръце. Той се хвърли и събори редактора на земята, след което заръфа ръката му като куче. Журналистът беше отведен по спешност в болницата, където трябваше да му направят повече от десет шева. Инцидентът предизвика острата реакция на противниците на Наджар и само след няколко месеца той беше свален от поста на министър на разузнаването и информацията.

Всички надежди, че Наджар ще си седи тихо в съвета от старци и ще си кротува, бързо се изпариха. Само за месеци той промени състава на съвета и започна публично пламенно да критикува всичко, което отдалечаваше народа от корените на революцията. На хората, а и на света, беше малко известен фактът, че между Наджар и президента Аматула нарастваше сериозен конфликт.

Сега, като направеше равносметка, Ашани осъзнаваше, че Върховният водач беше поставил Наджар начело на съвета, за да служи като буфер за Аматула, който ставаше все по-войнствен и агресивен и чиято популярност сред народа все повече нарастваше. Едно от основните правила на съвременната иранска политика беше, че Върховният водач никога не си цапаше ръцете. Като духовен лидер на Иран той трябваше винаги да остава над всякакви конфликти и противоречия.

Наджар бързо прекоси стаята и приближи Ашани. Облечен беше в дълга черна каба и бял тюрбан. Брадата му беше почти цялата бяла, с изключение на тъмносивите косми от двете страни на устата му. Той погледна Ашани, който понечи да стане, и му каза:

— Недей. Дори не ми се вярва, че си жив.

— Добре съм — отвърна Ашани.

Наджар стисна приятелски дланта му.

— Защо не си в болницата?

— Няма да ми стане нищо, ако само седя и слушам.

— Аз ще говоря и за двама ни. Ти не се тревожи за нищо.

Ашани се усмихна.

— Благодаря ти.

Министърът на външните работи и началникът на Върховния команден съвет на въоръжените сили влязоха веднага след вицепрезидента по атомната енергия. Тримата изглеждаха унили и сериозни, но най-мрачен беше вицепрезидентът по атомната енергия.

Съветът се състоеше от осемнайсет души и Върховния водач, но тази вечер беше свикан само изпълнителния съвет, за да заседава на най-високо равнище. Всички вече бяха чули за преживяването на Ашани и как той се беше разминал на косъм със смъртта. Някои се радваха, че е оживял, други подозрително се мръщеа. Проблемът на Ашани се състоеше в това, че всички бяха опитни и изкусни лъжци и дори той не можеше да познае кой е искрен и кой лицемерничи.

Пет минути по-късно влезе и президентът Амадула. По петите му го следваха генерал-майор Зариф от Корпуса на Ислямската революционна гвардия и бригаден генерал Сулеймани от силите „Ал Кудс“. На Ашани много му се искаше появата на президента в компанията на двама военни да е чиста случайност, но познаваше твърде добре педантичния политик, за да повярва в това. Явно щяха да накарат враговете на Иран да си платят за диверсията.

Едва прекрачил прага, Амадула обяви пред събралите се:

— Е, господа, най-накрая имаме повод да изтласкаме ционистките кучета в морето.

Ашани погледна към президента. Зле скроеният костюм му стоеше като торба. Едно беше да лъжеш журналистите и народа, съвсем друго — хората, за които нямаше тайни. Всички бяха заели местата си освен Амадула, двамата генерали и председателя на Съвета на Пазителите. Ашани бавно се обърна, за да види каква ще е реакцията на Наджар.

Избухливият молла погледна Амадула през затъмнените стъкла на очилата си и попита:

— И с какво предлагаш да ги изтласкаме в морето?

Амадула изобщо не трепна.

— Генерал Зариф ме увери, че Революционната гвардия е в бойна готовност. Над петстотин хиляди бойци. Евреите ще са късметлии, ако съберат и сто хиляди.

— И как ще ги закараме там? — попита Наджар с нарастващо негодувание. — Да вземем да поискаме разрешение от американците да минем през Ирак, а! Или да ги качим на десантни кораби и да минем през Суецкия канал? Да не мислиш, че евреите ще ни позволят да придвижим силите си по море и че няма да потопят корабите при първа възможност?

Амадула запази самообладание и със спокоен тон отвърна.

— Не съм казвал, че ще предприемем военни действия още утре или от другата седмица. Само имах предвид, че с този акт евреите и американците ни обявиха война и трябва да ги накараме да си платят.

— Напълно съм съгласен с това, но нека да не се залъгваме, че ще можем да прогоним евреите. Точно този начин на мислене ни доведе до тук. — Наджар беше един от първите изявени критици на ядрената програма.

Аматула се престори на шокиран.

— За какво намекваш?

— Нищо не намеквам, само констатирам фактите. Аз се противопоставих на програмата именно поради тази причина. Още преди години ви предупреждавах как ще свърши цялата тази работа. Безчет долари и безценни учени. Край, няма ги вече!

— Ние сме в правото си да се защитаваме! — извика Аматула.

— И имаме дълг пред иранския народ да го правим разумно! — контрира го Наджар.

— Прави сте и двамата — обади се спокоен глас от вратата.

Ашани обърна глава по посока на гласа. На вратата стоеше Върховния водач, облечен в най-скъпите си одежди. На лицето му беше изписан силен интерес към ставащото. Той беше мъдър и не се поддаваше на емоциите. На Ашани често му се струваше, че аятолах Али Насири се отнася към президента и най-близкия си съветник като към две караци се деца.

15.

„ЕЪР ФОРС-1“

Рап би предпочел да води този разговор насаме, но удобният момент беше твърде кратък. Най-малкото, със сигурност Китай и Русия следяха Еър Форс-1 с разузнавателните си спътници и прихващаха или се опитваха да прихванат сигналите, излъчвани и приемани от самолета. Техническите специалисти от Пентагона и Агенцията за национална сигурност се кълняха, че комуникационната връзка с Вашингтон е сто процента защитена против подслушване, но Рап имаше причини да се съмнява в това. Той беше достатъчно на ти с историята и знаеше доста случаи, в които учените даваха подобни уверения и впоследствие се оказваше, че са се лъгали. Рап винаги си имаше едно наум — че такова нещо като абсолютно защитена комуникация не съществува. При все това работата му понякога не търпеше никакво отлагане и невинаги имаше възможност да говори със събеседниците си на четири очи.

Президентът го беше накарал сериозно да се замисли. Той винаги се беше възхищавал професионално на иранците и на изкусната им пропаганда. Водачите им разбираха, че ключът към оцеляването им е да накарат хората да мразят и винят Америка и Запада за всички техни беди. Нямаше значение дали обвиненията бяха подкрепени с доказателства или не. Важно беше само да разпалват националната гордост. И в близките седмици тази стратегия щеше да заработи с пълна сила. Америка отново щеше да бъде обвинена, с или без доказателства. Достатъчно беше само да ги заклеймят публично. Редовите иранци нямаше изобщо да се замислят дали Вашингтон наистина е замесен в разрушаването на комплекса или не. До такава степен им беше втъпявана омразата към големия Сатана Америка, че те щяха да се хванат на лъжата без да настояват пред водачите си за доказателства.

Именно осъзнаването на това обстоятелство и прагматизмът на президента накараха Рап да помисли за провеждането на класическа тайна операция. Щом Иран искаше да играе бързо и мръсно, тогава щеше да получи заслужен контраудар. И то такъв, че да затвори устата на гръмогласния им президент веднъж завинаги. Отсъствието на каквото и да било самолет, било то американски, израелски или каквото и да е друг, над обекта по времето на инцидента, оставаше само два възможни варианта. Първия Рап отхвърли веднага, защото познаваше израелските си колеги прекалено добре и защото шансовете една случайна злополука да доведе до такива тотални поражения бяха пренебрежимо малки. Вторият вариант беше, че зад разрушението все пак стояха израелците. И отново защото ги познаваше твърде добре, той не се съмняваше, че те по някакъв начин бяха успели да унищожат комплекса.

Мич щеше да разбере как точно много скоро. Кенеди беше уредила всичко. Един от „Гълфстриймите“ Г-5 на Управлението го чакаше на пистата във военновъздушната база „Андрюс“, за да го пренесе през океана, в Тел Авив. Тя също така беше споменала на шефа на Мосад, че Рап е на път към него и че докато кацне в Израел, ще е най-добре да си мълчи за назрялата криза в Иран.

За да вкара в действие плана си, Рап се нуждаеше от помощта на някой от Ленгли. Той можеше да проведе обаждането от собствения си спътников телефон, но тогава имаше голяма вероятност екипажът от ВВС на борда на самолета да улови разговора и да побеснее. Другата му възможност беше да поиска тяхната помощ и възможно най-сигурната им линия с Ленгли. Почти сигурно беше, че този вариант ще проработи, но така щяха да се издадат пред руснаците и китайците, че обаждането е важно. Накрая той реши да се обади по незащитен телефон. Щяха да го причислят към един от рутинните телефонни разговори и ако Рап използваше само неясни фрази, те изобщо нямаше да разберат за какво става дума. До президентския кабинет и конферентната зала имаше един отсек с кресла за съветниците му. Подобно на местата в първа класа на международен лайнер, креслата бяха големи, с предостатъчно място за краката на пътниците. Рап забеляза едно празно място и седна. Някакъв млад служител от персонала, на не повече от двайсет и пет години, откъсна очи от

лаптопа си и изгледа Рап, сякаш искаше да го попита: „Кой по дяволите си ти?“ Вместо това каза:

— Извинете сър, но мястото е заето.

Рап си спомни, че сегашният му вид далеч не отговаря на стандартите на Белия дом и отговори:

— Няма нищо. Само набързо ще проведе един разговор и ще го освободя. — Той вдигна слушалката на бордовия телефон и набра номера на учреждението, намиращо се в Ленгли, Вирджиния. Онзи продължаваше да го гледа с любопитство.

— От пресата ли сте? — попита го служителят.

Рап му хвърли бегъл поглед.

— Добър опит, младши.

— Не виждам баджа ви — с по-твърд тон добави младежът. — И на журналистите тук не е разрешено да влизат.

— Бадж ли? На нас не ни трябва никакви скапани баджове — отвърна Рап с престорен мексикански акцент.

Служителят остана като гръмнат.

— „Пламтящи седла“. Не си ли го чувал?

По телефона се чу сигнал „свободно“.

— Не. — На младежа не му беше забавно. — Защо не носите документи за самоличност?

От другата страна на линията отговори женски глас:

— Офисът на Роб Ридли. Пени е на телефона.

— Здравей, Пени. Мич се обажда. Роб там ли е?

— Къде са документите ви за самоличност? — продължи да упорства младият чиновник.

— Почакай секунда, Пени. — Рап закри слушалката с длан и за първи път погледна досадника в очите. — Нека да позная... диплома по право? Бръшляновата лига, Мичиганския университет, някой от тях... където са те учили да бъдеш настоятелен и упорит.

— Дартмът.

— Браво на теб. Страхотен университет. А сега да те няма. — Рап посочи с палец към коридора. — Имам важен разговор. За теб ще е най-добре да се разкараш на секундата.

— Няма да търпя...

— Иди намери Тед Бърн и го попитай кой съм.

Младежът неохотно затвори лаптопа си и си тръгна.

Рап отново вдигна слушалката до ухото и повтори:

— Търся Роб.

— А какво ако не е, господин тежкар? Чух, че Потус те е накарал да се повозиш с него.

— Не очаквах точно днес да се занимаваш с клюки.

Потус беше английската аббревиатура за „Президент на Съединените щати“. Ридли беше заместник-директор на група „Операции“ в блискоизточния отдел. Неговият отдел беше в центъра на надвисналата буря. Ридли беше бивш морски пехотинец, випускник на престижен университет и един от най-кадърните хора, с които Рап беше работил.

— Ти вече не се обаждаш никакъв. Само така разбирам какво се случва с теб.

— И какво се чува при теб?

— Ами... буквално всеки политик в града иска да му изнесем брифинг, за да може после да се изтъпанчи по телевизията и да твърди, че знае всичко. Моят колега в Израел не отговаря на обажданията ми, а линиите между Техеран и Бейрут са се нажежили до червено.

— Успя ли да се свържеш с някой от Мосад?

— Не. Опитах с някои мои стари познати, но и те не вдигат телефона.

— Значи не разполагаш с нищо.

— От тях — да. Но не бих казал, че съм напълно на тъмно. Само дето нямам нищо конкретно. Витаят различни слухове.

— Какво ще кажеш и ти да пуснеш един.

След известно мълчание Ридли отвърна:

— Целият съм в слух.

— Спомняш ли си оня образ, с който се запознахме в „Пясъчника“ миналата година? — Рап имаше предвид Ирак.

— Аз там се срещам с много образи. Бъди по-конкретен.

— Оня тип от НМИ.

— НМИ?

„НМИ“ беше съкращението на Народни муджахидини на Иран, но Рап не искаше да го произнася открито.

— Бяхме отседнали в двореца. Останахме там до четири сутринта. Пихме бренди и пушихме пури. Той ни разказа как викали на един местен водач надутия президент.

— А, да, сетил се.

— Знаеш ли къде е сега?

— Последния път когато бях там, той курсираше от Мосул до Багдад и обратно. Върти търговия с части за коли. Няма да повярваш, но бизнесът му процъфтява.

— Намери го и ми уговори среща с него.

— За кога?

— За утре сутринта. И си намери заместник да информира президента. Ти идваш с мен.

— Ще ми кажеш ли за какво става въпрос?

— Ще ти обясня в самолета. Среща в „Андрюс“ след два часа.

— Дадено.

16.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Ашани откри, че контролираните къси вдишвания помагаша да намали кашлицата. Той беше прегърнал страничната облегалка на дивана, а до него седяха главнокомандващият въоръжените сили и външният министър. Върховният водач седеше сам на отделно кресло, само на метър от Ашани, точно срещу него. Стаята беше лишена от всякакви технически устройства. Никакви компютри и плазмени телевизори. Нито диапроектори или подвижни екрани. Нямаше дори конферентна маса. Интериорът по нищо не се отличаваше от този на шаховете и аятоласите преди векове. Различни съветници и простосмъртни идваха да се жалват, а монархът се произнасяше като висша съдебна инстанция. Той не се интересуваше от детайлите по изпълнението. За всичко се грижеха съветниците. Системата даваше на Върховния водач и удобството да си приписва заслугите за всичко положително и да се дистанцира от всичко отрицателно, което се случваше в страната.

Стените бяха голи с едно-единствено изключение. Над дясното рамо на Върховния водач беше окачена негова фотография в рамка. Между стола му и мястото, където се бях разположили Наджар и Аматула, беше поставено иранското знаме, в опит да се придаде поделова и официална атмосфера на мрачната стая. Президентът и председателят на Съвета на пазителите бяха свалили маските и изобщо не криеха враждебните си чувства. Те бяха съперници, противници и всички присъстващи тук добре го знаеха. Двамата седяха като на тръни, леко раздалечени и наклонени настрани: Наджар към Върховния водач, а Аматула — към Ашани.

Когато лекарят му каза, че би искал да го прегледа в болницата, Ашани се беше поколебал само секунда. Той си даваше сметка, че е важно да присъства на срещата, ако не за друго, то поне да не позволи на Аматула да стовари вината за случилото се върху него, а също и да

му попречи да повлияе на Върховния водач за отприщването на някоя глупава и неразумна кампания за възмездие. Но имаше и едно друго нещо, което не му даваше мира. Той беше силно разтревожен от видяното в дълбоката дупка, образувала се на мястото на доскорошния център на иранската научна мисъл и гордостта на нацията. И по-точно, той беше разтревожен от онова, което не беше видял.

Да, наранената персийска гордост изискваше да отвърнат на удара. Ашани и повереното му министерство щяха да играят ключова роля в тези действия, каквито и да бъдеха те. Да прибегнат до класически военен контраудар би било глупаво, но въпреки всичко неколцина от членовете на Съвета щяха да призват към тотална пълномащабна война с Израел. В следващите няколко седмици щеше да има доста дрънкане на оръжие, но в крайна сметка Техеран щеше да възложи на своите подръчни помощници да свършат черната работа. Тази част от акцията на възмездие нямаше да срещне особени трудности. В Близкия Изток беше пълно с бедни палестинци, които с радост биха посрещнали възможност да станат атентатори-самоубийци и да се превърнат в мъченици.

По-непосредствената грижа на Ашани беше да защити себе си и своите хора. Някой щеше да го отнесе за станалото в Исфахан. Човек би си помислил, че Министерството на разузнаването не би станало обект на чистка, но с президент като Амадула никой не можеше да бъде сигурен. Когато той представяше своята версия на случилото се, фактите не го интересуваха. Ситуацията щеше да загрубее. Когато настъпеше неизбежният момент за играта „натопи другия“, силите в Съвета със сигурност щяха да се прегрупират, да се разрушат стари и да се създадат нови съюзи. Кой щеше да се опита да пренапише историята? Кой щеше да отстъпи? Кой кого щеше да удари с нож в гърба? Всичко беше възможно. Затова и Ашани не можеше да си позволи да лежи безучастно в болницата, докато докторите му бъркат и надничат в тялото.

Върховният водач произнесе молитва и даде сигнал на приятеля си Наджар да започне.

Наджар погледна към генерал-майор Дадрес.

— Генерале, да чуем вашия доклад.

Като всички останали в стаята и Дадрес беше с брада. Неговата обаче беше по-гъста и боядисана в маслено черно. Дадрес имаше

широко чело и оредяваща около слепоочията коса. Облечен беше в зелена армейска униформа и поведението му издаваше силна неловкост. Генералът се наведе напред и каза:

— По наша преценка нападението е станало малко след дванайсет на обяд. Не е регистриран радарен контакт с бомбардировачите, поради което сме склонни да мислим, че са изпратили бомбардировач В-2. Вероятно е летял на таван близък до обичайния, който е петнайсет хиляди метра.

— Доколкото си спомням, руснаците ни уверяваха, че тяхната нова противовъздушна ракетна система ще може да засече американските „стелтове“ — недоволно отбеляза Наджар.

— Те предупредиха, че бомбардировачите ще са уязвими, когато отворят люковете на бомбения отсек.

— А нашите ВВС нищо ли не са засекли?

— Тъй вярно.

— Направо чудесно — мрачно промърмори Наджар. — Двайсет и седем милиона долара за противовъздушна система, която не върши никаква работа.

Съмненията на Ашани се засилиха. Той беше запознат с принципа на действие на самолетите „стелт“. Бомбардировачите трябваше да са се „открили“ за иранските радари в интервал от петдесет секунди, докато хвърлят бомбения си товар. На Ашани не му беше известно досега американците да са използвали скъпите си бомбардировачи в дневно време. И защо американците биха изложили на опасност струващите милиарди самолети в дневен бомбен рейд? Отговорът беше много прост за Ашани — В-2 не бяха и припарвали до Исфахан.

— Има един пилот — обади се Амагула. — Той е идентифицирал израелски изстребител-бомбардировач в района. В момента хората ми го разпитват.

Наджар бавно обърна глава към президента.

— Чух тази вечер коментара ти по телевизията. Гледах и интервюто с твоя пилот. Не съм много склонен да му повярвам.

— Ти по рождение си скептик — контрира го Амагула.

— Не чуваш ли какво ни казва Дадрес? ВВС не са засекли нищо. Те смятат, че „стелтовете“ са летели на височина шестнайсет хиляди метра. Гражданските самолети летят на десет-дванайсет хиляди. Какво

зрение трябва да е имал твоят пилот, та да ги види от такова разстояние?

— Шестнайсет хиляди метра е само преценка на оператори на РЛС, които не са успели да си свършат както трябва работата. По-скоро бих повярвал на думите на опитния пилот.

— Така ли? — Наджар се обърна към Дадрес: — Генерале, с колко бомбардировача „стелт“ разполага Израел?

— С нито един, доколкото ми е известно.

— А ако американците им бяха дали няколко, щяха ли да изрисуват звездата на Давид в синьо-бяло на крилете им?

— Не.

Наджар кимна и изчака да чуе отговорът на Аматула.

— Можеш да се занимаваш и да човъркаш колкото си искаш в подробностите на случилото се, но за всички е ясно, че зад това пъклено дело стоят евреите и американците.

— Дори и така да е, Съветът ще ти бъде благодарен, ако по време на национална криза първо се консултираш преди да бързаш да се перчиш пред камерите.

Погледът на Аматула се насочи към Върховния водач.

— Моите извинения.

Аятолах Насири прие извинението със съвсем леко кимване и с тих глас попита Наджар:

— Колко са жертвите?

Наджар се обърна към Голан Мошени, ръководителят на националната ядрена програма, и го попита, вече по-високо:

— Колко са?

Мошени беше едър и тежеше близо сто и петдесет килограма. По челото му беше избила пот.

— Шейсет и седем учени и техници. Имахме късмет, че са ударили по обедно време. Двайсет и трима учени и техници са били в обедна почивка извън обекта, когато бомбата е паднала върху комплекса.

— Късмет? — иронично повтори Аматула. — Едва ли случилото се може да се нарече късмет. А също и всичко, с което си свързан.

„Ето, започна се“, каза си Ашани. Аматула беше избрал жертвения агнец. Той от години подкрепяше Мошени и навсякъде го хвалеше като човека, в който е съсредоточена надеждата и бъдещето на

Иран. Освен ръководството на ядрената програма, президентът изглежда очакваше от него и да възпира всякакво проникване на неприятелски самолети във въздушното пространство над обекта.

— Можеше и да е по-лошо — отвърна Мошени в отчаян опит да се защити.

Аматула сплете длани в скута си. Късите му крака едва стигаха до пода.

— Ядрената ни програма беше направена на пух и прах, посредством втория ни по големина град е зейнала токсична дупка, а Западът ни се присмива. Обясни ми моля ти се колко по-лошо можеше да е? — Той вдигна ръце във въздуха. — Много искам да ни обясниш как можеше да е по-лошо.

Мошени силно се изчерви. Той предпочете да мълчи и не пророни дума. Неловкостта и притеснението му бяха очевидни за всички.

— Радиацията беше ли овладяна? — попита Наджар.

— Да.

— Какво е останало от комплекса?

— Оборудването може да се извади и използва, но ще трябва да се премести на друго място.

— В Натанз ли? — попита Наджар.

— Бих препоръчал да е там.

Наджар рязко се обърна към Аматула:

— Спомням си, че ти настояваше главният ни ядрен обект да бъде построен в Исфахан, а не в Натанз. Казваше, че американците никога няма да нападнат район, който е разположен в центъра на града.

Председателят на Съвета на Пазителите имаше предвид двата основни ядрени комплекса на Иран. Натанз беше вдълбан в планината, на стотици километри от Исфахан, в безлюдно място. Години наред бяха водили разгорещени спорове къде да бъдат изградени най-важните за програмата обекти. Аматула беше наложил Исфахан поради причината, спомената от Наджар, както и защото учените силно лобираха за това място. На никой от тях не му се искаше да се мести заедно със семейството си в забравен от Бога район, какъвто беше Натанз.

Аматула реши да спечели малко време с характерната за него мазна усмивка.

— Нищо подобно — каза той. — Само застанах зад препоръките на другите. — Президентът хвърли поглед към вицепрезидента по атомната енергия.

— Нали ти твърдеше, че Исфахан ще издържи на всякакви бомби и ракети на американците?

— Ако съм дал подобна гаранция, то е било на базата на оценката и съветите на експертите.

— Ти гарантира. Добре си спомням.

Аматула въздъхна тежко.

— Експертите, които не са ми пряко подчинени, твърдяха, че обектът би издържал на всякакъв удар с изключение само на ядрен. Очевидно американците са изобрели някакво ново оръжие. Аз съм политик, не учен, приятелю. Нито съм военен специалист или асновидец, който предрича бъдещето.

— Май отсега нататък ще трябва да се отнасяме към думите ти с по-малко доверие.

Аматула се почувства силно засегнат.

— Дълбоко съм обиден, ако ме вините за случилото се днес. Не съм дошъл тук да говоря за миналото, а за да разбера от вас как ще накараме американците и евреите да си платят. — Президентът огледа за секунда събралите си и погледът му пробяга по лицата им. — Разбираемо е, че някои от нас са ядосани, но сега ни е необходимо да оставим гнева настрана и да се фокусираме върху ответния удар срещу нашите врагове. Та няма някой от вас се е противопоставял на ядрената ни програма?

— Разбира се, че ще отвърнем на удара — отговори вече спокойно и балансирано Наджар — но някой трябва да си понесе отговорността. Никой от присъстващите в тази стая не се застъпваше така силно за ядрената програма, както ти. Неколцина от нас от самото начало се бояха, че всичко ще свърши по този начин. Че ще изсипем милиарди от националното ни богатство и враговете ни в един ден ще го разрушат. Ако знаех, че ще тръгнеш да говориш пред медиите толкова свободно за правото ни да създаваме ядрени оръжия и ще заплашваш открито Израел, че ще го заличиш от лицето на земята, никога нямаше да подкрепя тази авантюра.

— Аз... — отново понечи да се защити Аматула.

— Не ме прекъсвай, когато говоря — срязва го Наджар. — Мисля, че трябва да бъдеш свален от поста. — Той направи пауза, за да даде време на Аматула да осмисли сериозността на казаното. — Но за нещастие, не можем да го направим точно сега. И знаеш ли защо?

Аматула поклати глава.

— Не можем, защото ако го сторим, евреите ще излязат да танцуват от радост по улиците. Това ще е двойна победа за тях. Независимо дали те харесвам или не, ти си този, който ни е нужен в момента, за да наелектризира народа и да го накара да се съсредоточи върху външния враг и възмездието.

Притеснението и тревогата на лицето на Аматула тутакси се смениха с гордост и вълнение.

— Народът ще застане зад нас, обещавам ви. Ще ударим по евреите и янките както никога досега. И аз знам точно къде ще ги ударим. Ще ги накараме да си платят за всичката наглост и вероломност. Ще ги унищожим.

17.

„ЕЪР ФОРС-1“

Рап почука на вратата на президентския кабинет, изчака секунда и влезе. Аликсандър беше седнал зад бюрото, а Кенеди — на стола срещу него. Рап затвори вратата и седна на облегалката на канапето, разположено веднага вдясно.

Кенеди вдигна поглед към него.

— Тъкмо обсъждахме какво да кажа на Азад — обясни тя.

Рап си представи иранския министър на разузнаването и сви рамене.

— Кажи му: „Чух за вашия дребен инцидент. Съчувствам ви, но в интерес на истината ние се надявахме от доста време израелците да се погрижат за Исфахан.“

— Няма да свърши работа.

— Такава е истината.

— Ти какво откри? — попита го президентът.

— Израелците не говорят с никого. Като се започне от върха и се стигне до хората от най-долните нива на йерархията, никой не вдига телефона.

— Каква е твоята оценка?

— Те са го направили.

— Сигурен ли си?

— Сто процента.

— Мич, не можеш да дадеш стопроцентова гаранция — намеси се Кенеди.

— Добре... деветдесет и девет, точка, девет девет девет.

— Обясни ми по-подробно — каза президентът и кръстоса крака.

— Израелците са много потайни. Те умеят да пазят тайна и да координират действията си като никой друг. В момента умуват каква версия да изложат пред света, да излъжат, че нямат нищо общо със случилото се в Иран.

— Но защо не ни предупредиха? — попита Аликзандър.

— По-лесно е да поискаш прошка при свършен факт, отколкото да поискаш разрешение — отговори Кенеди.

— Точно така — съгласи се Рап.

Президентът се замисли и попита:

— Ами ако е било случайна авария?

— Не, това не е авария, сър, и пръст има Израел. Мълчанието им го потвърждава. Ако те наистина нямаха нищо общо със станалото, щяха да загреят телефоните ни и да ни питат защо не сме ги предупредили. Предполагам, че става дума за операция с много малко на брой участници. Била е ръководена от малък екип от Мосад. Вероятно са участвали и са били посветени няколко души от военните, министър-председателят и един-двама министри от правителството. Не знам как точно са успели да го направят, но са хванали иранците напълно неподготвени. Аналитиците от Ленгли прегледаха сателитните фотографии и записи. Няма абсолютно никакво движение преди обектът да се срути. Никакво суетене около казармата на охраната, никакво тичане на хора. Нищо необичайно.

— И защо това е толкова важно?

— Не е имало стрелба. Ако комплексът беше разрушен в резултат на специална операция на отряд командоси, охраната щеше да реагира. Затова и иранците си мислят, че е било бомбардировка от въздуха. Никой не е бил тревога, нито ги е предупредил за опасност. В един миг комплексът е бил на мястото си, в следващия вече го е нямало. Логично е да предположат, че са ги бомбардирани „стелтове“, макар че доколкото ми е известно, досега никога не сме провеждали бомбардировки с тях по дневно време.

Президентът погледна към Кенеди.

— Знам, че вече те питах, но възможно ли е израелците да са създали собствен „стелт“?

— Малко вероятно е.

— Но е възможно.

Рап категорично махна с ръка.

— Израелците нямат толкова пари, за да разработят подобен самолет. А дори и да го бяха направили, има още нещо, което подсказва, че става дума за диверсия, извършена от вътрешен човек. Когато се върнете във Вашингтон, министър Ингълънд ще ви даде

доклад на Пентагона за оценка на пораженията. Аз още не съм го чел, но знам какво ще пише в него.

— Как така?

— Бил съм на подобни мисии в тила и съм маркирал с лазер целите за момчетата от ВВС, да знаят къде да пуснат противобункерните бомби. Влизал съм в някои от онези центрове за управление и контрол след попадение в тях. Те съвсем не изглеждаха като на снимките от Исфахан. Бомбите пробиват дупки, срутват част от подовете и таваните, всичко отвътре е овъглено. Но не е като земята да се разтвори и да погълне цялата сграда.

— Тогава какво е било?

— Вкарали са техни хора вътре и то преди време. Тези хора са могли да се придвижат незабелязано, да поставят експлозивите и да взривят сградата. Само тази версия звучи логично.

Президентът се повъртя на стола наляво-надясно, докато осмисляше чутото. Накрая вдигна очи и каза:

— Какво значение има дали израелците са го унищожили от въздуха или по друг начин? В крайна сметка те са го сторили.

Рап се усмихна.

— Има значение, защото ни дава възможност да изградим алтернативна истина и да накараме иранците да изглеждат, че лъжат собствения си народ и света.

Президентът остана озадачен в първия момент. После погледна към Кенеди, после пак към Рап.

— Не те разбирам.

— Нито пък аз — обади се Кенеди.

— Чували ли сте за групата „Народни муджахидини на Иран“? НМИ? Те са под контрола на Националния съвет на иранската съпротива, който включва дисиденти от всякакви цветове. Повечето от тези дисиденти живеят в Европа — учени, учители, творци на изкуството... почти всеки, който е бил репресиран от моллите и е решил да напусне страната. По време на революцията през седемдесет и девета те бяха един от главните участници в свалянето на режима на Пахлави, но след като шахът избяга, видяха, че не са желани във властта. През 1981 година стотици високопоставени членове на съпротивата бяха арестувани и откарани в затвора Евин, където бяха разстреляни по заповед на Хомейни. НМИ е известно още с

персийската си абривиатура МЕК. Добре, че са те да спасяват положението в Северен Ирак. Всеки път, когато сунитите прекалят с терористичните акции и нападенията или когато Иран изпрати в района някоя от своите бригади „Бадр“ да ни създава проблеми, ние се обаждаме на НМИ и проблемът се решава много бързо с тяхна помощ.

— Те не са ли в списъка с терористичните организации на Държавния департамент? — попита президентът.

— Лош ход на предишната администрация. Мислеха, че ще си спечелят червени точки пред Иран. Сега не е време за любезности с тях. Важното е, че се разраснаха и сега са сила, с която всички се съобразяват. Има няколко причини, поради които в Мосул е спокойно отколкото в Багдад и основната е МЕК. Иранското правителство искрено ги ненавижда, а и те не хранят топли чувства към хардлайнерите шиити в Техеран.

— И как се вписват те в кризата?

— Засега никак, но ние ще променим това.

18.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Ашани имаше чувството, че е попаднал в някаква алтернативна вселена, където всичко беше обърнато с главата надолу. Приемливо беше да се правиш на смел и да призоваваш за възмездие, но това граничеше с безумие. Човекът, който ги беше поставил в сегашната напрегната ситуация, се канеше отново да заеме ролята на главен пропагандатор и в следващата фаза на конфликта. Последното, от което имаха нужда в момента, беше яростна реторика и закани за разплата. Съветът трябваше да се осъзнае и да слезе на земята. При нормални обстоятелства Ашани никога не би се осмелил да се опълчи срещу Амадула и то пред Върховния водач, но не и в момент като този. Нещо в него се беше преобърнало след близката му среща със смъртта.

Той отдавна си даваше сметка, че Амадула е може би най-арогантният и безскрупулен човек в ръководството на страната. Именно заради разпалените му думи бяха стигнали до сегашната национална криза. Този човек можеше да заблуждава себе си и другите до безкрай и оставаше сляп за очевидното. Ядрената програма на Иран беше разбита на пух и прах. Оборудването беше станало буквално неизползваемо. Според разузнавателните данни, с които разполагаха, Израел имаше над сто ядрени бойни глави, а Америка имаше толкова много, че беше принудена да харчи милиони долари, за да извади от строя по-старите. Очакванията, че ще бъдат в състояние да нанесат съкрушителни поражения на която и да е от тези две държави, само будеше насмешка.

Почувствал прилив на смелост от срещата си със смъртта, Ашани погледна дребния президент и го попита:

- И как точно предлагаш да ги унищожим?
- Какво? — Въпросът завари Амадула неподготвен.
- По какъв начин предлагаш да ги унищожим?

— Ще им пратим пълчища от атентатори-самоубийци. Ще вземем на прицел инфраструктурата им. Ще поставим икономиката им на колене. — Амагула се намръщи и недоволно изгледа своя министър на разузнаването.

Това обаче не спря Ашани.

— Единайсети септември беше само краткотраен грип за икономиката им. Отърсиха се от него и излязоха още по-силни.

— В сравнение с ответния ни удар единайсети септември ще изглежда като детска игра.

Ашани погледна Амагула скептично.

— И според теб американците ще си стоят безучастно и ще оставят действията ни безнаказани?

— Да. Не могат да си позволят да влязат във война с нас. Научиха си урока в Ирак.

— А ако грешиш? Ако все пак имат намерение да ни обявят война? По твоите думи излиза, че те са виновни за нападението, което де факто означава, че са готови да поемат рисковете и да воюват с нас.

— Никога не биха го направили. — Амагула трескаво поклати глава. — Затова са накарали Израел да пусне бомбите. На тях самите не им стиска да се опълчат срещу нас.

Абсолютната увереност на президента в своята способност да предсказва какво ще направят американците изнерви още повече Ашани. Той се обърна към Върховния водач:

— Помнете думите ми. Ако притиснем Америка твърде силно, те също ще ни ударят.

— Никога няма да нахлуят в страната ни — контрира го Амагула.

— Не съм казал, че ще нахлуят. Достатъчно е да ни засипят с бомби.

— А ние ще направим така, че под опашката им да загори. Ще ги ударим едновременно не само в Америка, но по целия свят. Ще сринем авиационната им промишленост, ще прекъснем петролните доставки и икономиката им няма да издържи и ще колабира.

Ашани тъжно поклати глава.

— Ескалацията ще доведе само до повече ескалация. Върху нас ще се посипе дъжд от бомби и ракети, какъвто не сме сънували и в най-лошите си кошмари. Помнете ми думите, те ще унищожат нашите ВВС до последния самолет още в първия ден на войната и после ще ни

вземат на мушка. — Ашани направи пауза и огледа присъстващите. Искаше всички да осъзнаят, че този път, за да отърват кожата, не бива да дават картбланш на безумеца. — Ще е необходимо време, докато агентаторите ударят, а и успехът на мисията им не е сто процента гарантиран. Американците, от друга страна, буквално са ни заобиколили. Имат бази в Ирак и Афганистан, а два техни самолетноносача се намират в Персийския залив. Ако започне война, ще пратят трети, а може би и четвърти, пети.

— Още по-добре — отвърна Амадула. — Да докарат, ако искат, цялата си флота в Залива. Тъкмо ще ни е по-лесно да ги потопим. — Той се наведе напред и посочи с пръст към себе си. — Ормузкия проток е под наш контрол, а не под техен.

— Подценяваш американците, ако си мислиш, че са толкова глупави, че да съберат в залива пет самолетноносача. Те ще разгърнат авиацията на флота и морската пехота в Катар, ОАЕ или Бахрейн. Ще ни обкръжат от три страни.

— Друг път! — ядоса се Амадула. — Нашите братя араби никога няма да извършат подобно предателство спрямо нас.

— Нашите братя араби не са много въодушевени от нарастващото ни влияние в Ирак. Не бъди толкова сигурен, че ще ни подкрепят. А дори и да го направят, американците могат да действат срещу нас и от Арабско море. Ще разрушат инфраструктурата ни само за една седмица. Всяка рафинерия, всеки петролопровод, всяка железопътна линия до една ще бъдат повредени или прекъснати. Ще разрушат всичките ни телекомуникационни станции и електроцентрали. Освен, разбира се, на север. Там ще оставят всичко непокътнато и ще започнат да въоръжават кюрдите. Ще са ни нужни години да възстановим и без това крехката си икономика, а на всичкото отгоре ще трябва да си имаме работа и със сепаратизъм.

— Подценяваш потенциала на иранския народ. За разлика от американците, които са дебели и мързеливи, иранците знаят какво е саможертва и ако трябва ще дадат живота си за победата.

— А ти надценяваш популярността си. Не съм сигурен, че ще продължат да те подкрепят и няма да се обърнат срещу теб, когато останат без ток и храна.

— Предател! — извика Амадула. — Как смееш!
Аятолах Наджар хвана Амадула за ръката.

— И двамата — каза той — не бива да забравяте кой седи пред вас.

Ашани и Аматула едновременно се обърнаха към Върховния водач и наведоха очи, сякаш се засрашиха или бяха унижени. Насири седеше на стола си невъзмутимо, положил длани с дългите си пръсти върху колената. Този човек със самото си присъствие излъчваше спокойствие. С отмерен и равен тон той каза:

— Ние бяхме нападнати. Наше право е да търсим разплата — както кръвна, така и финансова. — Той хвърли поглед към министъра на външните работи. — Ще отнесеш въпроса до Организацията на обединените нации. Виновните трябва да си платят. — Очите му се плъзнаха към Ашани и Аматула. — Трябва да стъпваме много внимателно. Изглежда Съединените щати отново са използвали Израел, за да извършат сатанинското си дело.

Всички присъстващи закимаха в съгласие. С изключение на Ашани.

— Има известна вероятност — заговори той — Съединените щати да не са знаели нищо за този акт на враждебност.

— Да не мислиш, че са опечалени от загубите ни?

— Не, но искам да напомня на Съвета, че американците ни отърваха и от Садам, и от Талибаните. Имаме тайна свръзка с правителството им и искам първо да чуя какво ще ми кажат те преди да пристъпим към действие.

— Лъжи — отвърна Аматула. — Това ще ти кажат.

Ашани се направи, че не го е чул.

— Не виждам какво ще ни навреди да ги изслушаме.

Аматула понечи отново да се обади, но Върховният водач го спря с неодобрителен поглед. Насири изглади с длан одеждите си и каза:

— Не винаги е нужно дясната ръка да знае какво прави лявата.

Ашани беше свикнал с подобни мъгляви и иносказателни сентенции. Така Върховният водач винаги излизаше сух от дъжда. Проблемът обаче беше — и това Ашани го разбираше много добре, че словата му даваха прекалено голяма свобода за тълкуване.

— Няма да ни навреди да научим какво има да ни кажат американците, но ти им нямай много доверие. Детайлите вие ще уточните, но едно трябва да е ясно — нападението не бива да остане безнаказано.

Членовете на Съвета кимнаха ентузиазирано, а няколко дори заръкопляскаха. Ашани беше обзет от неприятното чувство, че поемат по опасен път, застлан със заслепяващи емоции и национална гордост. Само като си помисли докъде можеше да ги отведе този път, веднага получи нов силен пристъп на кашлицата. Дори се преви от болка. Останалите членове на съвета го наблюдаваха загрижено, докато кашлицата накрая спря.

— Извинете ме — оправда се глуповато той. Усети нещо мокро по брадичката и я докосна с длан. Каква беше изненадата му да види, че това беше кръв.

Върховният водач го погледна със сериозна загриженост.

— Сине мой — каза той — трябва да отидеш в болницата.

— Моите извинения. Веднага ще отида. — Ашани стана и се поклони. Внезапно нещо в гърдите го стегна и му попречи да вдиша въздух. Тръгна към вратата, направи две крачки, олюля се и се строполи на пода.

19.

БЕЛИЯТ ДОМ, ВАШИНГТОН

Дори в спокойни дни Вашингтон вреше и кипеше. Хора от цял свят прииждаха в американската столица. Едни идваха да правят бизнес, други — да шпионират, трети, четвърти и пети — да се занимават с куп други дейности — законни и незаконни. Градът беше седалище на безброй неправителствени организации, компании и финансови институции, а също така вторият по големина журналистически и медиен център след Ню Йорк. Заедно с Балтимор, градът можеше да се похвали с шест отбора от професионалните спортни лиги и още дузина колежански. Всичко това обаче отстъпваше на заден план пред политиката. Възможният конфликт с Иран беше наелектризирал града. Вестниците бяха пълни с огромни фотографии на сърдития ирански президент и снимки от въздуха на разрушения ирански ядрен комплекс. Всеки радио и телевизионен канал предаваше и се занимаваше с тази новина. Иран обвиняваше за случилото се САЩ и Израел. До този момент Израел запазваше мълчание, но американската администрация направи изявление чрез Сю Глъсман, прессекретарят на Белия дом. Тя заяви, че правителството няма абсолютно никакво участие в катастрофата. Кенеди беше настояла и подчертала пред Глъсман и президента, че е най-добре да наричат станалото „катастрофа“ или „злополука“, докато Иран не докаже обратното. Айрини беше спала само няколко часа. След като предния ден кацна във военновъздушната база „Андрюс“, тя отлетя с хеликоптер за Ленгли. Там работи до единайсет вечерта, след което шофьорът ѝ я откара у дома. Кенеди благодари на майка си, че се грижила за сина ѝ Томи, целуна спящото дете по челото и подремна няколко часа. После се събуди, целуна отново по челото все още спящото момче и преди да е изгряло слънцето отново тръгна към службата. За съжаление напоследък това се случваше все по-често, отколкото ѝ се искаше. Директорът на ЦРУ нямаше нищо против

работата, а против невъзможността да прекарва повече време със сина си.

Бронираният Събърбан на Кенеди мина през Южния портал, охраняван от агенти на Сикрет Сървис и се насочи към входа на сградата. Както беше настоял президентът, тя пристигна рано. Заседанието на Съвета по националната сигурност беше насрочено за осем сутринта и Аликсандър искаше от нея да го информира набързо за събитията от последното денонощие. Директорът на ЦРУ поздрави с добро утро униформеният служител от Сикрет Сървис, който седеше на вратата и продължи по коридора. Качи се на горния етаж и когато влезе в частната трапезария на президента, с изненада завари там държавния секретар Уика и министърът на отбраната Ингълнд.

Министърът с посребрената коса тъкмо се канеше да сложи в устата си лъжица с овесена каша, когато видя Кенеди и типично в неговия пряк стил каза:

— Идеята на Рап ми допада. Президентът току-що ни обясни за какво иде реч. Тези типове като си наумят нещо, изобщо не ги интересуват истинските факти. Според мен е време да им дадем да опитат от тяхната попара.

Кенеди се усмихна неловко, от което Ингълнд избухна в смях.

Той посочи с ръка към седналия от другата страна на масата президент.

— Казах ли ти, че няма да остане доволна като разбере, че си ни разкрил плана?

Държавният секретар Уика, която беше седнала точно срещу Кенеди, се намръщи на Ингълнд и отвърна:

— Защото тя е една от малкото в този град, която може да пази тайна.

— Не се тревожи, Айрини — продължи Ингълнд. — В инвестиционното банкиране няма да изкараш дълго, ако не си държиш езика зад зъбите. — Министърът на отбраната намекваше за кариерата си в „Мерил Линч“ и „Пайпър Джефри“. Президентът го беше сложил на този пост, защото искаше бизнесмен с аналитичен ум да поведе Пентагона през новото хилядолетие.

Аликсандър посочи свободния стол на Айрини.

— Моля, разполагай се.

Айрини постави куфарчето си до стола и подаде палтото си на стюарда с военноморска униформа.

— Какво ще желаете тази сутрин, доктор Кенеди? — попита я стюардът.

— Както винаги, Хосе — отвърна тя.

Президентът избута настрани чинията си с наполовина изядени пържени яйца и наденица, след което избърса ъгълчетата на устата си с бяла салфетка.

— Прав ли е Мич за доклада за оценка на пораженията?

— Моите експерти са съгласни — отвърна Ингълънд — но с едно изключение.

— И какво е то? — попита Кенеди.

— Един от аналитиците смята, че израелците са използвали тактически ядрени боеприпаси с малка мощност.

— Интересно. Снощи един от хората ми предложи подобна версия. Какво кара аналитикът ти да мисли, че е ядрен заряд?

— Няма много конкретни доказателства, само разсъждения. Казва, че във всички останали случаи операцията щеше да бъде твърде усложнена, с твърде много неизвестни.

Кенеди се замисли за миг.

— И според него какъв носител е бил използван? — попита тя.

— Ето тук версията му издиша. Според него е крилата ракета.

— Нашите спътници щяха да засекаат изстрелването.

— Така е. Освен това според него е голяма вероятността израелците да са създали собствен „невидим“ бомбардировач.

Кенеди хвърли поглед към президента и после отново се обърна към Ингълънд:

— Твоите хора явно имат повече яснота от моите. Наистина ли мислят, че Израел е създал бомбардировач „стелт“?

— Не. Снощи попитах същото и всички експерти в един глас отвърнаха, че израелците нямат толкова пари.

— Може да не са им били нужни много пари — намеси се Уика.

— Как така? — попита президентът.

— Известни са с това, че често крадат онова, което им трябва. По този начин развиха и собствена ядрена програма. Ние проведохме всичките изследвания, изпитания, подобрения, а те дойдоха и на

готово ни откраднаха информацията. Дори откраднаха от нас уран за създаването на първата си атомна бомба.

Президентът погледна към Кенеди.

— Вярно ли е?

— Боя се, че да. Случи се през шейсетте. Откраднаха около сто килограма високо обогатен уран.

— Съгласен съм, че е възможно — каза Ингълнд, — но е малко вероятно. Имайте предвид, че атаката е станала посред бял ден. Моите хора от отдела за обработка на спътникови фотографии преровиха и прегледаха всички записи на всяко едно израелско летище. Особено внимание отделиха на базите в пустинята Негев. И въпреки всичко не откриха нищо. Всяко излитане на израелски самолет беше потвърдено и от други проследяващи източници. Струва ми се твърде наивно и неразумно да повярваме, че Израел тайно е разработил самолет за милиарди и в същото време го е използвал през деня.

— Значи си съгласен с теорията на Мич — каза Кенеди.

— Да.

Президентът отпи от кафето и попита:

— А съгласни ли сме всички, че планът на Мич ще проработи?

Един по един тримата съветници кимнаха утвърдително.

Аликсандър се обърна към Уика:

— А теб затруднява ли те да излъжеш ООН?

Лицето на Уика грейна и се развесели.

— Ако се боях да скрия истината в този клуб на патологични лъжци, какъв държавен секретар щях да съм тогава? Как каза, че го нарече Мич? Да създадем „алтернативна истина“?

— Да.

— Харесва ми. ООН вирее благодарение на алтернативната истина.

— Чудесно. — Президентът се обърна към Кенеди: — Какво става със срещата ти с иранския шеф на разузнаването?

— Уговорихме се принципно и сега уточняваме детайлите.

— Къде ще се срещнете?

— В Мосул. Там се срещаме преди.

Президентът отново погледна Уика.

— Има ли някакъв проблем с това?

— Държавният департамент официално не поддържа взаимоотношения с Иран, а неофициално — много слабо. Според мен там ще е най-добре.

Президентът погледна Кенеди и попита:

— Мич обади ли се?

Тя си погледна часовника.

— Скоро трябва да кацне в Тел Авив.

— Мислиш ли, че ще бъдат искрени с него? — попита я Уика.

Кенеди помисли секунда-две.

— Това вече няма значение — отговори тя. — Идеята на Мич страшно много ще им хареса най-вече защото ще им даде дипломатическо прикритие. Ще размъти водите достатъчно, за да даде повод на страните-членки на Съвета за сигурност на ООН да гласуват против, каквито и санкции да поиска Иран.

— Наистина ли смяташ, че няма да му кажат? — с изненадан тон я попита Аликсандър.

— Господин президент, те са много корави типове. Ако някой изобщо е в състояние да ги накара да се разприказват, това е Мич.

20.

ТЕЛ АВИВ, ИЗРАЕЛ

Когато „Гълфстриймът“ кацна на международното летище „Бен Гурион“, към него веднага се доближи камион-цистерна. След като резервоарите на машината бяха заредени, пилотите придвижиха машината към един овехтял хангар, разположен далеч от главния пътнически терминал. Пилотите от ЦРУ внимателно прокараха самолета с размах на крилете двацет и осем метра и половина през широките трийсет метра врати на хангара, след което изгасиха двигателите. Мич Рап надникна през илюминатора на левия борд и огледа мъжете, които се бяха събрали да го посрещнат. Приличаха на някакви персонажи от филм за Студената война, които се канеха да разменят заловени шпиони на Чекпойнт Чарли.

Той разкопча колана на креслото, стана и погледна Роб Ридли, който понечи също да се изправи.

— Стой си на мястото — каза му.

— Да бе, сигурно — отвърна шефът на блискоизточния отдел на ЦРУ и направи нов опит да стане.

Рап твърдо го спря като постави длан на рамото му и го побутна надолу.

— Сериозно ти говоря.

— Ама досега седях, цели дванайсет часа — оплака се приятелят му. — Да не си се побъркал? Трябва да се разтърча, да раздвижи краката си.

— Ако слезеш от самолета, може да се наложи да ти счупя краката. Затова остани на мястото си, докато не ти кажа да слезеш.

— Бога ми, ти си отгледан не от хора, а от глутница вълци. Защо все заплашваш с насилие?

— Стой мирно. Нали знаеш колко е потаен Бен.

Рап тръгна по пътеката и се спря до креслото на Маркърс Дюмонд, главният компютърен спец на Ленгли и ненадминат хакер.

Дюмонд вдигна глава към него и го попита:

— Какво става?

— Остани тук, докато разговарям с Бен. Той не обича непознати.

Раи продължи по пътя си и свали трапа на самолета. Наведе се, за да не се удари в ръба на отворения люк и бавно слезе по стъпалата. Облечен беше с официален черен панталон и риза с къс ръкав, спусната отгоре. Черните му италиански мокасини стъпиха върху гладката бетонна настилка и той се насочи към главния директор на Мосад. С гъстата си четина на лицето и разрошена черна коса Рап повече приличаше на местен за този регион отколкото посрещачите му. Това, разбира се, не беше обичайното му облекло, но му позволяваше да се слива със средата, в която се налагаше да действа. Твърде голяма част от наемните охранители, командировани в Близкия Изток, ходеха облечени с бежови тактически облекла и кубинки. По този начин на фона на местните жители веднага се набиваха на очи, което до известна степен беше възпиращ фактор за нападателите. Нещо от сорта на предупредителен знак „Не се закачай с мен. Въоръжен съм и ми е разрешено да стрелям по всеки, който ми се изпречка на пътя.“ Но пък имаше и недостатък — така наемниците бяха ясно забележими. А Рап не искаше това. Там, закъдето беше тръгнал, трябваше да се слее с местните, да се движи сред тях като риба във вода.

Фридман беше в компанията на двама мъже — по един от всяка страна. Изглеждаха така, сякаш само чакаха сигнал от шефа си да прекръшат Рап на две. Самият Фридман не се отличаваше много от тях. Метър и седемдесет на ръст, тежащ сто и петнайсет килограма, с рамене и врат на боксьор тежка категория и лъцяща плешива глава с масивна челюст. На младини се беше занимавал доста усилено с вдигане на тежести. Сега, превалил шейсетте, той беше оставил тези занимания на хора като двамата му придружители.

— Бен, колко любезно от твоя страна да дойдеш и да ме посрещнеш — каза Рап, когато приближи групата.

Фридман си остана с кисела физиономия.

— Всеки път като стана от сън, първо се сецам за теб.

— Още ли ти става на тази възраст? Браво на теб, старо куче.

Костотрошачът отдясно на Фридман пристъпи половин крачка напред.

— По-леко убиецо — каза Рап. — Не ми се иска да ти наричам задника точно пред очите на шефа ти и твоя брат-близък.

— Имах предвид дупката от куршум, която направи в крака ми — продължи директорът на Мосад.

— Ами, Бен, не ми се мисли какво би ми сторил, ако аз бях убил израелски гражданин и ти ме беше хванал да се меся в политиката на страната ви.

Фридман предизвикателно вирна брадичката си, без да обръща внимание на двамата бодигарда, които гледаха в момента към него.

— Какво?... Не си казал на двамата си горилородни приятели? — попита с престорена изненада Рап. — О, с удоволствие ще го направя вместо теб. Ще ги осветля за тайната операция, която ти провеждаше срещу най-верния съюзник на страната ти. Та значи, момчета, нещата стояха така...

— Стига! — извика Фридман. — Почакайте ме отвън — отсечено нареди той на двамата. Подобно на дисциплинирани ротвайлери бодигардовете се подчиниха на командата на стопанина, обърнаха се и се отдалечиха без да се налага да им се повтаря. Веднага щом се отдалечиха достатъчно, за да не чуват, главният шпионин на Израел процеди през зъби:

— Какво искаш?

— Малко измъчен и изтощен ми се виждаш, Бен. Да не би да не си спал напоследък?

— Единствената причина да дойда е, че президентът ви настоя да се срещнем. Какво искаш?

— Не искам нищо, Бен.

Фридман го погледна изкосо.

— И прелетя океана, само защото ти липсваше красивата ми физиономия.

— Не, прелетях океана, за да ти благодаря.

Израелецът се ококори.

— За какво да ми благодариш?

— Че ни направихте услуга и унищожихте иранската ядрена програма.

Фридман го погледна право в очите и отвърна:

— Понятие си нямам за какво говориш.

Рап постави единия си крак напред, скръсти ръце и с тон на възхищение каза:

— Мисля, че ти си най-изкусният лъжец в света, Бен.

— Изречено от устата на експерт в тази област като теб, това значи много за мен.

— Благодаря за комплимента. А сега сериозно. Знам, че вие сте унищожили обекта и вие го знаете също. Аз съм на ваша страна. Казах на президента Аликзандър, че ни направихте огромна услуга.

— Не сме хвърляли бомби по комплекса и не ме интересува какви ги говори оня дребен ненормалник... В момента на атаката нито един израелски самолет не е прелитал над територията на Иран, което ме води до един-единствен извод.

Рап се усмихна.

— Интересно, да го чуем.

— Мисля, че забелязаните самолети над Исфахан може би са били американски.

— Да бе, някой от нашите пилоти е превъртял и е бомбардирал обекта самоинициативно, без одобрението на Пентагона и президента.

— Казвам само, че самолетът, който са видели над Исфахан, не е бил наш, а значи е по-вероятно да е ваш.

— Невероятен си, Бен. Прелетях почти десет хиляди километра, за да ти спася задника, а ти ме правиш на глупак и ми излизаш с някакви плоски лъжи.

— Не помня да съм те молил да ме спасяваш.

— Не си, но със или без съгласието ти, смятам да направя точно това.

— Не се нуждая от помощта ти.

— Напротив, нуждаеш се и още как — с надигащо се негодувание отвърна Рап. Той отстъпи назад и добави: — Като се имат предвид предишните ни спречквания, може би президентът не постъпи добре, като изпрати мен, но така се получи. Искрено съм благодарен на съдбата, че вашите хора имаха куража да решат проблема по този начин. Президентът, макар и обстоятелствата да не му позволяват да го заяви публично, е на същото мнение като мен. Той ме упълномощи да проведе операция, целта на която е да свали вината от вас и да изобличи лъжите на иранските управници.

— Не съм...

— Бен, остави ме да довърша, ако обичаш. Знам, че вие сте го направили и дори знам как сте го направили. Не е имало никакви самолети, нито ракети. Нищо подобно. Вкарали сте някого вътре, взривили сте онова чудо и то се е срутило само върху себе си. Чисто и елегантно. Възхищавам ви се за този успех и ако ти не беше такава голяма досада, още сега щях да ти се хвърля на врата и да те прегърна.

Фридман се намръщи още повече.

— С колко души си говорил на тази тема?

— Само с Айрини и президента.

Шефът на Мосад въздъхна и се огледа из хангара. По притеснения му поглед личеше, че Рап е разкрил една от най-ревниво пазените тайни на Израел.

— Кой е източникът ти на информация?

Рап се усмихна. Фактът, че Фридман задаваше подобен въпрос, беше равносилен на признание.

— Имам си приятел в твоята фирма. — Мич добре разбираше, че тези думи, макар и лъжа, щяха да изкарат директора на Мосад от кожата му. Той се възползва от момента и премина по същество: — Искам вашето правителство да ни съдейства. Пазете мълчание и продължавайте да отричате всичко. Без значение какво казват иранците и с какви доказателства те твърдят, че разполагат, само не признавайте участието си в инцидента. В петък сигурно ще организират спектакъл в ООН и ще ви обвинят официално за Исфахан. След като си изиграят представлението обаче, ние ще им издърпаме чергата изпод краката и ще ги накараме да изглеждат като пълни идиоти.

Фридман се заинтригува от предложението.

— Какво сте намислили?

— Не се тревожи, много скоро ще разбереш. Отново искам да предам благодарностите на президента. Не те харесвам, Бен, но определено се възхищавам на дързостта и смелостта ти. — Рап се обърна и тръгна към изхода.

— Къде отиваш? — провикна се зад гърба му Фридман.

— В Северен Ирак — провикна се в отговор Рап. — Ще ти спасявам задника.

21.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Ашани прекара нощта в болницата, натъпкан с успокоителни. На другата сутрин се събуди с разцепващо главоболие и смътни спомени от заседанието от предната вечер. Жена му и дъщерите му бяха при него в стаята. Те му обясниха какво се беше случило и с тях му стана по-спокойно и леко на душата. Пошегуваха се с препоръката на лекаря, който беше настоял Азад да се въздържа от работа и да не говори поне два дена. Белите му дробове функционираха на десет процента от нормалния им капацитет, тъй като беше вдишал голямо количество прах. Докторите гледаха да му дават кураж и надежда. Обещаваха му, че ако си почине както трябва и мине курса на лечение с антибиотици, за да се предотврати възпаление, той ще се изправи отново на крака до една седмица. Ашани обаче имаше чувството, че го лъжат.

Неговите заместници от Министерството на разузнаването започнаха да идват един по един още от сутринта, за да го информират за последните събития. Първоначално в докладите им нямаше нищо необичайно, макар че след инцидента в Исфахан и най-малката подробност беше от значение. Жена му се беше надвесила над него и не искаше да пуска никого в стаята. Ашани оценяваше нейното желание да го предпази и закриля от неприятности, но подобно нещо беше в разрез с реалността. Той имаше нужда да знае и да е в час със случващото се.

Малко след обяд у Ашани се породил безпокойство. Наближаваше голяма беда, за което вече отгук-оттам постъпваха сигнали. Аматула постепенно провеждаше в страната пълномащабна предвоенна мобилизация. В това донякъде нямаше нищо лошо, защото щеше да предизвика американците и израелците да реагират. Да поставиш военните бази в повишена бойна готовност и да организираш протести обаче беше едно, а да заповядаш на целия ирански подводен флот да излезе в открито море — съвсем друго. Американците и така приемаха

доста чувствително закупуването от Иран на руските подводници клас „Кило“. Изкарването на всички подводници в морето — включително по-шумните, иранско производство, и миниподводниците — щеше да накара Вашингтон направо да се изправи на тръни.

Ашани сърбаше обяда си през сламка, когато вторият му заместник влезе с кутия шоколадови бонбони и притеснена физиономия. Той се наведе над него, за да не ги чуят другите и прошепна:

— Имаме проблеми.

Ашани познаваше Фируз Мехрала Джалали от шестнайсет години. Този човек нямаше навика да преувеличава. По изражението на лицето му шефът на иранското разузнаване разбра, че проблемът е вътрешен. Ашани бавно вдигна длани от скута си и махна на останалите в стаята да излязат. Четирима души мигом се изнизаха през вратата, но жена му не помръдна от мястото си. Ашани стисна зъби и с рязко движение на главата ѝ посочи вратата. Жена му разочаровано поклати глава и излезе.

Джалали взе един стол и седна до ръба на леглото.

— Провериха ли стаята ти? — попита го той.

Ашани кимна. Тъжната истина беше, че заместникът му беше по-загрижен от подслушване от конкурентна иранска служба, отколкото от чуждо разузнаване.

— Онзи некадърник — продължи Джалали с отвращение — се е разкомандвал и раздава заповеди напред-назад, сякаш той е главният.

Ашани кимна. Приятелят му говореше за нахалния Мухтар. Неперсийският му произход не се нравеше нито на Джалали, нито на още много други хора.

— Амагула ни нареди да му оказваме всякаква помощ и съдействие. Тоя планира сериозни акции срещу израелците и американците. Такива, които ще ги накарат да отвърнат на удара. Но и това не е най-лошото. Нашият безстрашен президент излезе с нова безумна идея. — Джалали допря показалец до слепоочието си и го завъртя неколkokратно — универсалният жест за побъркан човек. — Искате да измислим как да потопим един от нашите танкери в Ормузкия проток.

Ашани се опули от изненада.

— Да, и аз така реагирах. Иска да натопим за това американците. Смята, че така всички ще ни повярват и Щатите ще изпаднат в още по-голяма изолация.

Ашани погледна предпазливо към вратата и тихо изграчи с дрезгавия си глас:

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Казва, че така цените на петрола щели да се вдигнат до върха, което ще повиши приходите ни в хазната. Но най-силният му аргумент е, че това още повече ще затвърди убеждението, че американците са разпалили война срещу нас.

Кръвта на Ашани кипна. Той си спомни за глупавия план на Аматула миналата пролет да отвлекат няколко британски моряци и морски пехотинци. Идеята беше да се създаде напрежение, след като няколко високопоставени ирански държавни служители избягаха на Запад. И докато Аматула и досега вярваше, че инцидентът е подействал много добре на народа им, той изобщо не осъзнаваше каква вреда е нанесъл той на страната в международен план. Пред очите на света той се показва като бандит и долнопробен лъжец. Британците, с помощта на американците, представиха категорични доказателства, че моряците и пехотинците са били отвлечени в иракски териториални води, а не в ирански. Аматула обяви доказателствата за фалшифицирани и искаше да се обърне към Съвета за сигурност на ООН, но аятолах Наджар се намеси в последния момент и убеди Аматула да освободи пленниците. Големият демагог и пропагандист тогава организира цяла церемония по предаването им, на която заяви, че прави дар на британския народ.

Ашани знаеше какво да направи. Трябваше да придърпа настрана Наджар и да се опита поне на него да му вдъхне малко разум преди да се е стигнало до възмездието на американците и израелците. Той отново хвърли поглед към вратата и прошепна на Джалали:

— Изкарай ме оттук.

22.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Директорът на ЦРУ погледна замислено през силно затъмненото стъкло на прозореца на бронирания Шевролет Събърбан. Сградите, пешеходците и оголените дървета пробягваха пред нея като пуснат на бързо превъртане филм. Тя едвам се държеше на крака, а беше само четири следобед. Колите на усилената ѝ лична охрана си пробиваха път през вече натоварения уличен трафик, за да я закарат в Държавния департамент. Държавният секретар Уика беше поискала да се срещне неофициално с нея, за да ѝ помогне да се подготви за речта си в ООН. Кенеди за първи път участваше в подобно нещо. Пресилено би било да се каже, че предишният държавен секретар не харесваше ЦРУ, по-скоро другите го пазеха да не влиза в тесни контакти с Ленгли. Кое то не беше необичайно. Дори само споменаването на ЦРУ караше някои хора да се изнервят, да не говорим за контакти с представители на Управлението. Държаха се така, сякаш пред тях беше заразно болен. Печално известната американска разузнавателна агенция често беше изкарвана като образа на злото. На Кенеди ѝ се беше налагало да се разправя с политици, които открито мразеха ЦРУ, като някои от тях стигаха до там да ѝ казват, че Управлението трябва да се разпусне, а всичките му служители да бъдат тикнати зад решетките. Айрини подминаваше тези случаи на нападки на крайно левите, които си въобразяваха, че на света ще настъпи мир и благодат, ако Америка започне да играе чисто.

За щастие държавният секретар Уика не споделяше подобни мнения. Политик с либерални възгледи, тя беше пропътувала целия свят и разбираше както човешката природа, така и сложните аспекти на отделните култури. Вдовица и майка на пет синове и една дъщеря, още от първия ден на този ѝ пост тя не спираше да критикува президента за сексизъм. Не сексизъм в администрацията, нито като цяло в страната. Уика беше убедена, че за да победят във войната

срещу тероризма, трябва да включат и жените пълноценно в нея. Докато мюсюлманската екстремистка идеология се доминираше от фанатизирани мъже със средновековно мислене, надеждата за мир не беше голяма. Кенеди се беше присъединила към нея в усилията за издигане ролята на жените като една ключова политика на президента.

Колата рязко спря, макар че до „Фоги Ботъм“ имаше още километър и половина. Тя понечи да попита шофьора каква е причината, но видя, че кръстовището беше блокирано от друга колона седани и микробуси. След като Иран вдигна шум и заплаши с отмъщение, Министерството на вътрешната сигурност препоръча да бъде усилена личната охрана на всички ключови фигури от администрацията.

Шефът на охраната на Кенеди вече беше взел необходимите мерки, макар и самата тя да смяташе, че решението е взето прибързано. Движението във Вашингтон и околността беше едно от най-натоварените в страната и всичките тези кортежи само усложняваха положението.

Тъкмо кръстовището се освободи и звънна телефонът. На миниатюрния дисплей се изписа номера на Ленгли. Тя вдигна черната слушалка.

— Ало?

— Мич е на телефона — обади се една от трите асистентки на Айрини.

— Свържи ме.

Последва звука на превключване и в слушалката зазвуча гласът на Рап:

— Айрини?

— Да.

— Тъкмо приключих първия етап от пътуването.

— В самолета ли си сега?

— Нямах да говоря с теб, ако бях на земята.

— Как мина?

— Този тип е невероятен. Дори се опита да обвини нас.

Кенеди въздъхна. В подобни моменти се питаше дали Бен Фридман наистина беше техен съюзник.

— Какво каза?

— Намекна, че забелязаният самолет бил наш.

— Ти какво му отговори?

— Казах му, че по това време във въздуха не е имало никакви самолети. Нито техни, нито наши. Тогава видях как физиономията на грозната му мутра се промени. Започна да нервничи и да шикалкави. Особено след като му обясних подробно как е бил взривен обектът в действителност.

— Как реагира той?

— Притесни се... попита ме кой ми е казал.

— И?

— Отвърнах, че имам източник в правителството им.

— Но нямаш — каза Кенеди и се усмихна.

— Точно така. Този негодник има повече шпиони в Америка, отколкото всички останали държави взети заедно. А ние какво правим? Миналата година им дадохме пет милиарда долара помощ.

— Горедолу толкова. — Колоната забави скорост и приближи първия контролно-пропускателен пункт на една пресечка преди Държавния департамент. Хората по сигурността от ЦРУ се бяха обадили предварително да предупредят за визитата. Бариерите бяха прибрани и охраната им махна да продължат. — Даваш ли си сметка, че ще проведе разследване, за да разбере кой е източникът ти?

— Още по-добре. Така поне за известно време няма да ми виси на главата. Казах му да си трае и да предаде на хората от правителството да отричат всичко.

— Нали не си му разкрил плана си?

— Не, разбира се.

— Слава Богу. — Колоната мина бързо през КПП-то и се насочи към главния вход. — Нещо друго?

— Не. Нашият човек в Мосул е подготвил всичко. Щом свърша със срещата, ще ти се обадя.

— Благодаря. — Кенеди затвори слушалката и зачака да отворят вратата. На пръв поглед беше малко прекалено, но такава беше практиката на личната ѝ охрана. Първо оглеждаха и проверяваха мястото за евентуални заплахи и чак тогава ѝ разрешаваха да напусне укритието на бронирания Събърбан. Вратата се отвори след пет секунди. Кенеди слезе от колата и, придружена от охранителите, се качи по стълбите и влезе в сградата. Служителят, който ги посрещна, ги съпроводи до чакащия асансьор.

Уика я чакаше в обширния си кабинет. Докато по външен вид сградата „Хари Труман“ дори не би влязла в списъка на шедьоврите на американската архитектура, кабинетът на държавния секретар наистина беше впечатляващ. Интериорът сякаш беше пренесен от някоя френска вила от осемнайсети век. Мебелировката, килимите, позлатените тавани и камината от алабастър излъчваха богатство и престиж.

Държавният секретар я погледна иззад очилата в рогова рамка на върха на носа ѝ. Късата ѝ коса беше боядисана на кичури и подрязана на етажи. Тя избута стола си назад и стана.

— Благодаря, че дойде, Айрини.

— Удоволствието е мое, Съни.

— Ще пиеш ли нещо?

— Не, благодаря ти.

Уика отиде до малък мокър бар и извади оттам две чаши за кафе. Постави ги на барчето, извади от шкафа бренди „Хенеси“ и наля в тях, след което се върна с двете чаши при бюрото.

— Като гледам, едно малко няма да ти се отрази зле — каза Уика и подаде едната чаша на Кенеди.

Айрини се усмихна.

— Много красиви сервизи имаш тук.

— Това място е пълно с трезвеници. Не е като в добрите стари времена.

Кенеди вдигна чашата си.

— За добрите стари времена.

Уика вдигна нейната и се чукнаха.

— Макар че в миналото едва ли щяха да ни позволят да стигнем по-високо от секретарска позиция.

— Вярно е.

— Е, майната им на старите времена. — Уика посочи към камината и двата стола до нея. — Днес прочетох във вестника, че Стю Гарет се е удавил, докато бил на почивка в Централна Америка.

— В Коста Рика — уточни Кенеди.

Уика зае стола отдясно на камината и изгледа изпитателно Кенеди за секунда. Накрая отвърна:

— Този човек беше голяма напаст.

Айрини стисна устни, докато обмисляше какво да отговори. Имаше чувството, че Уика знаеше повече, отколкото показваше наяве.

— Много му се удаваше да вбесява хората.

— Определено. — Уика отпи от брeндитo и добави: — Чух, че утре сутринта заминаваш за Ирак?

— Да.

— Пази се.

— Винаги го правя.

— Този път бъди изключително внимателна и предпазлива. Нямам доверие на иранците.

Кенеди вдигна чашата към устата си, но не отпи.

— Намирам Ашани за доста разумен човек.

— Не го познавам, но не той ме притеснява. Най-много ме плаши Амадула. — Уика отново отпи. — Защо тия всички побъркани диктатори са ниски и дребни на ръст?

— Случайно съвпадение. — Кенеди отпи от нейната чаша. — Садам беше висок над метър и осемдесет.

— Ами Хитлер? Да е бил най-много метър и шейсет и пет.

— Да, вероятно си права.

— Пол Пот, Ким Чен Ир, Мао Цзе Дун.

— А Сталин? Не мисля, че е бил нисък.

— Е... както и да е. Нямам доверие на Амадула. Просто бъди нащрек, докато си там. Особено след като изиграя малкия си спектакъл днес в Ню Йорк. Няма да им се понрави подобно унижение.

— Няма, но аз ще отида да им предложа мир.

— Не забравяй, че хора като Амадула не искат мир. На него му трябваме като враг, за да се задържи на власт.

— Така е и затова аз ще отида там, а не ти. Посещението ми е неофициално. И контактите ни ще са неофициални, поне докато не се съгласят да озаптят „Хизбула“.

— Не казвам, че не одобрявам плана. Дори напротив. Само те съветвам да бъдеш по-внимателна и предпазлива.

Кенеди се усмихна.

— Ще бъда. Та, с какво мога да ти помогна за утрешната ти реч в ООН?

23.

МОСУЛ, ИРАК

Слънцето залязваше зад хоризонта, когато „Гълфстриймът“ се появи от разкъсаните облаци и се спусна към земята. Град Мосул се разпростря под тях, разсечен откъм източния край от река Тигър. Пет главни моста съединяваха централната част на града с население около два милиона души с покрайнините. Мястото беше възникнало в древността като търговско средище. Векове наред тук се бяха стичали представители на най-различни етнически и религиозни общности. В края на осемдесетте години на миналия век Саддам Хюсеин сложи край на това многообразие. Той прогони евреите и християните, но най-брутално постъпи с кюрдите.

Диктаторът ги замести с чистокръвни сунитски семейства, които се бяха заклели във вярност към него или бяха от родния му град Тикрит. Кюрдите бяха изгонени насила от града и намериха убежище в планините по границата с Турция. Там те продължиха да създават партизанската си армия и да не признават властта на Саддам. След падането на диктатора градът се беше оживил неимоверно. ЦРУ беше създадо много ефикасни връзки с кюрдите. Винаги когато ситуацията в Мосул загрубееше, ЦРУ се обръщаше за помощ към кюрдските си приятели, базирани на север от града. Кюрдите влизаха в Мосул и светкавично се разправяха с фракцията, предизвикала размириците. В северната част на Ирак шиитите бяха далеч по-малко отколкото на юг, но това не спираше Иран да изпраща бригадите „Бадр“ да сеят смут. Нито спираше опитите на „Ал Кайда“ да разпалва вражда между сунитите и кюрдите.

Рап погледна през илюминатора на десния борд и преброи мостовете. Не можеше да разбере защо страната просто не беше разделена на три. Тя беше образувана в сегашния си вид чак след края на Първата световна война. В продължение на пет века турци, кюрди, персийци и афавиди бяха водили войни за плодородните земи,

намиращи се между реките Тигър и Ефрат. После бяха дошли британците и французите, решили да преначертаят картата на Близкия Изток и всичко беше отишло по дяволите. Мосул обаче, благодарение на кюрдите, се отличаваше с истинска стабилност. До такава степен, че пилотите се осмеляваха да подхождат по права линия към града. Ако беше Басра или Багдад, те щяха да описват широки кръгове, спускайки се спираловидно надолу и чак тогава да кацнат на летището — доста неприятен начин на приземяване.

Самолетът плавно докосна земята и продължи към сектора на ЦРУ. Там струващият шейсет милиона долара „Гълфстрийм 5“ беше вкаран в хангар с армирана конструкция. Един по един пътниците слязоха от самолета, след което отвориха люка на товарния отсек. Рап грабна обемистата си раница и два черни правоъгълни куфара, а после се насочи към вратата на хангара. Точно навреме, за да види двата приближаващи седана — Форд Краун Виктория и Шевролет Каприс Класик. Колите бяха очукани и целите покрити с прах и се приближаваха с доста висока скорост, което накара Рап да се почувства малко неспокоен.

Шофьорът на първата кола помахаше през прозореца. Рап едвам успя да различи лицето — Стан Стилует, шефът на резидентурата на ЦРУ в Мосул. Колата рязко спря и вратата се отвори със замах. Стилует се беше нагласил като местен жител в най-добрите традиции на Лоурънс Арабски. С широк панталон и спуснатата отгоре черна карирана риза, с тъмнобронзов тен и с мустаци, толкова дебели, че сякаш беше започнал да си ги пуска още през пубертета.

— Братко Мич, радвам се да те видя — каза Стилует и премести цигарата от дясната в лявата си ръка.

Рап се здрависа с него и го прегърна.

— Как я караш, приятелю?

Рап познаваше Стилует от над десет години. С няколко години по-голям от него, Рап му беше нещо като духовен учител и наставник при неговите първи задгранични операции.

— При мен всичко е наред. Нещата тук, в Кюрдистан, са добри.

— Обзалагам се, че е така. Колко любовници имаш?

— Няколко. — Стилует се усмихна.

— Знаеш ли, някой ден Бог много ще ти се ядоса и ще трябва да избираш — или женитба, или кастрация.

— Досега никой не ме е хванал.

Рап искаше да му припомни, че едва е успял да разубеди Кенеди да не му се накара за една от необявените му любовни забежки, но реши, че е по-добре да премълчи пред Ридли.

— Тези думи добре ще стоят на надгробната ти плоча.

— Не говори така.

— Само казвам, че рано или късно късметът ще ти изневери.

Стилуел дръпна от цигарата.

— Май си прав.

— Готово ли е всичко?

— Ъхъ. Той ни чака в дома ми. Дай ми този багаж. — Стилуел погледна над рамото на Рап и забеляза Ридли — Хей, шефе, какво е положението?

— Кофти — изръмжа Ридли.

— И аз се радвам да те видя. — Стилуел взе двата куфара на Рап и ги прибра в големия багажник на седана. — Шефе, защо не се качиш при Майк във втората кола? Не очаквам проблеми, но ще е глупаво да ги улесняваме по този начин.

— Стан — обади се отново Рап и посочи Дюмонд. — Запознай се с Маркъс.

— Здравсти, Маркъс, дай да сложа в багажника тези куфари. — Стилуел вдигна първия куфар и за малко не го изпусна. — Леле, какво носите вътре, бе?

— Оборудване.

— Не думай.

Рап отиде до задната част на колата, където се бяха събрали останалите.

— Роб обясни ли ти всичко? — попита той Стилуел.

— Не много подробно, но разбирам какво си намислил.

— И?

— Страхотно е, харесва ми.

— А Масуд?

Масуд Махабад беше главният водач на МЕК в Мосул.

— И той смята, че е страхотно.

— Можем ли да разчитаме на него?

Стилуел хвърли фасата на земята и извади нова цигара от смачканата кутия.

— Масуд е може би най-благонадеждният човек тук.

— Хубаво. Ще ни трябва ли малко повече хардуер за пътуването?

— Рап имаше предвид оръжие.

— Не, няма да спираме.

— Сигурен ли си? — недоверчиво попита Рап.

— Ако така ще се почувстваш по-добре, върви отпред. — Стилует повдигна края на ризата и показа пистолет „Глок“ с два резервни пълнителя. — На тавана е прикрепена едрокалибрена пушка, а под таблото на шофьора е скрит картечен пистолет Р-90.

— Това ми стига. Да потегляме.

Ридли и Дюмонд се качиха във втората кола, а Рап се настани в първата при Стилует. Веднага щом седна отпред, Рап бръкна под таблото и измъкна оттам картечния пистолет. Оръжието, конструирано по схемата „булпап“, беше с малки размери, отличаваеше се с изключителна точност при стрелба и беше специално предназначено за тесни и затворени пространства. Рап издърпа затвора, за да провери дали има вкаран патрон в цевта, след което върна оръжието на мястото му.

— Нападали ли са те, откакто си тук? — попита Рап, след като потеглиха и се насочиха към портала.

— Няколко пъти, още когато се движехме със Събърбани. — Стилует поклати глава. — Доста глупаво беше от наша страна. Те бяха като едни големи дебели мишени. — Шефът на резидентурата хвърли поглед към Рап. — Вече за нищо на света не се качвам в такъв.

— Хитър ход. Тази врата ми изглежда доста тежка. Да не сте поставили бронирани плочи?

— Да. Всъщност Масуд ми направи тази услуга. Неговият бизнес с авточасти в момента направо процъфтява. В допълнение към това се занимава и с брониране на стари автомобили като този.

Излязоха от главния портал и записваха зигзази между бетонните бариери, докато накрая не излязоха на главния път. Стилует зави на север и изгаси цигарата в пепелника. После извади от жабката чиста боксърска гума за уста и я показа на Рап. Сложи я в устата си и даде газ до дупка. Големият осемцилиндров детройтски двигател заръмжа като разярен звяр.

— Оттук започва най-опасният участък от маршрута ни. Прилича на шампионата „Индикар 500“, само че с бомби.

Раи бързо си закопча колана и попита:

— А гумата за какво ти е?

— Тия хора са едни от най-лошите шофьори в света. Един от нашите попадна в катастрофа преди няколко месеца. Толкова силно го удариха, че при удара си отхапа езика.

Рап изгледа Стилвел да не би да се занася с него. Щом обаче забеляза побелелите кокалчета на пръстите на приятеля си, с които той беше сграбчил волана, реши, че всичко е напълно сериозно. Стисна здраво дръжката на вратата и се помоли наум.

24.

ТЕХЕРАН, ИРАН

В отвратително настроение, Имад Мухтар огледа недоволно правоъгълната маса. Тъй като беше човек на действието, нищо не го тормозеше така, както да слуша разни мекушавци да говорят баналности и да сипят празни обещания. Всеки път се получаваше така с тези самохвалковци. Ще изтласкаме Израел в морето. Ще унищожим цялата страна, ще я заличим от картата. Ще накараме американците да си платят. Ще... ще... Само обещавах, а в действителност не си мръдваха пръста, за да изпълнят и една стотна от заканите си.

Мухтар страшно много искаше акциите му да надхвърлят рамките на Израел. Малката еврейска страна вече му беше станала скучна и показваше признаци на слабост. Старата гвардия там постепенно отмираще. Онези, които помнеха за неизпълнените закани на арабите си отиваха, а на тяхно място идваха млади евреи, на които им беше писнало от нападения и атентати, от кръвопролития и убийства. Толкова им беше писнало, че се бяха хванали като удавници за сламка в илюзията за някакъв мир. Мухтар не изпитваше и капка уважение към тях. Той може и да мразеше техните прадеди и бащи, но имаше респект към тях — към тези твърдоглави и упорити негодници. Младото зелено поколение — както в Тел Авив, така и в Бейрут — с техните айподи и мобилни телефони, постепенно губеха националната си идентичност.

Мухтар беше в надпревара с времето и технологията. Никой друг от присъстващите тук, в конферентната зала на Амагула, не разбираше какви промени стават по границите на страната им. Те до такава степен си бяха повярвали в Ислямската революция, че дори приемаха собствената си пропаганда за истина. И вярваха, че печелят войната на Изтока срещу Запада. Мухтар обаче беше реалист. Броят на загиналите американски войници в Ирак беше смешно малък в сравнение с

предишните конфликти. Последния път, когато Иран воюва с Ирак, умряха един милион души. Така или иначе обаче, те трябваше да накарат американците да се изтеглят възможно най-скоро. Ефектът от окупацията им беше твърде сериозен, за да не му обръщат внимание.

Телевизията, радиото, интернет, мобилните телефони и зачестилите пътувания размиваха границите между раси и етническа принадлежност. С всеки следващ ден, в който американската военна машина оставаше в Близкия Изток, правоверните мюсюлмани губеха за каузата все повече младежи, които падаха жертва на изкушението от капитализма и комерсиализацията. Разширяваше се икономическият просперитет, както и влиянието на имигриралите през десетилетията араби от Ливан и Палестина в Европа, Америка и Канада. Този просперитет ги обезкървяваше, лишаваше ги от сърдитите млади мъже, нужни им, за да продължат борбата. Доволните от живота юноши не желаеха да постъпват в редиците на атентаторите-самоубийци. За щастие, саудитците и пакистанците продължаваха да доставят за Ирак достатъчно на брой млади мъже, чиито мозъци бяха промивани във финансирани със саудитски пари медресета. Атаките на атентаторите, колкото и незначителни в стратегически план да биха те, пречеха на американците да установят мир и стабилност. Трябваше да открият нов фронт, да ударят янките в носа и да ги принудят да се изтеглят. Ако не го стореха, рискуваха да допуснат заразата на икономическия просперитет да се разпространи още по-широко. А случеше ли се това, хората щяха да изгубят куража да се бият.

Дърдоренето продължи, като всеки следващ съветник на Амагула се стараяше да надскочи в обещанията и заканите преждеговорящия. Търпението на Мухтар беше на изчерпване. Аллах със сигурност му беше отредил по-различна съдба. Защо иначе би го оставил жив след ужасната атака срещу ядрения комплекс? Изкара първия ден в болницата, натъпкан с болкоуспокояващи. Дробовете още го боляха от кашлицата. Когато Амагула изпрати да го повикат, той охотно се съгласи да се махне от болницата и да се отърве от досадните изследвания и човъркания на лекарите и сестрите. Ако знаеше обаче, че съвещанието ще протече по този начин, би предпочел да си остане в леглото.

Генерал-майор Дадрес, главнокомандващият въоръжените сили, се отрече от думите си, че само да даде заповед, неговата брегова

артилерия ще потопи цялата американска армада в Залива. Сега твърдеше, че макар и да причини големи жертви на Съединените щати, подобен агресивен ход би се счел за обявяване на война и би повлякъл след себе си сериозен отпор.

— А това, което те ни причиниха, как го наричаш? — попита го Амадула с полуусмивка. — То не е ли обявяване на война? Да си седим и да оставим нападението им безнаказано, така ли?

— Не, разбира се — отвърна генерал Дадрес, стремейки се да прозвучи трезво и разумно. — Но действията ни трябва да са адекватни и пропорционални.

Мухтар отметна глава назад и изръмжа недоволно. Амадула и съветниците му се обърнаха към него, за да видят какво беше ядосало грубоватия лидер на „Хизбула“.

— Какво има? — попита ги Амадула, леко развеселен от случилото се.

— Слушам и не вярвам на ушите си — отвърна Мухтар без изобщо да направи усилие да скрие недоволството и отвращението си от болшинството присъстващи. — Адекватно, пропорционално... дрън-дрън. Във войната няма равни пропорции. Бяхме нападнати от Израел и Америка без да сме им давали повод. Правехме точно това, което и Израел, но преди тридесет години, когато създаде свои ядрени оръжия в противоречие с резолюциите на ООН и Международната агенция за атомна енергия. Тъкмо затова и те имат най-малкото право да постъпват така с нас.

На вратата се почука и след миг влезе Азад Ашани. Министърът на разузнаването огледа масата и събралите се около нея. Накрая спря очите си върху Амадула и каза:

— Извинете, че не можах да дойда по-рано.

— Казаха ми, че си в болницата.

Ашани се хвана за опора за един от празните столове.

— Лекарите обичат да се презастраховат.

Амадула изгледа подозрително с присвити очи Ашани, след което се обърна към генерал Дадрес:

— Докъде бяхме стигнали?

— Мисля, че трябва да попитаме нашия ливански приятел какво да правим.

Мухтар си отбеляза факта, че генерала намеси в разговора втората му родина. Изкуши се да му зададе въпроса колко души е изгубил той в битката срещу Америка и Израел, но размисли.

— Ти ще ги удариш — каза той със спокоен и равен тон. — Идеята — обърна се към Амадула и продължи: — да потопим един от нашите танкери и да обвиним американците е добра, но ми се струва, че трябва да минем един ход по-напред. Ще потопите танкера и веднага ще насъскате новите, закупени от Русия, подводници да издебнат техните самолетоносачи и да ги потопят.

— Ако докоснем с пръст и един техен самолетоносач — реагира шокиран Дадрес — те ще пратят на дъното целия ни флот.

— Ами да го пратят. То пък един флот.

Дадрес се отвърна от Мухтар и се обърна към Амадула:

— Аз съм за решителни действия, но трябва да сме пълни глупаци, за да не се съобразим с мощта на американците при евентуален ответен удар.

На Мухтар не му беше присъщо да седи спокойно, докато някакъв си възпълен угоен и дърт генерал го нарича глупак.

— Знаеш ли колко от хората ми загинаха в боевете срещу Америка и Израел? — Той не даде възможност на генерала да отговори. — Хиляди. А колко от твоите подчинени са загинали, генерале?

Лицето на Дадрес се изчерви от яд. Той удари с юмрук по масата и излая:

— Няма да позволя да обиждаш войската!

— Много хубаво! — Мухтар се изправи. — Значи се уговаряме така: ти ще ги пратиш в битка, както аз пращах моите три десетилетия поред.

— Как смееш! — Генералът също стана от стола.

— През целия си живот само това правя, генерале — да смея и да съм дързък. Смея сам да влизам в сражения. Смея да заповядвам на хората си да се сражават. Смея да се опълчвам срещу израелците, които биха дали мило и драго за главата ми. Предизвиквам французите, американците. Списъкът е дълъг и обширен. Нека пуснат техните бомби. Нека потопят флота ни. Но те никога няма да нападнат и нахлуят в страната ни.

— Дори и ако потопим техен самолетоносач?

— Особено ако потопим самолетоносач. Обикновените американци са уморени от войната и вече започват да се уморяват всеки път да се застъпват за евреите-престъпници. Сега е времето да бъдем смели и дръзки. — Мухтар тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита го Аматула.

— Връщам се в Ливан, а оттам в Америка, където възнамерявам да отмъстя за атаката срещу страната ви. — Мухтар рязко отвори вратата, излезе и я затръшна с всичка сила.

Ашани бавно обърна глава към присъстващите и погледна към всеки от тях един по един. Всички без изключение бяха навели очи от срам с изключение само на Аматула. Той се беше ухилил зловещо и гледаше отнесено някъде в пространството. Ашани го наблюдава внимателно в следващите няколко секунди. Тъглчетата на устните на Аятолаха бавно се извиха нагоре и той доволно се усмихна. Ашани вече беше достатъчно разтревожен от чутото, но сега го обзе много лошо предчувствие и стомахът го сви. Нещо му подсказваше, че Аматула беше инструктирал Мухтар да провокира събралите се към дръзки, но неразумни и прибързани действия.

Министърът на разузнаването не се съмняваше как биха постъпили американците, ако някой от самолетоносачите им бъдеше поразен. Особено предвид обстоятелството, че те твърдяха, а по всяка вероятност бяха прави, че не са замесени в атаката над Исфахан. Ашани познаваше добре колегите си. Ако някой оспореше честта и достойнството им, те непременно щяха да реагират, за да го опровергаят. Особено ако този някой беше човек без знатен произход като Мухтар. Ашани на всяка цена трябваше да ги забави, да охлади страстите им.

Той се покашля високо и изрече:

— След няколко часа Салехи ще произнесе обръщение към Съвета за сигурност на ООН. Информираха ме, че Държавният секретар на САЩ е заминала за Ню Йорк и също иска да говори пред Съвета. Директорът на тяхното ЦРУ се свърза с мен и иска да обсъдим случилото се.

— Накъде клониш? — попита го Аматула.

— Преди да предприемем нещо, което ще изложи на риск правителството и народа, според мен е редно първо да говорим с

американците и да видим какво ще предложат, за да се избегне конфликта.

Един по един съветниците закимаха утвърдително.

— Мога да изчакам ден, най-много два, преди да пристъпим към решителни действия — каза Амадула. — Но искам плановете да бъдат подготвени час по-скоро. Когато дам заповеди, искам да бъдат изпълнени незабавно. Достатъчно ясно ли се изразих?

Един по един насядалите около масата отвърнаха утвърдително. Дори Ашани. Въпреки здравословното му състояние на него му предстоеше утре сутринта да пътува до Мосул. Ако не проведеше разговора с Кенеди и то колкото се може по-скоро, ситуацията можеше да излезе извън контрол.

25.

МОСУЛ, ИРАК

Като шеф на резидентура в Мосул Стилуюел можеше да се движи много по-свободно из града, отколкото колегите му в Басра и Багдад. Шефът на резидентурата в Басра живееше в базата на летището и беше подложен на постоянна опасност от отвличане или убийство. Шефът на резидентурата в Багдад рядко напускаше очертанятията на американизираната „Зелена зона“, а когато го правеше, обикновено ползваше за целта хеликоптер.

Стилуюел обичаше да държи по всяко време три тайни квартири. На всеки няколко месеца той взимаше под наем нова и закриваше една от предните две. Всичките квартири бяха в безлични, двуетажни тухлени или измазани къщи с високи стени и здрави порти. В тях Стилуюел разместваше солидна охрана от наемници-специалисти по сигурността и никога не оставаше на едно място повече от две нощи поред. Той непрекъснато променяше графика си на движение и работа, за да обърка всеки, който би се опитал да го отвлече. Десетки наемници и редови граждани на Мосул биваха нападани и отвличани за откуп. Едва половината от тях оставаха живи. Трупове на другата половина биваха откривани най-често на повърхността на реките. От време на време Масуд организираше контраследене на Стилуюел, за да види дали някой не върви по петите му. Преди няколко месеца хората на Масуд хванаха местен бандит, който се беше приближил твърде много до Стилуюел и го пратиха в болница със счупена челюст и два счупени крака.

Докато колоната прекосяваше Тигър по моста, Стилуюел вкара в час Рап за последните събития около Масуд:

— Тази къща се опитва да я вземе от три години.

— Защо точно нея?

— Разположена е на източния бряг на реката. Там има повече земя и насилието е по-малко. Освен това е по-близо до иранската

граница, което не знам защо, но е много важно за него. — Стилуюел посочи на север. — Виждаш ли ей онова парче земя до другия мост, с дърветата? Прилича на парк, нали?

— Да.

— Това е новото му имение. Преди е принадлежало на един от братовчедите на Саддам. Той е държал монопола върху производството на текстил в Северен Ирак. С помощта на Саддам е използвал хората като роби да работят във фабриките му. Предполагам, че е печелел доста добре.

— Успяхме ли да го уцелим с някоя бомба по главата?

— Не. Отпътува за Йордания седмица преди началото на войната. Явно се е надявал, че ще може да се върне. Преди няколко месеца окончателно загуби надежда и продаде имота на Масуд.

Минаха на другия бряг и завиха на север. Километър и половина по-късно свиха по един тих път и след като изминаха няколкостотин метра по него, стигнаха до масивна стоманена порта с пазачи отпред. Те познаха Стилуюел, усмихнаха се и му помахаха. После дадоха сигнал и високата три метра и половина стоманена порта се разтвори.

— Няма ли да ни претърсят? — попита Рап.

— С Масуд сме близки и те ми имат доверие.

Докато караха по трилентовата вътрешна алея, Рап за първи път зърна къщата. Беше впечатляваща.

— Когато бях миналата година тук, не си спомням да беше толкова заможен. Да не би да участва и в друг бизнес освен търговията с авточасти втора употреба? — с подозрение попита Рап.

— Може и да участва в някои неща.

— Например?

— Оръжие.

— С оръжие ли търгува?

— По-скоро финансира. Посредничи при сключването на сделките.

— Нещо друго?

— Братовчедът на Саддам... онзи, от когото купи къщата.

— Да.

— Той купи и бизнесът му.

— И определено на много изгодна цена.

Стилуюел спря пред масивния портал на фасадата.

— Тези сунити от години мамеха и се подиграваха с хората. По никакъв начин не им симпатизирам или съчувствам.

Рап слезе от колата и къщата и паркинга отпред се разстлаха пред него в пълния си размер. Да, Масуд Махабад със сигурност се беше уредил много добре.

— Мич — поздрави го Масуд от една пътека, покрита с чакъл, която сякаш водеше към градина, парк или нещо подобно. Масуд беше висок метър и седемдесет и тежеше над деветдесет килограма. Косата му беше почти цялата сива, а той самият беше превалил шейсетте. Облечен беше в риза с къс ръкав. Рап тръгна към него.

— Благодаря, че измина толкова път, за да ме видиш — добави Масуд на перфектен английски и протегна ръка за поздрав.

— Ако знаех, че си се преместил да живееш на толкова красиво място, щях да планирам да поостана по-дълго.

— Винаги си добре дошъл тук и можеш да останеш колкото поискаш. — Масуд стисна дланта на Рап и топло се усмихна. — Не мога да изразя благодарността си към теб и към страната ти за това, което направихте за кюрдския народ.

— Аз също не мога да изразя благодарността си за твоята лоялност и подкрепа.

— Удоволствието е взаимно. — Масуд погледна над рамото на Рап. — Здравсти, Роб. Как си, приятелю?

— Благодаря, добре, Масуд. А ти и семейството ти как сте?

— Добре. Благодаря ти, че попита. Макар че всеки път, когато този тип се появи, се налага да заключавам дъщерите си. Направо са луди по него.

Ридли също се здрависа с Масуд.

— Мога да наредя да го кастрират, ако искаш.

— А, кастрация. — Масуд сърдечно се засмя. — Би било чудесно.

След като смехът утихна, Рап запозна Дюмонд с останалите, след което Масуд ги разведе из къщата. На няколко пъти се спираше, за да им показва шедьоври на изкуството, които беше купил, както и такива, с които се надяваше да се сдобие. Домът приличаше повече на малък палат отколкото на къща. Вътрешните стени бяха направени от варовикови блокове, а над левия край на обширния коридор-антре доминираше голямо стълбище с черни железни перила. Стените бяха

покрити с антични гоблени и картини. Групата стигна до верандата точно на време, за да наблюдава красивия залез. Целият град Мосул се разгърна пред краката им заедно със сенките на спускащата се вечер.

От вътрешността на къщата навън бяха изнесени и подредени мебели, до които чакаха в готовност двама прислужници. На масата бяха сервирани питиета и ордъоври. Всички насядаха и Масуд лично мина до всеки от гостите, за да му предложи пура от кутията си. Когато слънцето се скри зад хоризонта на запад, на верандата изнесоха лампи. След като всички си запалиха пури, Масуд се настани в огромното си комфортно кресло и погледна към Рап с дяволита усмивка.

— Предполагам си наясно за ненавистта ми към Амагула.

— Да — отвърна Рап.

— И знаеш, че нищо не би ме зарадвало така, както шансът да го видя унижен.

— Ставаме двама.

— Което означава, че на драго сърце ще ти помогна с каквото мога. Разкажи ми по-подробно за плановете си.

Рап остави на масата чашата с уиски и протяжно дръпна от пурата „Монтекристо“.

— Искам да обмислиш всичко много добре. Може да стане опасно.

Масуд изръмжа с презрение към задочния противник и поклати глава.

— Не се боя нито от иранското правителство, нито от страхливците от бригадите „Бадр“.

— Много добре познаваш историята им и си наясно, че те не се колебаят много-много да ликвидират враговете си.

— Аз пък няма да се побоя да им дам заслуженото. Ако това, което ми каза Стан, е вярно, — Масуд посочи към Стиллуел — и сега ти се е удава възможността сериозно да натриеш носа на оня негодник, да го изобличиш в поредната му лъжа, тогава и аз искам да участвам.

— А НМИ? Трябва ли да го съгласуваш с тях?

— Мога да говоря с тях, но няма да го направя. Виж, с МЕК ще разговарям. Ако не греша, те ще са ни от по-голяма полза за твоя план и повече може да им се вярва.

— Съгласен съм.

— Ще подкрепим всякакви действия, насочени към разклащането на правителството на Амагула.

— А за награда какво ще искате?

Масуд погледна неловко и се намести в креслото си.

— Досега бяхте много добри с нас.

— И вие с нас.

— Бихте могли да ми помогнете с някои неща, но не искам да измествам акцента сега. С вас сме съюзници и преследваме едни и същи цели. И ние, и вие ще имаме изгода от това.

— Вярно е.

— А сега ми обясни какъв е планът ти. С нетърпение чакам да чуя подробностите.

Рап вдигна чашата си за тост и каза:

— Ето какво ще направим.

26.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Ашани погледна часовника си. Ако шофьорът му се справеше с натоварения трафик, щяха да стигнат на време. Министърът на разузнаването отвори малко шишенце успокоителни, които му беше дал лекарят и глътна няколко хапчета наведнъж. В интервала между заседанията на Съвета той се бе върнал в кабинета си в Министерството на разузнаването и беше уточнил детайлите. Срещата му с Кенеди трябваше да се състои следобеда на следващия ден в Мосул. Там се бяха срещнали за първи път. Всички освен него бяха настръхнали от напрежение. Дали спокойствието му не се дължеше на хапчетата? Шефът на охраната му не се радваше много на цялата тази прибързаност и припряност и настояваше да му дадат повече време да проучи терена. Това не изненада Ашани — хората от охраната по принуда бяха параноици. Наложиха се спокойно да им обясни, че не е хубаво да се месят, защото американците най-малко биха искали точно в този момент да възникнат усложнения.

Шефът на охраната, Рахад Техрани, отвърна, че го притесняват не американците, а Муджахедин-е-Халк. Предния ден комуникациите в северните провинции значително зачестили и оттам постъпили съобщения, че имало прояви на гражданско неподчинение. Ашани не придаде голямо значение на това и го отдаде на кюрдите, които са се възползвали от удобния момент, за да всеят безредици. Той увери Техрани, че може да бъде спокоен, но вътре в себе си изпитваше известни съмнения. С всяка следваща криза хората в северните провинции на Иран ставаха все по-дръзки. А точно сега последното, което им трябваше, бяха масови бунтове и въстания.

Колкото повече приближаваха президентския дворец, тълпите от пешеходци и автобуси ставаха все по-гъсти. Аматула беше пратил пропагандистите си из страната, за да разпалят и организират антиамериканска демонстрация. Отменени бяха часовете в училищата

и лекциите в университетите. Властите бяха осигурили безплатен транспорт. Цялото множество се беше насочило към старото американско посолство. Макар и американците да си бяха заминали оттам преди повече от четвърт век, Аматула и другите революционни водачи още използваша сградата като сборен пункт и място за изнасяне на своите речи срещу Големия Сатана. Стигнаха до портала на Президентския дворец и влязоха вътре в изобилстващия от зеленина двор. Ашани нямаше желание да вижда за втори път за деня Аматула, но от опит знаеше, че молбата от страна на президента беше равностепенна на заповед.

Ашани беше въведен в комфортна стая, разположена до кабинета на Аматула. Тук щяха да гледат речта на министър Салехи пред Съвета за сигурност на ООН. Бригаден генерал Сулеймани от силите „Кудс“, както и Голан Мошени, вицепрезидентът по атомната енергия и генерал-майор Зариф, командващ Революционната гвардия, вече го бяха изпреварили. На всеки от тях беше сервиран чай. Ашани ги поздрави и седна до Сулеймани на едно от кожените канапета. Широкоекранният телевизор излъчваше програмата на Си Ен Ен. На екрана двама журналисти — мъж и жена — говореха за създаването на залата напрежение между иранския външен министър и американския държавен секретар.

Аматула влезе в стаята с чаша вода в ръката. На лицето му се беше разляла усмивка до ушите.

— Току-що се чух със Салехи. Франция, Русия и Китай са съгласни да подкрепят проекторезолюцията ни. Каза, че ако смекчим тона си към САЩ, най-вероятно към тях ще се присъедини и Англия.

— А другите членове на Съвета? — попита Ашани.

— Южна Африка и Италия са на кантара. Всички останали са на наша страна. Салехи каза, че израелският представител изглежда доста неловко.

— Не са пратили външния си министър? — изненадан попита Мошени.

— Не, очевидно не искат да го подлагат на унижение.

Аматула се присъедини към насядалите секунди преди Салехи да пристъпи към речта си. Иранският външен министър беше седнал на голямо полукръгло бюро с лице към голяма продълговата маса, зад която се бяха подредили петнайсетте членове на Съвета за сигурност.

Ашани вече се беше запознал набързо със съдържанието на речта. Не беше дълга — по-малко от пет минути. Първата част беше посветена на суверенното право на всяка държава да се стреми към енергийна независимост и да защитава националната си сигурност от външна агресия. Всички членове на Съвета знаеха, че комплексът в Исфахан нямаше нищо общо с енергийната независимост, а по-скоро с ядрените оръжия, но това не попречи на Салехи да изиграе ролята си и да изчете репликите си. Във втората част от речта си той се спря на щетите, нанесени от нападението.

Салехи удари с юмрук по трибуната, когато посочи броя на убитите — триста двайсет и осем учени, техници и работници. Ашани знаеше, че загиналите в действителност са три пъти по-малко, но Аматула искаше да направи по-силно впечатление с утроената бройка. На екрана зад Салехи показаха фотографии на някои от най-бележитите и талантливи ирански учени. Салехи изтъкна и цената от три милиарда долара, на която е бил изграден комплексът — отново утроена от действителната. Най-ужасната последица обаче беше създаденият хаос и бъркотия. Красивият град Исфахан в момента беше изложен на ядрена катастрофа, отстъпваща по мащаб само на Чернобилската. Радиационното облъчване и другите увреждания, причинени на гражданите, бяха неизчислими.

В последната част от речта си иранският външен министър се спря на желанието на страната му да получи възмездие. Според Техеран нямаше съмнение кой стои зад атаката. Но и не бяха споменати конкретни доказателства, с които да бъде уличена държавата, нарушила международното право и дипломация по такъв нечовешки начин. За първи път Салехи спомена Израел и се впусна в кратък исторически преглед на събитията и случаите, при които Израел е нападал мюсюлманските си съседи. В същото време за по-голямо удобство и за целите на пледоарията си той пропусна да спомене и случаите, в които Израел беше нападан от мюсюлманските си съседи. Салехи продължи нататък с думите, че Иран не бил дал никакъв повод, за да провокира подобна атака и накрая изброи исканията на неговото правителство. Цената беше висока. Десет милиарда долара репарации плюс всичките разходи по прочистване и обеззаразяване на района на ядрената катастрофа в Исфахан.

Ашани сам беше помагал при съставянето на тези искания. Предвид пълното разрушение на обекта те смятаха, че са напълно справедливи и в интерес на истината той хранеше известни очаквания, че американците ще платят. Следващото искане трябваше да стресне Израел. Ашани не вярваше Тел Авив да се съгласи, но си струваше да се опита. Салехи настоя Израел да признае, че притежава ядрен арсенал и да разреши на инспектори от ООН пълен достъп до своите ядрени обекти. Когато чу това, израелският представител в Световната организация изглежда наистина се стресна.

Тук Салехи трябваше да приключи с речта си, но той отпи от чашата с вода и каза, че има да добави още нещо. Започна с трагичния инцидент, при който ракета, изстреляна от американската фрегата „Винсенс“ беше свалила и унищожила пътнически самолет на „Иран Еър“, полет 655. Тогава загинаха двеста и деветдесет души, шейсет и шест от които — деца. Продължи с изброяването на половин дузина граждански и военни съдове, потопени от САЩ. Осъди продължаващата подкрепа на Вашингтон за Израел и репресиите и потисничеството срещу палестинския народ. Заяви, че страната му няма да търпи повече изнудването и шантажа от страна на единствената световна суперсила.

Изглежда Салехи подготвяше почвата за някакъв драматичен обрат.

— Тази организация — продължи иранският външен министър — досега никога не е успявала да ни защити. Сега отново бяхме нападнати от двата ни най-яростни противника и няма да оставим престъпленията срещу суверенния ни народ безнаказани. Ето защо до четирийсет и осем часа ще наложим забрана за преминаване на всички американски и израелски кораби през Ормузкия проток. Всеки опит за нарушения на тази забрана от страна на съд, плаващ под американски или израелски флаг, ще се счита за акт на обявяване на война и ще бъде посрещнат от наша страна с решителни действия.

Залата се изпълни с развълнуваните и оживени коментари на присъстващите. Салехи направи секундна пауза, след което продължи с войнствената реторика:

— Когато Съединените щати и Израел признаят вината си за това вероломно и подло нападение срещу държавния суверенитет на Иран и

сторят необходимото, за да гарантират, че ще си получим исканите репарации и компенсации, тогава ще отворим отново протока.

На Ашани му трябваша няколко секунди да асимилира това, което беше чул. Значи Амадула нарочно беше запазил в тайна от него последното искане, тъй като добре съзнаваше, че е твърде дръзко. Съветът за сигурност без съмнение щеше да гласува по отделно за всяко от исканията, а назначените разследвания щяха да се проточат с месеци, но затварянето на протока можеше да ускори целия процес и резолюцията да мине много по-бързо. Но можеше и да доведе до ескалация, от която Ашани се боеше, че страната му няма да има никаква полза. Министърът на разузнаването хвърли поглед към президента. Амадула доволно кимаше пред телевизора, което никак не изненада Ашани. Азад отново беше обхванат от неприятното предчувствие, че Амадула преднамерено се стремеше към конфронтация в Залива.

27.

МОСУЛ, ИРАК

Рап беше седнал в залата заедно с Ридли, Стилвел, Масуд и един от племенниците на Масуд. Всички с интерес гледаха телевизионната емисия на живо пряко от седалището на ООН в Ню Йорк. Вместо да пият чай и вода, те пиеха бира и пушеха пури. Рап от опит знаеше, че от иранците можеш да очакваш всякакви странности. Особено от президента им. В известна степен те бяха причудлива кръстоска от дипломати от ерата на Студената война по подобие на съветските и южноамерикански разбойници от типа на венецуелския Хуго Чавес. Те, например, никога не се колебаеха да повдигнат въпроси като този за свободата на пресата и да осъждат налаганите от Съединените щати ограничения, натрапчиво предлагайки в същото време собствената си „откритост“. Затварянето на Ормузкия проток за американските кораби обаче беше ход, който дори и Рап не беше предвидил. Медиите трудно можеха да изобличат в лъжа някой, който говореше за спазване на човешки права и свобода на словото. В тази област винаги имаше поле за маневриране, увъртане и шикалкаване. В случая обаче нещата бяха поставени пределно ясно. Самолетоносач, плаващ в широкия едва трийсет километра Ормузки проток, беше мишена, която нямаше как да не улучиш.

Международните води си бяха международни води. Всеки имаше право да се движи в тях. Иран притежаваше акваторията с широчина двайсет километра от бреговата ивица и нито сантиметър повече. Докато американските съдове не прекрочваха тази линия, иранците нямаха право да предприемат каквото и да било. Поне така беше на теория, но Рап имаше основания за съмнение. Техеран обичаше да пише собствени правила, та дори и да ги пренаписва. Те бяха самото олицетворение на принципа: „Добрата пропаганда не се нуждае от факти“.

На екрана се появи държавният секретар Уика. Рап забеляза, че иначе винаги спокойната и хладнокръвна, сега Уика едвам сдържаше гнева си. Беше сложила очилата си за четене и гледаше по посока на иранския външен министър, докато един от сътрудниците ѝ шепнеше нещо на ухото ѝ. Уика кимна и сътрудникът си седна на мястото. Отвори кожената папка, прелисти страниците, прегледа записките си за няколко секунди, затвори папката и свали очилата. Насочи погледа си към масата с представителите на петнайсетте държави-членки на Съвета и бавно заклати глава в знак на крайно неодобрение.

— Бих искала най-напред да уверя Съвета, че Съединените щати нямат каквото и да било участие в събитията, станали в началото на седмицата в ядрения комплекс в Исфахан. Току-що станяхте свидетели на същата онази изтъркана тактика, към която иранското правителство прибегва всеки път, когато е изправено пред труден проблем. Виновна е Америка, виновен е Израел. Виновен е големият Сатана. — Уика изгледа гневно Салехи. — Всеки път, когато в Иран има някаква катастрофа или трагедия, ръководството размахва като плашило американското и израелското знаме, за да отвлече вниманието на народа и за да не негодуват хората за провалената политика на правителството. Твърде дълго търпяхме това и твърде дълго бяхме вашето жертвено агне. — Уика погледна назад и посочи към екрана. — Моля, покажете първия кадър. — На големия екран се появи спътникова снимка на ядрения комплекс в Исфахан. — Тези фотографии са направени мигове преди комплексът да бъде разрушен. Комплексът, който искам да напомня, беше построен в нарушение на резолюции 1696 и 1747 на Съвета за сигурност... На следващите кадри ще видите действителните разрушения. — На екрана една по една се изредиха няколко фотографии според хронологичния ред на тяхното заснемане. Уика продължи описанието си: — Забележете, че няма никакви проблясъци, експлозии и дим. — Уика отново се обърна назад. — Следващия слайд, моля.

На екрана се показаха силно увеличени изображения на покрива на сградата. Той беше разцепен на четири. Ясно се виждаха елементите на климатичната инсталация, а също така асфалтът, с който беше покрит покрива. Кадрите отново се заредиха на екрана, като първите показваха здравия покрив, а следващите — началните стадии на трагедията — пукнатини, които от космоса почти не се забелязваха.

Към всяка от пукнатините сочеше червена стрелка, а кадрите бяха подредени по два — „преди“ и „след“ взрива. Следващата поредица фотографии показва по-широки пукнатини, които започваха от центъра на покрива и продължаваха към краищата подобно на назъбена паяжина. Сега линиите вече ясно се виждаха и нужда от червени стрелки нямаше.

— Обърнете внимание — продължи Уика — на обстоятелството, че никъде не се забелязват признаци на бомба, която пробива покрива. Нашите експерти подробно прегледаха фотографиите. Съветваме и останалите страни постоянни членове на Съвета да сторят същото и да се убедят в правотата ни, като прегледат внимателно снимките от собствените си спътници. — На следващата серия от кадри се виждаше как е пропаднал покривът. Голямо парче от центъра на плочата беше поддало и пропаднало надолу. Мигове по-късно същото се беше случило и с останалите секции. Отстрани изглеждаше сякаш буквално земята се беше разтворила и погълнала сградата. На последната фотография от огромната правоъгълна дупка беше започнал да се надига гъст облак прах, образуван от руините.

— Не само, че покривът не е пробит от бомба, но не се наблюдават и никакви признаци на експлозии, каквито би следвало да се очакват при въздушна бомбардировка. Показахме тези фотографии на десетки експерти, граждански и военни, и всички те са единодушни, че каквото и в действителност да се е случило в Исфahan, то е било причинено от цялостно срутване на конструкцията на комплекса отвътре. Не е имало външна атака. Никакви бомби не са хвърляни по сградата, както твърди иранското правителство. — Уика погледна право в очите иранския външен министър и добави: — В началото мислехме, че срутването се дължи на дефекти в строителството, но вчера отхвърлихме тази версия, след като получихме нова информация. — Тя се обърна настрани и леко кимна на сътрудника си. — Иранското правителство би искало да убеди света, че се ползва с пълната подкрепа на своя народ, докато в действителност съвсем не е така. Народните муджахидини на Иран, Националният съвет на съпротивата и Муджахедин-е-Халк са само малка част от групите и организациите, които се противопоставят на налаганата от Техеран диктатура. — Имената на изброените организации се появиха на екрана. — Повече от двайсет и пет години твърдолинейните

мюсюлмански духовници правят всичко възможно да се разправят и задушат тези групи, като избиват водачите им и хвърлят в затвора онези техни членове, дръзнали да изразят открито несъгласието си с официалната иранска политика. Чрез стриктния контрол върху медиите иранското правителство до голяма степен успяваше да скрие от света надигащото се въстание. Докато обаче интернет направи изключително трудно за диктаторските режими като този в Техеран да контролират информационния поток.

— Това, което ще ви прочета, е изявление, направено от Муджахедин-е-Халк, или МЕК, както са придобили известност. Бих искала да подчертая, че този видеозапис се разпространява свободно в интернет и всеки, който пожелае, може да го изгледа. Както ме уведомиха, отпреди един час телевизия „Ал Джазира“ също е започнала да го препредава.

Рап беше гледал записа, направен в дома на Масуд, ден преди да бъде пуснат в мрежата. На пода, с кръстосани по турски крака, беше седнал мъж, облечен в зелена военна униформа, с черна качулка на главата, с прорези за очите. В скута му лежеше руски автомат „Калашников“ АК-47, а зад него на стената беше прикрепено синьо платно. На платното на персийски и на английски бяха изписани фразите „Свободен Иран“ и „Муджахедин-е-Халк“. Мъжът с качулката беше племенникът на Масуд, който перфектно владееше както фарси, така и английски. Той започна изявлението си на фарси и после премина на английски:

„Иранският народ твърде дълго страда, докато неговите властници се радваха на лукса и разкоша, оставени от покойния шах Мохамед Реза Пахлави. Смелият народ на Иран се изправи с оръжие в ръка, за да свали потисническия режим на шаха, но идеите и целите на революцията нагло бяха откраднати и присвоени от шайка егоистични страхливци. Тези хора алчно си натъпкаха джобовете с богатството на нацията, докато мнозинството от нас едва успяхме да нахраним семействата си. Те се задържаха на власт чрез потискане на всякакво недоволство и несъгласие. В техните разбирания Ислямът е непримирим към свободата на мисълта, към свободата на словото и свободата да изповядваш друга вяра. В Иран се слуша думата само на тази егоистична шайка, която издава суровите си укази от същите

онези палати, принадлежали на прогонения шах и където те пият вино и гледат порнографски филми по сателитните телевизионни канали.“

Рап се усмихна. Сам беше писал тези думи. Беше се поколебал дали да употреби „порнографски“ заради чувствителността на обикновените иранци. За живеещите на Запада подобни обвинения биха прозвучали най-малкото смешно. Но за хората, живеещи под суровите ислямски закони, такова обвинение можеше сериозно да подкопае доверието и да разпали силно съмнение, че същите тези сурови закони не важаха за хората, които ги налагаха. И тогава като нищо щеше да се стигне до размирици и бунтове срещу властимащите.

„Тази шайка я пази тайна полиция — продължи маскираният на екрана, — която прибъгва до много по-жестоки и безмилостни методи от страховитата в миналото САВАК на покойния шах. Те пребиват, измъчват и убиват всеки, който дръзне да отвори устата си и да изрази несъгласие. Те харчат милиарди в стремежа си да се сдобият с ядрено оръжие, докато средностатистическите граждани с мъка успяват да осигурят отопление за домовете си и прехрана за семействата си. Какво спечелихме ние, обикновените иранци, от създаването на ядрените оръжия, които не са ни нужни и които светът не желае да притежаваме? Отговорът е много прост — нищо. Те превърнаха нашата някога велика нация от народ в парии. Искам да попитам моите сънародници с какво животът ни днес е по-добър от времената, в които бяхме управлявани от шаха? С нищо не е по-добър и такава е горчивата истина. И точно затова ние унищожихме ядрения завод в Исфахан. Внедрили сме наши бойци в Революционната гвардия и буквално във всеки друг държавен орган и силова структура. Проектът в Исфахан беше красноречив пример за грешната политика на нашите властници. Дали изобщо ги е грижа, мислят ли за нашето икономическо и духовно благосъстояние? Не, тях ги е грижа само как да не изгубят властта, която алчно са заграбили за себе си. Позволихме на тези старци самолюбци да откраднат революцията ни и платихме за това тежка цена. Мнозина от сънародниците ни днес не са вече между живите, защото не предприехме никакви действия по-рано. Но сега е настъпил часът за втора революция. Време е да разчупим потисническите окови на аятоласите и управлявания от тях марионетен диктатор. С унищожаването на исфаханския комплекс ние отбелязахме началото на края на тези тирани. С тази акция ние

поставяме началото на борбата в името на истински правдивия Ислям и в името на демократичен Иран.“

28.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Възраженията на държавния секретар бяха посрещнати на нож. Дори Ашани, който смяташе себе си за много по-прагматичен и рационален от останалите присъстващи в офиса на Аматула, не беше очаквал подобна прямота и откровеност — рядко срещано явление в ООН. Първият аргумент на Уика обаче си беше съвсем на мястото. Всеки път, когато Аматула се сблъскаше с някакъв проблем с народа или с Върховния водач, той изтичваше към най-близкия микрофон и изнасяше гневна реч за световния злодей САЩ. После, за всеки случай, предупреждаваше, че унищожението на Израел приближава. Класическа пропаганда чрез отклоняване на вниманието.

В кабинета на Аматула реагираха на сателитните фотографии, показващи разрушенията в Исфахан, с недоволно сумтене и дори насмешка, но при Ашани видяното проникна дълбоко в съзнанието му. И той още по-внимателно се заслуша в думите на жената, докато тя последователно излагаше фактите. Факти, които потвърждаваха неговите собствени подозрения. Първият признак, че предстои да се случи нещо много сериозно, беше изброяването от Уика на различните дисидентски групи в Иран. Математическият ум на Ашани бързо набра обороти и се впрегна, за да изчисли крайния резултат. И за нула време разбра — само по споменаването на въпросните групи — накъде точно бие Уика. За малко дори да поиска от Аматула да прекъсне излъчването на предаването. Достатъчно беше едно телефонно обаждане до Министерството на комуникациите. След преживяния инцидент обаче нещо се беше променило в Азад. Обичайната му търпеливост да се примирява с позъорството и тупането в гърдите беше се изпарила. Сякаш една част от него искаше да види как Аматула страда. Затова си замълча и не каза нищо.

Когато Уика спомена за видеообръщението на Муджахедин-е-Халк, настроението в залата рязко се промени. Насмешките и

подхилкванията отстъпиха място на намръщени физиономии и гробно мълчание. Амадула се наведе напред. Не вярваше на ушите си.

— Какви са тия номера? — зададе той въпроса по-скоро на себе си.

Ашани изгледа и изслуша с голям интерес първите реплики на говорителя на бунтовниците. Той от първа ръка знаеше терористичните групи как обичат да си приписват заслугите за мръсната работа, свършена от други, защото сам беше подготвял подобни обръщения. Много от операциите на „Хизбула“ бяха смятани за прекалено противоречиви, за да поемат отговорност, поради което даваха възможност на най-различни маргинални и отцепнически групи да обират лаврите. Това обаче далеч не беше маргинална или отцепническа група. С годините числеността и влиянието на МЕК беше нараснало значително в северните провинции. Толкова значително, че правителствените части не можеха да се движат свободно там и непрекъснато се бояха от нападения.

Думите, които идваха от екрана на телевизора, безспорно бяха с изключителен антидържавен и подривен заряд. Никой в Иран не си беше позволявал да говори така от 1979 година. Ашани беше изпълнен със смесени чувства. От една страна изпитваше страх, от друга — надяваше се тези думи да пробудят населението. Страхът му се дължеше на опита и знанието, че революциите са мътно дело и в тях обикновено загиваха доста невинни люде. Надеждата беше свързана с дъщерите му. Ако само би могло те да се радват на живот в един Иран без фанатици и хардлайнери-шовинисти... Обзе го и трето чувство — чувство на забавление. Забавляваше го реакцията на Амадула. На петото изречение от речта президентът на Иран стана и тръгна към бюрото си. Грабна слушалката на телефона и натисна един бутон. Ашани не можеше да види номера, но не беше и необходимо. Досещаше се на кого звъни Амадула. Министерството на комуникациите. На държавната телевизия беше наредено да излъчи обръщението на външния министър Салехи в Организацията на обединените нации. Бяха обявявали тази реч многократно през целия ден и по план трябваше да предадат на живо и отговорът на американския държавен секретар. Аудиторията в момента беше огромна и обвиненията към Амадула и другите членове на върхушката, че гледат порнография, нямаше да се посрещне с добро око. Ашани си каза, че подобно нещо

би хрумнало само на истински гений. Така или иначе, това в момента нямаше значение. В общество с царящо сексуално потисничество като иранското подобно обвинение имаше ефекта на ядрена бомба.

Аматула се разкрещя в слушалката, а в същото време погледът му бе прикован към широкоекранния телевизор. Докато секундите една по една мъчително отминаваха, той се развълнува още повече. Накрая хвана преспапието от бюрото и го запрати към екрана. Преспапието се удари и отскочи от плексигласовото покритие, оставяйки едва забележима драскотина. Аматула се ядоса още повече и с още по-силен гняв продължи да бълва проклетия в телефонната слушалка.

Погледът на Ашани непрекъснато се местеше от Аматула към телевизора и обратно, сякаш следеше някакъв спортен мач. Няколко пъти досега си беше задавал тайно въпроса кога ли ще дойде този момент. При водещата се война в съседен Ирак МЕК бяха увеличили влиянието си и бяха станали по-дръзки. С години наред неговото министерство дебнеше и ликвидираше дисиденти и революционери. В последно време обаче страхът се всели у хората от министерството. Вярно, инцидентите в северните провинции бяха откъслечни и изолирани, но вълната несъмнено се надигаше. Отдавна Ашани предупреждаваше Аматула и останалите от Съвета, че са застрашени от реална опасност от метежи и размирици. Но Аматула и съветниците му бяха до такава степен заслепени от фиксидеите за подстрекаване на въстания в съседните Афганистан и Ирак, че изобщо не искаха да го слушат.

И сякаш режисирано по сценарий, щом маскираният говорител приключи с речта си, сигналът прекъсна и на екрана се появиха снежинки. В залата сякаш още отекваха думите: „С унищожаването на исфаханския комплекс ние отбелязахме началото на края на тези тирани. С тази акция ние поставяме началото на борбата в името на истински правдивия Ислям и в името на демократичен Иран.“

29.

МОСУЛ, ИРАК

Очуканият Кътлас се движеше по почти пустата улица. Заради бронята по нея колата вървеше като костенурка. Слънцето още не беше изгряло и над града се стелеше сива пелена. Рап беше престоял в Мосул само два дена, за което време Стилуюел беше сменил колите четири пъти. Сегашната кола вонеше на цигари и на някаква друга неприятна миризма, която Рап не можеше, а и не искаше, точно да определи. По пода бяха разхвърляни смачкани кутии от безалкохолно, стиропорени чаши и опаковки от сандвичи, а пепелникът беше препълнен с фасове, изпушени до филтъра. Самият Рап беше прибягвал до този трик няколко пъти. Нещо като версия на Пепеляшка. Създай илюзията, че си отнесен и тъп мърляч и хората щяха да ти обръщат малко или никакво внимание.

Да бъдеш шеф на ЦРУ в Мосул изискваше деликатен подход. От една страна трябваше да работиш активно на улицата, за да събираш информация и да изграждаш агентурна мрежа, но от друга, трябваше да си непрекъснато нащрек за собствената си безопасност. Алтернативата беше да си седиш зад относително сигурните стени на най-близката американска база и местните да идват при теб един по един. Но човек не можеше да добие представа какво в действителност се случваше в района, ако не излезеше навън и не се смесеше с местното население. Стилуюел прекрасно си даваше сметка, че трябва да е навън, за да може да се натъкне на ценна находка — нещо, благодарение на което мнозина офицери от външното разузнаване бяха направили главоломни кариери. Хората тук се делиха на три основни категории. В първата бяха онези, които бяха вдигнали ръце от властта. В Ирак това означаваше да ти е писнало от корупцията и насилието. Тези обикновено бяха най-читавите. Добри хора, които не можеха повече да стоят безучастно и да гледат как терористи, бандити и обикновени престъпници се разхождат безнаказано из квартала им.

Вторият тип бяха хората, които целяха да обменят информация за нов живот в Америка или за пари в брой. При тях можеха да възникнат известни проблеми, тъй като много често говореха онова, което човек искаше да чуе от тях. Третата и най-трудната група бяха търсещите отмъщение. Тъй като не можеха да решат спор или взаимоотношения с конкурента или съдружника по бизнес или пък конфликт със съседа, тези хора се обръщаха към ЦРУ и засипваха врага си с какви ли не обвинения. Най-често обвинителят не беше по-добра стока от обекта на обвиненията, а понякога дори и по-лоша. Стилуюел отдавна беше преустановил разговорите с този тип хора.

Най-рискованата част беше, че за да си върши добре работата, трябваше да открие вратите си за всички, за да знаят хората къде да го намерят. Проблемът беше в това, че по този начин се излагаше на показ като мишена, а в град като Мосул, с всичките тези враждуващи фракции, всеки един американец, да не говорим за служител на ЦРУ, представляваше апетитна цел. Стилуюел полагаше немалки усилия за сигурността си. Никога не преспиваше повече от две нощи подред на едно и също място, често сменяше колите и се преструваше на нископоставен служител, който нямаше почти никаква власт. Беше си създал въображаема шефка на име Лейди Ди, която по описание наподобяваше повече Маргарет Тачър отколкото покойната принцеса. Тя командваше всички агенти и разполагаше с неограничена власт. Стилуюел беше само обикновен служител и посредник. Срещите му обикновено се провеждаха в едно от многото градски интернет кафета или на някой от откритите пазари. Имаше половин дузина кюрдски телохранители, опитни бойци и изключително лоялни към ЦРУ.

Колата спря на червения светофар на кръстовището. Бяха тръгнали на юг към летището, за да посрещнат Кенеди и съпровождащата я група. Градът постепенно се оживяваше. Неколцина улични търговци разпъваха сергиите си, а движението по улиците започваше да се усилва. Стилуюел се огледа настрани. Тъкмо мислеше да потегли, но една жена, покрита от главата до глезените с черно фередже, тръгна да пресича, хванала от двете си страни за ръка по едно дете. Момченцето беше облечено в джинси и пуловер, а момичето носеше хиджаб — мюсюлмански шал. Майката погледна напред през тесния процеп за очите. Момчето, на около пет, и момичето, с няколко години по-голяма от него, погледнаха право към Рап и се усмигнаха.

Рап им отвърна също с усмивка, помахаша им с ръка и в същото време се помоли да преживеят деня, без да бъдат осакатени или убити. Ислямистите не уважаваха ни най-малко човешкия живот.

При един от последните сеанси психолог от Ленгли попита Рап дали убиването е лесно за него. Рап беше участвал в достатъчно подобни оценъчни процедури и знаеше, че при тях обвинението се отправяше под формата на въпрос. Щом го питаха такова нещо, значи някой го беше написал в досието му. По начало Мич страшно много се дразнеше от хората, които нямаха никакъв реален разузнавателен опит. Той беше нетърпим към всеки, които дръзнеше да прави оценки и критики на работата му от своя комфортен и спокоен, снабден с климатик кабинет. Лесно беше да се взимат решения на чаша кафе, ако животът ти не е застрашен буквално всяка минута.

Рап никога не би си признал пред психиатъра, че намираше за изключително удовлетворително да издебне човек, по чиито ръце имаше кръв на невинни хора, и да му свети маслото. Понякога се налагаше да е с изстрел в главата от половин километър. Друг път — осветяване на целта с лазерен лъч, за да може американският самолет да пусне двеста и петдесет килограмова бомба право върху главата на идиота. Но честно казано, той предпочиташе близката дистанция. Той искаше да погледне негодника право в очите, докато оня асимилираше факта, че жалкият му живот ще свърши болезнено и преждевременно. Жертвите на Мич бяха бандити и злодеи, които се смятаха за смели и храбри, защото натъпкваха кола с експлозиви и сетне примамваха някой заблуден тийнейджър с налудничави идеи да се качи зад волана и да се взриви заедно с колата в някоя сграда или оживен пазар. Какви цели преследваха тези хора? Що за морал трябваше да имаш, за да си мислиш, че подобни действия ще бъдат одобрени от някакъв бог?

Отговорът, противно на разпространеното мнение, беше много прост. Тези мъже бяха стопроцентови шовинисти и фанатици, посветени на някаква превратна и изкривена версия на Исляма. Мъже, които още на младини бяха вкусили от кръвта и отказваха да се променят. Мъже, които бяха отдали такава голяма част от живота си на омразата и обвиненията към други за своите беди, че се бояха да направят крачка назад и да се замислят сериозно какво вършат. Мъже, които се бояха да прочетат Корана докрай, защото знаеха, че ще се

сблъскат с думите на Пророка, които проповядват точно обратното на това, което те вършеха.

Ето такива животни ловуваше Рап. Щом те не уважаваха човешкия живот, следователно не заслужаваха и да го имат. Малцина бяха тези, които изцяло разбираха практикуваната от Рап дейност. Удовлетворението от преследването им, което понякога отнемаше цели месеци. Предвкушването на момента на атаката. Изчакването на удобната възможност да се приближиш достатъчно и да забиеш нож в мозъчния им ствол, а после да гледаш как животът напуска тялото им. Знанието и увереността, че си допринесъл справедливостта да възтържествува и си отмъстил за всички онези, чийто невинен живот е бил прекъснат от фанатика и неговата организация. Знанието и успокоението, че звяр като него никога няма да може отново да причини смъртта на невинен човек.

През годините професията беше отвеждала Рап на някои доста неприятни и забравени от Бога места. Той беше нощувал във влажния климат и джунглите на Филипините и Югоизточна Азия, където комарите бяха големи колкото врабчета. Веднъж му се наложи да прекоси северния край на пустинята Сахара, за да избегне сблъсък с либийските сили за сигурност. Друг път едва не замръзна в Швейцарските Алпи. На косъм му се размина и в Афганистан, където от мъчителната дизентерия отслабна със седем килограма само за една седмица. Беше се свил на кълбо на пода на един мръсен и мрачен апартамент и се молеше за оцеляването си.

Докато размишляваше и се движеха из прашния древен Мосул, Рап стигна до извода, че всички тези изпитания бяха като детска игра в сравнение с това място. Близо двумилионния Мосул даваше доста ярка представа за съществуващото разделение тук. Снощи Ридли се беше върнал в базата, за да се свърже с Ленгли по защитен канал и да участва в подготовката за пристигането на Кенеди. В това време Рап и Стилует отидоха да проверят тайната къща и квартала, в които щеше да се състои срещата между директора на ЦРУ и иранския й колега. Той и Стилует бяха изминали пеша пътя от улица „Нинауа“ до река Тигър и после завили юг по улица „Амир Зайо“, където се намираще къщата. Придружаваха ги четирима от бодигардовете — двама отпред и двама отзад, които вървяха на разстояние една пресечка. Разузнавателния оглед отне час и макар и Рап да не стана свидетел на

насилие, всичко наоколо говореше за това. Сградите бяха надупчени от куршуми и шрапнели. Няколко бяха обгорени и полуразрушени от експлозии. Около залата на съда имаше засилено полицейско присъствие дори и вечерта, когато тя беше затворена. Главните улици бяха претъпкани с оранжево-бели таксита и стари коли японско производство.

Внезапно пристигна колона от американски бронирани машини „Страйкър“. Заради осемколесните бойни машини движението съвсем спря, а стъклата на околните прозорци издрънчаха. Рап с интерес наблюдаваше ставащото. Някои се спряха да позяпат, докато други мигом се изпариха по страничните улички и дюкяни. Напрежението беше осезаемо. Половината от иракчаните искаха армията на нашествениците да си замине, докато другата половина отчаяно се надяваха американците да останат и да предотвратят пълномащабна гражданска война в страната. Рап го обзе лошо предчувствие. Предчувствие за приближаващ ураган, който той не беше в състояние да възпре. Невъзможността ясно да определиш кой е враг и представлява заплаха и кой не е усложняваше още повече ситуацията и причиняваше огромен стрес. Почти невъзможно беше и да държиш под око всичките играчи, а дори и американците да съумяваха по някакъв начин да го правят, нямаше гаранция, че в разгара на битка някой от местните няма да застане на страната на противника.

Стилуел беше един от вдъхващите увереност фактори. Този човек си вършеше работата перфектно. Обезопасената къща се намираще точно от другата страна на улицата срещу мястото, където щяха да проведат срещата. Тя щеше да стане в едно от интернет кафетата на Стилуел, където той се срещаше с информаторите. Собственикът на кафето беше братовчед на един от неговите бодигардове. Стилуел му плащаше допълнително хиляда долара на месец, за да може да разполага с мястото, когато му се наложи. Апартаментът на втория етаж на къщата от другата страна на кафето беше напълнен с различни провизии. Тук имаше военни съгъваеми легла, военни порции и доста бойна екипировка и оръжие в случай, че попаднат под обсада. Арсеналът включваше гранатомет, половин дузина автомати М-4, 45-калиброви пистолети Глок, голяма далекобойна снайперска пушка Барет 50-и калибър, две картечници М249 и сандък с ръчни осколочни гранати М67. Освен това тук бяха

складирани бронирани жилетки, комплект за оказване на помощ на ранени, свързочно оборудване и купчина със стари вестници и списания. Цялото това съкровище беше защитено с армирана стоманена врата с три дебели брави-резета. На прозорците бяха сложени решетки, а на стълбището, улицата и във вътрешността на апартамента бяха монтирани миниатюрни камери. Стилует беше оборудвал всичките си четири тайни обезопасени скривалища по същия начин и чрез камерите можеше да ги наблюдава по интернет.

Предната вечер Рап заспа към единайсет часа вечерта. Преди това залости вратата и остави до себе си зареден 45-калибровия Глок. Малко преди два през нощта се разсъни от звука на изстрели. Лежа буден повече от час и тъкмо когато отново се унесе, отекнаха нови изстрели. Този път се стреляше по-близо. Стилует захърка като банциг и на Рап не му остана друго освен да лежи със затворени очи и да премисли отново всичко, което му предстоеше да провери на следващия ден. Най-накрая, вече към изгрев-слънце, успя да заспи, но само за да го разтърси силна експлозия. Рап запали лампата и погледна към Стилует, който сънено потърка очи.

— Близо беше — каза Рап.

— Не се тревожи — промърмори Стилует. — Тези бяха наши. — После той се обърна на другата страна и няма и минута след това отново захърка.

Пътуваха по главната магистрала за летището. Рап се загледа в пейзажа. Вече за десети път си задаваше въпроса дали е разумно да води Кенеди на подобно място. Иранците отказаха да се срещнат на летището и в крайна сметка постигнаха компромис мястото да е на неутрална територия и в рамките на града. Подминаха изгорелия скелет на взривена кола и Рап се прозя.

Стилует му се ухили с двайсет и четири каратовата си усмивка и го попита:

— Какво има? Не се ли наспа?

Рап се вторачи в пътя отпред и се намръщи.

— Не знам кое беше по-ужасно — стрелбата или твоето хъркане.

— Моето хъркане. Ако останеш за по-дълго тук, ще свикнеш със стрелбата.

— Обзалагам се, че ще е така. — Рап кимна замислено и наум си напомни да не забрави да каже на Кенеди да предложи Стилует за

похвала и голямо тлъсто увеличение на заплатата. Колкото и да се плащаше на хората, работещи в районите на бойни действия, то никога не беше достатъчно за риска, който поемаха и работата, която вършеха.

30.

Хеликоптерът Ми-24 „Хайнд“ летеше бързо и умело лавира между руините на древния град Ниневия. Ашани погледна надолу към археологическите асирийски останки и се замисли за мястото на страната му в историята. Не си спомняше точно фактите, но знаеше, че столицата на Асирийската империя беше паднала приблизително хиляда години преди идването на Пророка. Медите и вавилонците бяха разрушили града, но по-късно бяха покорени от Кир Велики. Отдавна бяха отминали времената, в които персийците владееха цялата земя от Средиземно море до територията на днешна Индия. Лишени от реализъм бяха всякакви опити и мисли за възвръщането на някогашното величие на неговите предци. Съдейки по последните събития, щяха да са късметлии, ако бившата империя не се смалеше още повече.

Ашани от известно време чувстваше, че правителството е под изключително силно напрежение, но за нищо на света не би си признало. Колегите му от Върховния съвет за сигурност или бяха твърде изолирани от ставащото, или се бяха обкръжили с подмазвачи, които им казваха само неща, каквито те биха искали да чуят. Това важеше най-вече за Амагула. Той самият вече вярваше на собствените си, многократно повтаряни лъжи и не се съмняваше, че и другите са повярвали.

Поражението в ООН беше доста болезнено. Освен че Съвета за сигурност отложи разглеждането на проблема за по-късен момент, обвиненията на Америка за вътрешен бунт, който Иран се опитва да прикрие, предизвика засилено внимание. Плахият опит на външния министър Салехи да парира удара с оправданието, че Вашингтон е изфабрикувал и фалшифицирал информацията, само влоши положението. Протестът на Салехи на фона на мощната реч на Уика се стори вял дори и на Ашани. Международните медии бълваха истории, които за първи път от революцията насам поставяха под въпрос способността на правителството в Техеран да се задържи на власт.

Протестите в северните провинции нарастваха, а от неговите хора постъпваха съобщения за Техеран, че атмосферата на улицата е накалена до крайност и може да се възпламени при най-малката искра.

По един характерен начин върховният водач се беше отдръпнал, като предпочиташе да се занимава с бъдещето на религията в страната. Ашани подозираше, че Насири нарочно се дистанцира от потъващия кораб и беше дал на Амадула въжето — или да се спаси, или да се обеси. Според Ашани Върховният водач се опитваше да издигне позицията си на духовен ментор до такива висоти, че да не пострада, ако Амадула не успееше да спечели подкрепата на международната общност и не удържи контрола над населението. Нощес с коктейли „Молотов“ бяха подпалени няколко банки. Амадула постави силите за сигурност в повишена бойна готовност и им заповяда да арестуват всеки подозрителен.

Хеликоптерът зае хоризонтална позиция и започна да се спуска към площадката до реката. Ашани хвърли поглед към Имад Мухтар, който надничаше през илюминатора и говореше по мобилния телефон. Сякаш ситуацията не беше достатъчно тежка, ами сега трябваше да слуша и съветите на Мухтар. Шефът на военизираното крило на „Хизбула“ беше удобно оръдие за някои неща, но в никакъв случай не и да съветва иранския президент по време на изострена криза. Прекалено грубоват и недодялан беше, за да предлага решения за толкова сложни и деликатни проблеми. Дори и в светлината на случилото се в Организацията на обединените нации, Мухтар продължи да настоява за военна кампания срещу Израел и Америка. Когато Ашани го попита защо толкова много иска да разпали война, Мухтар отсече, че виновни или не, тези две страни са извлекли изгода от взрива и затова трябва да бъдат наказани. След като не намери съмишленник в лицето на Ашани, той се обърна към Амадула и му каза, че като нанесе ответен удар по евреите и американците, иранският народ ще демонстрира, че ги смята за виновни.

— А ако те решат да отвърнат на удара? — зададе следващия си въпрос Ашани.

Мухтар го погледна мрачно и поклати глава.

— Те не биха искали да се бият с нас. Повярвай ми.

Докато Ашани си припомняше съвещанието от миналата вечер, той не можеше да се отърве от неприятното усещане, че Америка ще

окаже натиск. Никой от Върховния съвет нямаше представа колко несигурно беше положението. Ашани буквално усещаше заплахата във въздуха. Надигаше се гражданско неподчинение. Все повече и повече жени се гримираха и обличаха с модерни маркови дрехи, показващи повече от плътта им, отколкото моллите можеха да изтърпят. Назряваше голям сблъсък и този път Ашани подозираше, че народът ще се надигне много по-мощно срещу строгата и сурова политика на неговите управници. Аматула щеше да продължи да прави каквото смяташе, че е необходимо, за да продължат да действат порядките, установени от неговата прехвалена революция. Само това му оставаше и само това си знаеше. Беше вложил прекалено много усилия, за да се примири с провала ѝ. Щеше да се опита да я спаси дори и да беше безнадеждно.

Заповедта Ашани да вземе със себе си Мухтар на толкова деликатна мисия беше доказателство, че Аматула беше изпаднал в крайно отчаяние. Двата бяха намислили нещо и Ашани беше сигурен, че каквото и да беше то, само щеше да влоши още повече ситуацията. Ашани беше уведомен, че ще има придружител, едва сутринта. Той веднага се обади в Президентството, за да попита защо се налага подобна мярка. Когато най-накрая го свързаха с Аматула, той отговори, че Мухтар трябвало да разговаря с командира на „Хизбула“ в Мосул. Онзи разполагал с много важна информация, според която взривът в комплекса в Исфахан бил диверсия, дело на американците. Ашани се запита какво ли точно се беше случило, след като той си беше тръгнал от Президентството в дванайсет и половина през нощта. Цяла вечер Аматула повтаряше, че Америка е изфабрикувала доказателствата, представени пред ООН, което в собствените му разбирания доказваше, че те са унищожили комплекса с невидимите си бомбардировачи. Сега изведнъж той обръщаше курса на сто и осемдесет градуса като твърдеше, че ядреният завод е бил обект на диверсия. Нещо тук не се връзваше.

Хеликоптерът се приземи на полупразния автомобилен паркинг.

Мухтар протегна ръка към Ашани.

— Помни: Аллах помага на смелите — каза той. — Отредил ни е велика съдба. Затова оцеляхме в Исфахан.

— Аллах е велик.

Ашани слезе от хеликоптера и се приближи към шефа на сигурността, който беше пристигнал предната нощ, за да координира мерките за охрана с хората от Отдел 9000 — групата, която набираше, обучаваше и финансираше бунтовниците-шиити в Ирак. Членовете на местните шиитски милиции щяха да осигурят транспорта и охраната до мястото на срещата и обратно. Всички те носеха черни качулки на главите. Ашани поздрави шефа на охраната и се обърна към американеца, когото беше срещал два пъти преди.

Човекът от ЦРУ пристъпи напред и протегна ръка.

— Министър Ашани, благодаря ви, че се съгласихте да изминете толкова път за срещата.

— Господин Ридли, вие трябваше да пропътувате много повече километри от мен — отвърна на перфектен английски Азад и се здрависа.

— Вярно е, но въпреки това оценяваме жеста и усилията ви.

— Аз съм благодарен, че директор Кенеди се свърза с мен. Мълчанието води само до недоразумения.

Ашани забеляза, че погледът на Ридли беше насочен към някого зад него. Обърна се и видя Мухтар. Терористът носеше голям куфар и крачеше забързано към другия край на паркинга. Накрая се качи в синьо-бял джип, обграден от двете страни от полицейски пикапи с тежки картечници. Отзад в пикапите бяха насядали маскирани полицаи.

— Кой е този? — попита Ридли.

За миг Ашани се замисли какво ли би станало, ако разкрие на американския шпионин истината. Мухтар беше в списъка на ФБР с най-издирваните терористи. Човекът от ЦРУ със сигурност разполагаше с властта бързо да заповяда и организира въздушен удар. Животът на Азад щеше да е много по-лесен, ако Мухтар беше мъртъв, но той не можеше да се реши да го направи. Вместо това Ашани отвърна с въпроса на въпрос:

— Надявам се директор Кенеди ни чака?

Ридли не изпусна от очи непознатия, дори когато полицейските коли потеглиха. Надяваше се, че хората на Стилвел, които и да бяха те, фотографираха в момента този подозрителен екземпляр.

— Да — накрая отговори той. — Щом ѝ съобщя, че сме ви посрещнали и се движим към мястото на срещата, тя също ще тръгне

нагам.

— Хубаво. Отдавна искам да говоря с нея.

31.

Самолетът на Кенеди кацна малко преди изгрев-слънце. Посрещнаха я Ридли и генерал Том Гифърд, командир на базата. Оттам Гифърд я придружи до казармата на офицерите, където ѝ даде стая. След като си взе горещ душ и се преоблече, Айрини закуси набързо и отиде в резидентурата на ЦРУ, разположена в същия сектор на силно охраняваната база. „Резидентурата“ се състоеше от четири фургона, които образуваха нещо като квадрат с малък двор по средата. „Дворът“ беше отрупан със сателитни чинии и решетки на антени. По дължината на стените на фургоните бяха подредени на няколко етажа пясъчни чували. Същото се отнасяше и за покривите, където чувалите бяха поставени върху укрепени дъски от шперплат. Базата рядко се обстрелваше от минохвъргачки, но подобни нападения не бяха изключени. Единият от фургоните беше изцяло предназначен за скъпото и секретно комуникационно оборудване. Вторият беше разделен на четири малки кабинета и чакалня-приемна, третият беше едновременно за отдих на персонала и за провеждане на срещи, а четвъртият служеше за спални и склад. На другия край на резидентурата четири големи товарни контейнера бяха прикрепени един към друг и представляваха своеобразен затвор и стаи за разпити. Целият обект беше ограден с ограда от дебели метални решетки и опасан с бодлива тел отгоре.

Стилуел преведе Рап през пропускателния пункт и двамата отидоха в комуникационния фургон, където намериха Кенеди. Тя изслушваше доклада на заместник-директора на Центъра за глобални операции от Ленгли. Докато чакаше да приключи видеоконференцията, Рап се възползва от случая и седна с шефа на охраната на Кенеди, за да преговорят още веднъж плана. Познаваше Том Макдоналд от пет години. Този човек имаше идеалния характер за професията си. Беше вечно нащрек, непоклатим и се отличаваше с твърдост и постоянство. Първото, което направи впечатление на Рап, беше, че тази сутрин Макдоналд беше по-изнервен от обикновено. Скоро разбра защо.

Макдоналд беше кацнал заедно с Кенеди едва преди няколко часа, но предния ден беше пратил екип. Шестимата мъже придружаваха три бронирани Събърбана, натоварени в търбуха на огромния С-17 Старлифтър. След като разтоварили техниката, те решили да излязат с два от Събърбъните извън базата и да направят малък пробен пробег до мястото за срещата и обратно до летището. Не щеш ли обаче почти веднага се изгубили и то в опасен квартал на града, където попаднали под обстрел. И двете коли успели да се доберат до базата, но едната от тях беше доста пострадала. Макдоналд я беше огледал точно преди Рап да пристигне. Преброили над четирийсет попадения от куршуми. Бронята удържала част от куршумите, но колата била извадена от строя. Макдоналд дори не искаше да казва на Кенеди за инцидента. Рап се съгласи с него.

Макдоналд би се зарадвал на помощта на Гифърд да уреди транспорта и по-специално една от неговите бригади „Страйкър“, но с иранците изрично се бяха уговорили да няма военни части. Ако видеха и един-единствен войник в района на срещата, щяха да си тръгнат. С една кола по-малко и с ограничени възможности, Макдоналд възнамеряваше да вземе назаем един джип от частна фирма по сигурността, която щеше да подсили охраната им.

Рап се изкуши да отмени целия план и да постави Кенеди на задната седалка на един от разнебитените седани на Стиллуел, но в случая не той командваше парада. В стремежа си да успокои Макдоналд, той му каза, че двамата със Стиллуел ще бъдат в сградата от другата страна на улицата през цялото време. Описа му какъв внушителен арсенал беше струпал там Стиллуел и добави, че ако нещо се обърка, те ще разполагат със значителна огнева мощ.

— От теб се иска само да я закараш до там и после да я откараш до базата невредима, Мак. Със Стиллуел снощи проверихме целия квартал. Поставил е камери навсякъде. Неговите съгледвачи, четирима на брой, са на пост още от седем сутринта. По един във всяка посока, на разстояние две пресечки. Той познава собственика на кафето и държи в готовност още половин дузина кюрди. Те познават квартала като пръстите на дланта си. Знаят кой е тукашен и кой не е. Ако забележат нещо подозрително, веднага ще ни съобщят.

— Какво мислиш за маршрута? — попита го Макдоналд и посочи на картата червената линия, обозначаваща улиците, по които

щяха да минат.

Рап претегли вариантите. Фактът, че се намираха само на седем километра от летището, беше в техен плюс. Тревога будеше единствено правата траектория на маршрута.

— Мисля, че си го подбрал добре. Можеш да отидеш на север и оттам да пресечеш по един от мостовете, но така ще се удвои, ако не и утрои времето, през което ще сте на път. Освен това пак трябва да се върнеш на главния път, който, както ми каза Стилвел, е като „Индикар 500“, но с бомби.

— Знам. Командирът на базата вече ми разясни ситуацията. Снощи той разположи екипи от снайперисти и група за обезвреждане на бомби.

Рап отново погледна картата.

— Според мен замисълът ти е добър — да намалиш до минимум времето на пътуване. Да я доставиш възможно най-бързо от точка А в точка Б.

— Добре де, тук не е Вашингтон.

— Не, определено не е.

Вратата на фургона се отвори и при тях влезе Кенеди.

— Здравей Мичъл — каза тя и тръгна към него.

— Добро утро, шефке. — Рап огледа облеклото ѝ — черни спортни кубинки, джинси, прилепнало по тялото черно сако, тип манто. Около врата и раменете ѝ беше намотан черен шал-хиджаб. Кенеди беше прекарала значителна част от младостта си в Близкия Изток и на Рап му стана приятно, че още помнеше как да се облече така, че да се слива с местните.

Кенеди обърна бузата си към Рап и той се наведе и я целуна.

— Как се чувстваш? — попита го Айрини.

— Чудесно.

— Виждаш ми се уморен — намръщено отбеляза тя.

Рап посочи с пръст към нея и се обърна към Макдоналд:

— Тя ми е като по-голямата кака. На теб някога да ти е казвала, че изглеждаш скапан?

Макдоналд се усмихна.

— Не.

— Не казах „скапан“, а „уморен“.

— Но си мислеше „скапан“... просто си твърде любезна.

— Ами... наистина изглеждаш доста уморен. Имаш тъмни кръгове под очите и... — Кенеди се наведе и го подуши — и си пушил — добави неодобрително тя.

— Да, пуших. Това правят тукашните хора. Всички пушат. Няма как да се впишеш другояче в обстановката. В противен случай изглеждаш като политически коректен американец и те или те застрелват, или те отвличат, което е много по-вредно и рисковано за здравето ти, отколкото няколко цигари.

— Имаш право.

— Нещо ново от снощи?

— Разглеждането и гласуването на резолюциите, предложени от иранците, беше отложено. Те обаче твърдо държат на решението си да затворят Ормузкия проток за наши кораби.

— Да бе... да видим как ще го осъществят.

— Боя се, че ще го осъществят.

— Не ставай смешна. Това ще е най-неравностойното морско сражение в цялата история.

— Точно затова. Може да се опитат да провокират нашите действия, за да се покажат като жертви пред света. Отчаяни са, Мич. Твоята операция определено даде ефект. Британците ни съобщиха, че снощи в Техеран тълпата е подпалила две банки и няколко бензиностанции. Казват, че целият град бил нашарен с графити против Аматула.

— Добре. Може пък да решат да щурмуват президентския дворец.

— Де да имахме този късмет.

— Добро утро, директоре — прекъсна ги влезият Стилвел.

— Здравсти, Стан.

— Току-що ми се обади Роб. Ашани е кацнал и е на път за мястото. Време е да вървим.

Рап се обърна към Макдоналд:

— Дай ми пет минути аванс и не спирай за нищо на света.

— Няма.

Мич се усмихна на Кенеди.

— Желая ти късмет. Аз ще съм наблизо за всеки случай.

32.

Улицата беше блокирана от двата края от полицейски патрулни коли. Едната от колите, синьо-бяла на цвят, отби в страни и даде път на колоната на Ашани. Трите коли спряха точно пред кафето. Ашани отвори вратата и щом кракът му стъпи на тротоара, маскираните от охраната мигом се разпръснаха и заеха позиции. На Ашани тези мерки му се струваха малко пресилени. Продължи към кафето заедно с шефа на охраната и човека от ЦРУ. Заведението беше малко — десетина метра на дължина и четири-пет метра на ширина. Подът беше облицован с правоъгълни бежови плочки. В местата, където минаваха повече хора, настилката беше потъмняла от сиво в черно, а целият под беше изхабен. Ашани се огледа. Белите стени бяха придобили жълт оттенък от дима в залата. Неволно се сети за белите си дробове, но за щастие вече се чувстваше много по-добре. Дано докторът да се окажеше прав и да не му останеха трайни увреждания.

— Да ви поръчам ли нещо за пиене, господин министър? — попита го Ридли. — Директор Кенеди трябва да пристигне всеки момент.

— Да, бих искал чай, моля.

Ридли погледна въпросително към шефа на охраната на Ашани и онзи кимна с глава.

Ашани доближи една от масите по към дъното на залата и седна на синия стол от фибростъкло. Накани се да провери за подслушвателни устройства, но размисли. Американците бяха толкова напреднали в техническо отношение, че само щеше да си загуби времето. По-вероятно беше да използват лазери или микрофони с насочено действие, за да подслушат разговора им. Ридли се появи с чаша чай и бурканче с мед. На Ашани му се стори доста интересно, че ЦРУ знаеше за предпочитанието му да пие чая с мед, но не го показва външно. Благодарни му и тъкмо щеше да сипе от меда в чашата, когато видя американската си колежка с нейния антураж.

Ашани остави меда и се изправи. Един едър мъж с автомат влезе в залата преди Кенеди, огледа, отмести се настрани и направи жест на директора на ЦРУ, че може да влезе. Кенеди прекрачи прага на кафето и свали големите си черни очила.

Ашани се беше срещал лично с директора на ЦРУ два пъти досега. Според нейното досие, с което той разполагаше, тя беше на четирийсет и шест години, най-младият ръководител на американската шпионска централа и първата жена начело на организацията. Имаше докторска степен по арабистика и живееше разведена с един син на възраст около десет години. Ашани знаеше за тази малко известна подробност, защото преди няколко години Мухтар и неговите животни от „Хизбула“ се бяха обърнали към него с предложение да отвлечат момчето. Азад тогава реагира много остро и отказа дори да разгледа възможността за подобна операция.

— Директор Кенеди, приятно ми е да ви видя отново — поздрави Ашани и протегна ръка.

Кенеди се усмихна.

— Иска ми се срещата ни да беше при други обстоятелства, министър Ашани.

— Моля, казвайте ми Азад.

— Само ако вие се обръщате към мен с Айрини.

— Разбира се. Седнете, моля — той махна към стола срещу него. — Да ви поръчам ли нещо за пиене?

— Малко чай няма да откажа. — Кенеди придърпа стола и седна. Ашани погледна шефа на личната си охрана и му кимна към бара, а после отново седна на мястото си. Изгледа лицето ѝ няколко секунди. Стори му се спокойна и уравновесена. Или умееше много добре да се справя със стреса, или беше много добра актриса. Заради липсата на бръчки около очите ѝ предположи, че е първото.

— Не е необходимо да носите хиджаб заради мен — каза той.

— Не ми пречи — отвърна Кенеди. — Като момиче носех такъв.

— Живяла сте в чужбина? — Ашани се престори на изненадан, макар и тази подробност от биографията ѝ да не беше тайна за него.

— Да, в Кайро, Дамаск, после в Бейрут.

Ашани кимна и продължи с преструвките.

— Но... сигурна съм, че знаете за Бейрут.

— Какво за Бейрут? — попита я той с наивна физиономия.

— Не съм дошла тук да отварям стари рани, но смятам, че е много важно да сме искрени един към друг, ако искаме да намерим решение на създалата се бъркотия.

Ашани се поколеба, след което отговори:

— Съгласен съм.

— Тогава ми е трудно да повярвам, че като министър на иранското разузнаване вие не знаете, че баща ми загина при атентата срещу американското посолство в Бейрут през 1983 година. — Кенеди се изкуши да добави, че атентатът беше извършен от „Хизбула“ и финансиран от Иран, но нямаше нужда да казва очевидното. Ашани много добре знаеше кой беше виновен за зверския терористичен акт и също толкова добре знаеше, че и Кенеди знае.

Азад отпи от чая и тихо и съчувствено каза:

— Съжалявам за баща ви. Аз не съм привърженик на всичкото това насилие. Прекалено много невинни хора изгубиха живота си.

Човекът на Ашани поднесе на Кенеди пареща чаша чай и се оттегли. Кенеди взе чашата в двете си длани и добави:

— Ужасно много загинаха.

— В моята страна мнозина си задават въпроса наистина ли са такъв злодей Съединените щати — продължи иранският шеф на разузнаването, като в същото време допря длани до масата и се наведе напред към Кенеди. — Вие на практика ни отървахте от Саддам и от талибаните. Както много добре ви е известно, шиитите и сунитите не се обичат много. Ние спираме да се бием един с друг, само когато някой като вас застане на пътя ни.

— Колкото и тъжно да е това, е вярно.

Настъпи неловко мълчание.

— Изправени сме пред ситуация, която, боя се, може да излезе от контрол — накрая изрече Ашани. — В правителството ни има хора, които искат кървава разплата за разрушението в Исфахан. Персийската ни чест и гордост го изисква.

— Гордостта може да изиграе много лоша шега.

— Да, права сте, но се боя, че сред колегите ми не са много онези, които споделят това мнение. Те искат някой да си плати за нанесената обида.

— Тогава да насочат усилията си срещу бунтовниците и да оставят нас и Израел на мира. Или се боят да си признаят, че имат

вътрешен проблем?

— Не съм дошъл тук, за да обсъждам вътрешните работи на моето правителство — отвърна Ашани с малко по-сериозен тон. — Дойдох да ви изслушам и заедно да намерим решение на проблема.

Кенеди отпи от чая.

— Президентът Аликзандър умува дали да не установи ограничени дипломатически отношения с вас.

— Интересно. И каква ще е ползата за моето правителство?

— Имате два-сет-три-сет процента инфлация. Внасяте четирийсет процента от петрола си, макар че разполагате с вторите по големина след Саудитска Арабия петролни запаси. Икономиката ви е пред срив. Изправени сте пред надигащи се вътрешни размирици и най-вероятно както преди те ще бъдат смазани в кръв от религиозните екстремисти. Макар че този път успехът им не е толкова сигурен. — Кенеди спря, за да даде възможност на Ашани да оспори думите ѝ. Той обаче се въздържа и тя продължи: — Ако откликнете на подадената от нас ръка и се съгласите, че е дошло време за двете ни страни да погребат старата вражда и да договорят траен мир, основаващ се на взаимно уважение както към Исляма, така и към свободата, ще издигнем взаимоотношенията си на ниво, което ще стимулира американските инвестиции в Иран.

— Мнозина мои сънародници вярват, че вие стоите зад разрушението на комплекса в Исфахан.

Кенеди го погледна в очите.

— Давам ви думата си: ние нямаме нищо общо с инцидента.

— Вероятно е така. Казвам ви само, че хардлайнерите ще искат нещо по-конкретно, отколкото обещанията американските банки да инвестират в страната ни.

— Американските финансови институции ще следват официалната политика на американското правителство. Затова и президентът е готов да ви предложи заем от един милиард долара, гарантиран от държавата.

Ашани реагира изненадан.

— Каква е целта?

— Парите трябва да бъдат изразходвани за построяването на нови рафинерии. Заемите ще бъдат освободени от лихви за първите три години, а след това лихвата ще бъде фиксирана на пет процента.

— Парите трябва да отидат за рафинерии?

— Президентът смята, че само така ще получи съгласието и подкрепата на Конгреса за отпускането им.

— Искате от нас да се откажем от ядрената си програма ли?

— Не. — Кенеди поклати глава. — Не публично.

— Но тайно — да.

— Би било добре.

— Ще трябва да се съобразим и с онези членове на правителството, които са обсебени от мисълта да станем ядрена сила.

Кенеди се наведе към него и прошепна:

— Икономиката ви е на път да се срине. На прага сте на нова революция, само че този път вие ще бъдете свалените от власт. Предлагаме ви възможност да избегнете най-лошото.

Ашани се почеса по брадата, замисли се и погледна към прашната външна врата на кафето. Макар оттук полезрението му да беше ограничено, той наброи петима души, екипирани, въоръжени и нащрек. Техеран можеше да заприлича на това място до година-две, ако не успееш да стабилизираш иранската икономика. Едно нещо го безпокоеше обаче. Ашани погледна в очите Кенеди и попита:

— Защо?

— Защо какво?

— Защо ни предлагате помощ?

Кенеди кимна. Въпреки сравнително либералните виждания на Ашани, не можеше да се преодолее лесно факта, че той беше прекарал целия си съзнателен живот в страната, която обвиняваше Америка буквално за всяко зло на планетата.

— Защото смятаме, че хората като вас, Азад, не са малко. Порядъчни хора, които искат да сложат край на ненавистта и насиетието. Кой знае кой ще дойде на власт след една втора революция. Каква е гаранцията, че няма да са по-големи фундаменталисти и няма да мразят повече Запада от сегашното правителство? Горчивият опит ни е показал, че икономическата нестабилност в Близкия Изток само благоприятства религиозните фанатици, проповядващи омраза. Искаме да възкресим персийската нация и персийската гордост. Искаме да вземете в ръце съдбата си. Искаме да видим прогреса ви в науката и здравеопазването. Искаме да ви видим благополучни и преуспели. Ако

не за друго, то най-малкото за да престанете да ни обвинявате за всеки ваш провал.

По лицето на Ашани се изписа силно напрежение и концентрация. Всичко, което Кенеди каза дотук, беше самата истина. Но да убедиш в правотата ѝ хората, чиято власт се крепеше на омразата към Америка, щеше да е неимоверно трудно.

Кенеди се досещаше какво си мислеше шефът на иранското разузнаване.

— Знам, че е рисковано. Затова аз съм тук, а не държавният секретар Уика. Президентът изпрати мен, защото ви познава и защото съм доказала, че двете ни страни могат да си сътрудничат добре.

— Всичко това е вярно, но подобна крачка ще е прекалено голяма за нас.

— Каква алтернатива имате, Азад? — Кенеди посочи с ръка улицата отвън. — Това ли искате? Коли-бомби и вражди между религиозни фракции, отвличания и непрекъснати кръвопролития? И двамата знаем, че страната ви е по-близо до тази апокалиптична картина, отколкото моллите биха признали.

Със сведени очи Ашани бавно кимна.

— И какво е вашето решение тогава?

Ашани не се съмняваше, че предложението на Кенеди е възможно най-оптималното решение, но трудно щеше да убеди в това Върховния водач. Той се върна мислено към Аматула. Нафуканият президент би побеснял от гняв, ако чуеше за американското предложение. Все пак имаше известен шанс Върховният водач да приеме предложението като възможност за народа да избегне години на болка и страдания. Накрая Ашани за сетен път погледна директора на ЦРУ в очите и каза:

— Искрено се надявам страните ни да постигнат трайно приятелство и тази среща да влезе в историята. Длъжен съм обаче да ви предупредя, че ще ми бъде много трудно да спечеля на наша страна Върховния съвет.

— Знам, че ще е трудно, но в името на двете ни нации ще се моля за успеха ви.

33.

НА БОРДА НА „ВИРДЖИНИЯ“, ОМАНСКИЯ ЗАЛИВ

Капитан Пийт Халбърг беше пръв кандидат за язва. Четирийсет и петгодишният випускник на военноморската академия в Анаполис никога не избухваше и не губеше самообладание. Нито със съпругата си, нито с шестте си деца, а още повече с членовете на екипажа. Халбърг трупаше стрес, като го прибираще в стомаха си, като му помагаше и със силно кафе. Обикновено най-малко десет чаши на ден.

Единствената му утеха бяха двацетте минути с боксовия чувал, които прекарваше в двигателния отсек на подводницата. Това, а също и шишенцето антрацитни таблетки, които поглъщаше за седмица. Тази сутрин специално атмосферата на мостика беше доста мрачна.

Командването на която и да е подводница беше изпълнено със стрес, но в същото време даваше и голямо удовлетворение. Командването на най-новата американска бързоходна нападателна подводница само по себе си вече отреждаше място сред избраните. ВМС на САЩ бяха поверили на Халбърг шедьовър на техниката за два милиарда долара и му бяха дали да командва сто трийсет и четиричленен екипаж. Плаването минаваше рутинно до преди два дена, когато получиха съобщение от Командира на отряд подводни сили или КПС 54. Заповядано им беше да се отделят от ударната група на самолетоносача „Дуайт Д. Айзенхауер“, който патрулираше в Персийския залив и да се насочат към Оманския залив. Там Халбърг и екипажът му трябваше да дебнат и да следят една от трите ирански подводници клас „Кило“, която спешно беше излязла от пристанището.

Малко след полунощ те последваха по маршрута му либийски танкер, зареден със суров петрол, през Ормузкия проток и навлязоха в дълбоките води на Оманския залив. Със своите сто двацет и пет метра „Вирджиния“ беше по-дълга с пет метра от дълбочината на плавателния канал. На света нямаше друг клас подводници, които можеха дори само да се доближат до техническите характеристики на

„Вирджиния“. Нейните възможности обаче не бяха безгранични. Халбърг и екипажът му облекчено въздъхнаха, когато стигнаха до дълбините на Оманския залив. Силата на „Вирджиния“ се състоеше в нейната невидимост, огнева мощ и скорост. За да се възползва от тях обаче, ѝ беше необходимо пространство за маневриране. Ако Персийският залив можеше да се оприличи на магистрала с шест платна по време на сух слънчев ден, то Ормузкият проток беше тъмна и тясна уличка по време на тъмна дъждовна нощ. Широк едва четирийсет и три километра в най-тясната си част, протокът беше осеян с острови и гъмжеше от плаващи кораби. Повечето от съдовете бяха дълги по триста метра супертанкери. Теченията бяха силни и при малко отклонение от основния мореплавателен път, непредпазливият капитан можеше да се натъкне на множество неотбелязани на картите останки от разбити кораби.

Ръководейки се от информацията, получена от КПС 54, Халбърг и неговият помощник-капитан Денис Стрилзък изчислиха най-вероятната локация на иранската подводница. Определиха си мрежа за патрулиране, след което Халбърг предаде командването на дежурния офицер и отиде да поспи няколко часа. Четири часа по-късно се събуди и със свежи сили се върна на мостика. Движейки се с пет възела в час в източно направление, широкообхватният лек боен съд улови сигнала на „Килото“, плуващо със същата скорост, но в противоположна посока, успоредно на иранската брегова ивица.

Подобна маневра можеше да се очаква. Иранците бяха прибъгвали до нея десетки пъти. Извеждаха подводниците си от базата в Бандар Абас посред бял ден, за да ги види целият свят и после в надводно положение преминаваха през протока. Щом минеха през плавателния канал, те се потапяха и увеличаваха скоростта до максимум. Обикновено намаляваха до пет възела в района северно от Мускат, Оман и започваха да описват сложни осморки, за да се уверят, че не ги преследват американски подводници. После бавно се придвижваха на север и продължаваха успоредно на иранския бряг, точно в граничната ивица на териториалните си води, търсейки някой американски боен кораб, зад който да се залепят и проследят през протока.

Когато Халбърг влезе в контролната зала, Стрилзък му разясни накратко обстановката.

— Преди около трийсет минути те се насочиха към международни води и включиха на максимална скорост ето тук, в шелфа. — Стрилзък посочи мястото на картата, на което дъното на Оманският залив рязко се вдигаше от хиляда на сто метра. Това място се намираше точно на входа на Ормузкия проток.

Халбърг отпи от кафето си.

— Не виждам логика.

— И аз. Защо ще си правят толкова труд да изчезнат и после ще излязат под носа ни?

— Освен ако нарочно искат да ги забележим — предположи Халбърг.

— И аз си мислех същото. — Стрилзък му подаде съобщението на КПС 54. — Това дойде преди около час.

Халбърг прочете набързо съобщението без очила. Най-голямото му дете учеше в колеж и той много се гордееше с факта, че все още не му трябваша очила за четене. От съобщението ставаше ясно, че в иранската военноморска база в Бандар Абас е настъпило силно оживление. Останалите две подводници клас „Кило“ — „Тарек“ и „Нур“, бяха напуснали на пожар базата, посред нощ, заедно с четири по-малки миниподводници.

Стрилзък посочи към най-близкия цветен монитор и добави:

— Тези спътникови фотографии са направени в 04.00 часа. Светещите точки са фрегатите. Май възнамеряват да изкарат целия си флот.

Халбърг погледна към щурманската маса. Старите хартиени карти бяха заместени от цветен компютърен екран, който изобразяваше тактическа информация в реално време. С помощта на сложната навигационна система дисплеят показваше точното местоположение на „Вирджиния“, на иранската подводница, която следяха и буквално на всеки друг морски съд в Оманския залив. Халбърг натисна един бутон и мащабът на дигиталната карта стана по-голям, за да се види тактическата обстановка в Персийския залив. Две от шестте ирански подводници бяха изчезнали. Останалите четири се бяха насочили на северозапад, към ударната група на „Айзенхауер“. Халбърг предположи, че липсващите подводници също са се насочили натам. Той патрулираше из тези води вече близо двайсет години, но досега иранците не се бяха държали толкова агресивно.

Халбърг върна картината отново на непосредствената зона на неговата отговорност и погледна към иранската „Кило“, която бяха идентифицирали като „Юсеф“, най-модерната от подводния им флот. Тя като че пазеше входа за Ормузкия проток.

— Защо не идеш да поспиш малко? — предложи Халбърг на Стрилзък. — Ще започна следващата смяна по-рано.

— Сигурен ли си?

— Напълно. — Халбърг се настани в креслото си в Центъра за командване и контрол и помоли да му донесат чаша кафе. Докато изучаваше разположението на силите в района с помощта на купищата екрани в ЦКК, той незнайно защо беше обзет от чувството, че днешният ден няма да е скучен и монотонен както обикновено.

34.

МОСУЛ, ИРАК

Рап беше облечен с широк черен панталон и пусната отгоре сива риза. Стоеше зад Стилвел и беше вперил поглед в един от плоскоекранните монитори. Екранът беше разделен на две части. Лявата част показваше Кенеди, дясната — Ашани. Разговорът им се предаваше по две тонколони с прилично качество на звука, включени към компютъра. Както Кенеди беше предсказала, диалогът преминаваше без конфликти. Това би трябвало да е достатъчно на Рап, за да се успокои, но не беше.

Нещо не изглеждаше както трябва. Той прокара длан по гъстата си черна коса и се почеса по брадата. Погледът му се премести върху втория монитор, показващ четири различни зрителни ъгъла на улицата. Полицаяте при северната барикада се държаха изнервено и дори сприваво. Решено беше да не им се съобщават подробности за срещата. Още повече, че единият от участниците в тази среща беше директорът на ЦРУ. Условието на иранците силите за охрана да не включват американски военни малко усложняваше нещата.

Местните полицаи бяха най-подходящия заместител за противодействие при евентуални безредици. Поне така мислеше Ридли. Рап обаче си имаше собствено мнение по въпроса. Полицията като че беше по-загрижена за онова, което ставаше вътре в охранявания периметър, отколкото да следи какво става извън него. Работата им беше да наблюдава пешеходците и да не позволява на коли да се приближават до пропускателния пункт.

За щастие в това време на деня нямаше много пешеходци. Местните гледаха да стоят настрана от полицейските постове поради простата причина, че тези пунктове бяха най-удобните мишени за атентаторите-самоубийци. Докато Рап се опитваше да обхване мислено ситуацията в нейната цялост, пристигнаха още две полицейски коли. Бяха пикапи, всеки от които оборудван с тежка петдесеткалиброва

картечница на покрива на кабината. Двете петдесеткалиброви картечници притежаваха внушителна огнева мощ. Картечарите носеха бронирани жилетки и маски на главите. С изключение на тази защита те бяха напълно уязвими в откритите пикапи. Идеална длъжност за полицей-новобранец, който си въобразяваше, че е непобедим зад тежката картечница. В действителност обаче те представляваха много удобни цели. При евентуална престрелка нямаше да издържат дълго, стоящи на открито в тези пикапи. Всеки що-годе сносен стрелец щеше да ги свали с първите изстрели. Рап забеляза, че картечарите също се вълнуваха повече за ставащото в периметъра, отколкото извън него.

Мич погледна изображението на двамата мъже, които осигуряваха транспорта на министър Ашани. Те бяха паркирали от другата страна на улицата, срещу кафето и срещу колите на американските им колеги. Понеже бяха облечени в нормални цивилни дрехи и носеха маски на главите, Рап предположи, че са или от отряда „Кудс“, или от местната шиитска милиция. Всички бяха въоръжени с автомати АК-74. Разбираше защо членовете на милициите трябваше да крият лицата си, но щом и полицаите го правеха, това красноречиво говореше за царящото в града беззаконие.

Рап потупа Стилуел по рамото и му каза:

— Привижда ли ми се или полицаите и онези там с качулките едвам се сдържат да не открият огън едни по други.

— Не — отвърна Стилуел без да отлепя очи от екрана — не ти се привижда нищо. Стара история. Повечето от ченгетата са сунити, а онези с качулките — шиити. Те са като запалянковци на „Янките“ и на „Ред Сокс“. С тази разлика, че се мразят от много по-дълго време.

— „Янките“ и „Ред Сокс“ не се убиват едни други.

— Може би щяха... ако живееха в един град.

На Рап видяното определено не му се понрави. Последното, което сега им трябваше, беше Кенеди да попадне в престрелка между двата враждуващи лагера.

— Може ли да се има вяра на тези типове от милицията?

— Какво имаш предвид?

— Откъде да знаем дали няма да открият огън?

— Не можем да сме сигурни.

— Страхотно.

— Мич, единствените хора в града, на които имам доверие, са моите кюрди.

Рап погледна долу пред сградата, към полицаите.

— Дори и в полицията ли се съмняваш?

— Най-вече в тях.

— Не говориш сериозно.

— Напротив. Те са едни от най-корумпираните групи в проклетия град. Ако започне стрелба, вероятността да избягат е повече от петдесет процента.

— Тогава защо сме ги повикали?

— Защото нямаме много алтернативи.

— По дяволите.

— Мич, ситуацията не е толкова лоша, колкото ти изглежда. Тези долу нямат никаква представа кого охраняват. Известно им е само, че ще получат тлъсти парични премии от нас, ако всичко мине безпроблемно.

Рап погледна монитора с още по-голяма тревога.

— Виж ги тези двамата идиоти. Насочили са картечниците не накъдето трябва.

Стилуел поклати глава.

— Тук не съществува такова нещо като стрелкова дисциплина. Не минава и ден без да ми се наложи да кажа на някой идиот да свали надолу цевта на оръжието си. И пролетниците всички се разкарват нагоре-надолу със заредено оръжие, със свален предпазител и с пръст на спусъка. Случайните изстрели са толкова чести, колкото и автомобилните катастрофи..., а те не са добри шофьори.

Рап изруга наум. Случаен изстрел в ситуация като сегашната би довел до хиляди летящи във всички посоки куршуми. Той отиде до прозореца и погледна към улицата през тънкия процеп между пердетата. На колана си беше закачил радиостанция с шифровани канали, а в лявото си ухо беше напъхал миниатюрна слушалка. Натисна бутона за предаване и каза:

— Мак, как си? — В същото време погледна към шефа на охраната на Кенеди, застанал на входа на кафето.

— Направо страхотно — отвърна Макдоналд саркастично. — Заобиколен съм от мъже с маски, носещи по-големи оръжия от моето, които биха дали мило и драго да очистят шефката ни. Като изключим

това, утрото е чудно. Слънчево, температурата е към двайсет градуса. Все едно съм на почивка.

— Знам. Те като че вървят вече към приключване. Айрини изложи всички основни предложения. Не би трябвало да се бавят още много. Веднъж свършат ли, ти и момчетата ти се изнасяте яко дим към летището.

— Вече броя секундите.

— Имай още малко търпение.

Рап прекъсна разговора и погледна към другия край на улицата. Неколцина от полицаите сега се разхождаха напърно, нарамили руски гранатомет.

— Това място е тотално откачено — промърмори си Рап.

Прекалено много безконтролно оръжие имаше. Подсъзнателно той докосна с длан четирийсет и петкалибровия пистолет Глок 21 на левия му хълбок. Под широката сива риза той носеше бронезилетка с трислойна защита и малка керамична плоча, предпазваща сърцето му. Глокът беше прибран в кобур, закачен на колана заедно с два резервни пълнителя. За миг Рап остави улицата и насочи вниманието си към арсенала на Стилует, струпан в другия край на стаята. На пода беше поставен черен куфар от композитна пластмаса с две закопчалки.

Рап се приближи до него, коленичи и отвори закопчалките. Вдигна капака и отвътре се показа 5,56-милиметров автомат със заглушител, още един 45-калибров Глок 17 със заглушител. Оръжията бяха поставени в специални вдлъбнати форми от пореста пяна. Автоматът М-4 беше модифициран в „Сейбър Дифенс“. Моделът беше специално изработен от Масад Аюб, на две разглобяеми части. Рап сглоби оръжието за секунди, завинти заглушителя на края на цевта и постави в гнездото трийсетзарядния пълнител. Провери дали е вдигнат предпазителя, след което вкара един от патроните калибър .223 в цевта, грабна два резервни пълнителя и се върна до прозореца.

— Обади се в базата и им кажи да съберат групата за бързо реагиране и да е при портала с включени двигатели и заредени оръжия, готова да тръгне всеки момент — каза той на Стилует.

— Дадено.

Рап стисна ръкохватката на автомата и погледна часовника си. Беше 11.17. Той отново огледа улицата и всичката огнева мощ, събрана там. Не можеше да се отърси от предчувствието, че нещо не беше

наред. Един погрешен ход от която и да е от групите и Кенеди с охраната ѝ щяха да се озоват по средата на кръстосан огън. Гласът на Айрини продължаваше да звучи по тонколоните зад Рап. Когато към групата се присъедини още един полицейски пикап, Рап присви очи. В пикапа имаше осем души, всичките униформени и с черни маски. Те се изсипаха от колата и на двойки се разпръснаха към всеки от ъглите на кръстовището. Рап отново изруга и реши, че е време за действие.

— Мак — обади се той по радиостанцията. — Мисля, че е време да приключваме пазарлъка и да я връщаме в базата.

— Съгласен.

— Добре, нека хората ти се приготвят да потеглят. Ашани ще излезе първи. Изчакай го, изведи я и я закрий с тялото си.

— Искаш да отида и да ѝ кажа, че трябва да свършва ли?

— Точно така. Само ѝ прошепни в ухото, че е възникнал спешен случай. Те и така вече разчупиха леда. Следващия път ако искат да се срещнат в Женева. Там няма да се налага да се занимаваме с въоръжени до зъби откачалки.

— Прието.

Рап премести погледа си от външната врата на кафето към членовете от милицията, а после и към полицаите в другия край на улицата. Плъзгащата се стъклена врата вече беше отворена. Той отстъпи крачка назад, за да не стърчи цевта отвън и вдигна автомата. Прицели се с мерника Л-3 Еотек и центрира червената точка върху главата на картечаря. Разстоянието не беше повече от четирийсет метра. Лесен изстрел. Премести мерника върху следващия картечар и тихо прошепна: „Мирувайте, момчета. След няколко минути всичко ще свърши.“

Някой, който явно беше офицер, се приближи до двамата зад картечниците и започна да вика нещо и да размахва ръце в различни посоки. След миг полицаите обърнаха картечниците в противоположни посоки. Рап наведе автомата и леко отпусна мускулите на тялото си.

35.

Айрини Кенеди стоеше в залата на кафето и наблюдаваше Ридли и министър Ашани, които бяха отвън, от другата страна на улицата. Двамата погледнаха към нея преди да се качат в колата. Срещата затвърди убеждението на Кенеди, че иранският министър на разузнаването беше човек, с когото можеше да се работи. Човек, на когото може би дори би се доверила. Айрини се усмихна приятелски на Ашани, когато той ѝ махна за довиждане и също му махна в отговор. Можеше да си говори с него с часове. Толкова много неща трябваше да се обсъдят. Относително кратката среща отново показва, че е дошло време да заровят томахащата във взаимоотношенията с Иран. Особено ако във властта имаше повече хора като Ашани.

Останалите мъже се натъпкаха в другите два седана и кортежът даде газ напред. Кенеди си сложи слънчевите очила и в същото време се замисли какво да прави с Рап. Познаваше Мич от двайсет и една годишната му възраст, когато той беше обещаващ играч по лакрос в университета в Сиракюз. Тя го беше вербувала, участвала в обучението му и беше негов пряк началник през преобладаващата част от кариерата му. Рап беше превъзходен боец още от първия ден. Езиците му се отдаваха лесно заедно с характерните обичаи и традиции, специфични за всеки град. Имаше уникалната способност да прекарва дълго време зад граница на тайни мисии в чужбина. Неведнъж Кенеди неволно си беше задавала въпроса дали той още е жив, след като бяха минали цели месеци без да получи от него вест.

Рап обаче винаги успяваше да се върне. И с всяка следваща успешно изпълнена мисия той ставаше все по-нетърпим към началниците си. Все повече се дразнеше от царящата чиновническа бюрокрация в коридорите на ЦРУ. С годините зачестиха и случаите на неподчинение. Наставникът и учителят на Кенеди, Томас Стансфийлд, обичаше да казва, че най-добрите винаги са и малко бунтари. Те не можеха да се приспособят към бюрократичната машина на Ленгли. Мисиите им изискваха прекалено голяма доза инициативност и

самостоятелност, за да бъдат включени в някаква стройна организация или йерархия. Като се прибавеше и неприятната истина, че действията им се гледаха под лупа и разнищваха до най-малката подробност от хора, които никога не бяха участвали в разузнавателна операция зад граница, проблемът наистина беше сериозен.

Бракът му като че успокои ситуацията до известна степен. Поне Ана го накара да види и обратната страна на нещата. След като обаче беше убита, той отново се затвори в черупката си и кръгът на най-доверените му лица се стесни още повече. Изпари се и последната му капка търпение и такт. Да седнеш на една маса с Ашани беше рядка възможност. И мисълта, че прекъсна разговора си, само защото на Рап му се сторил прекалено продължителен, я вбесяваше.

Кенеди се обърна към Макдоналд:

— Защо Мич реши, че на всяка цена трябва да прекъсне срещата ми?

— Пред сградата стана доста напрегнато между хората на Ашани и полицията. За малко да се изпозастрелят.

— Шегуваш се.

— Шефке, никога не си правя майтап с такива неща. А сега, ако обичаш, ще ми позволиш ли да те върна в базата?

Кенеди скръсти ръце и погледна към сградата отсреща, поспециално към апартамента на втория етаж. Не можеше да види Рап, но знаеше, че е горе. Поклати глава, въздъхна и отвърна:

— Добре тогава. Да вървим.

Макдоналд даде сигнал на трима от хората си да се приближат. Четвъртият остана до задната врата на Събърбана. Четиримата бодигардове се движеха в синхрон, обкръжили Кенеди от всички страни. Директорът на ЦРУ се качи в колата, след което един от агентите я последва и затвори вратата. Втори се качи от другата страна. Макдоналд се спря до предната врата и даде знак на всички да се натоварят по колите. Когато на улицата не остана нито един агент, той се качи в Събърбана на предната седалка до шофьора и нареди да потеглят. Петте коли се изнизаха в нишка по улицата и спряха за секунда, докато полицейските машини се отдръпнат и им направят път.

Когато минаха покрай полицейските патрулки и завиха наляво, Кенеди видя десетките маскирани полицаи, застанали от другата страна на улицата. Всичките бяха с черни качулки, стиснали или

картечници, или ръчни гранатомети. Тя извади Блекбърито си и отново включи звука за звънене. После, докато се канеше да си провери електронната поща, проехтя мощна експлозия. Събърбанът рязко удари спирачки. Айрини погледна изненадано през предното стъкло. Онемяла, с широко отворени очи, тя видя как предната кола сякаш беше погълната от огромно огнено кълбо.

36.

Рап продължаваше да наблюдава сцената на улицата. Антуражът на Ашани се изнесе яко дим. Тия типове от милицията не си губеха времето. Мич се премести на другия прозорец, откъдето имаше подобър изглед към улицата, точно в момента, когато те потеглиха към полицейския пропускателен пункт. Именно от този момент се опасяваше най-много. Почти очакваше ченгетата да засипят с огън трите коли. Нещо като съвременна иракска версия на „Бони и Клайд“, сцената, в която колата на гангстерите попада на полицейска засада и бива надупчена с куршуми. За негово облекчение обаче ченгетата се отдръпнаха и трите седана се понесоха по улицата, към река Тигър и чакащия ги хеликоптер. Рап се върна на другия прозорец.

— Сега, след като напуснаха града, трудното свърши.

— Съгласен съм. — Стилует изтрака по клавиатурата и на монитора се показва друг зрителен ъгъл от камера. — Страшна идея ти дойде наум, Мич. Може да влезе в учебниците по история.

— Недей да прибързваш, Дон Жуан. В Техеран мнозина побъркани молли ще се разярят.

— Дори и да не приемат финансовата помощ, ти пак успя да отвлечеш вниманието от нас и израелците.

— Ще видим.

Кенеди се качи в бронирания Събърбан. Телохранителите бързо се натъпкаха по колите. Водещата колоната „Тойота Рънър“ потегли напред. Кортежът се движеше много по-бавно от този на Ашани. Една по една колите мудно тръгнаха по улицата. Двете полицейски патрулки дадоха на задна и освободиха пътя. Водещата кола излезе на кръстовището и направи рязък завой наляво. Последва я първият брониран Събърбан. Рап беше видял как Кенеди се качи във втория Събърбан. Останалите три коли бяха все бели Тойоти Рънър, които сякаш бяха взети назаем от хуманитарен конвой на ООН. Щом Събърбанът на Кенеди започна да завива. Рап забеляза нещо странно. Полицаяте от лявата страна на улицата се затичаха по посока на Рап.

Той веднага отвори вратата и излезе на балкона. Погледна надолу към тротоара, за да види каква е причината за смута. Там обаче нямаше нищо — нито пешеходци, нито коли. Нищо. Премести погледа си отново върху полицаите и тогава за първи път забеляза, че докато тичаха, те се обръщаха от време на време назад. Не, те не бягаха към нещо, а от нещо. Рап пренасочи вниманието си отново към кръстовището точно в мига, когато завиваше последната кола от колоната.

Някакво рязко движение точно зад белия джип, привлече вниманието му. Полицаите в пикапите завъртяха картечниците в обратна посока. Останалите им колеги наскачаха зад колите или се прикриха зад стените на сградите. Рап се вцепени. Присви инстинктивно очи и дясната му длан се плъзна към предпазителя на автомата. Мигом се задействаха всичките му инстинкти за оцеляване и в главата му забиха тревожни камбани — нещо определено не беше както трябва. Той се провеси над балкона, за да провери за скрити заплахи. В същото време бръкна под ризата и включи радиостанцията на защитения канал, за да може да чува охраната на Кенеди.

Стресна го гръмогласното стакато на едната от петдесеткалибровите картечници. В тази градска асфалтово-бетонна среда картечницата кънтеше като оръдие. Рап с ужас видя как куршумите направиха на парчета последния бял джип от колоната.

Последва силна експлозия и гласът на Макдоналд прогърмя в ухото му:

— Мамка му! Нападнаха ни. Не спирайте! Продължавайте напред, бързо, бързо!

След първата отекнаха още две експлозии. Рап се приготви за стрелба и се провикна към вътрешността на апартамента:

— Докарай веднага групата за бързо реагиране!

Задната врата на последния джип се отвори. Един от частните охранители, очевидно ранен, изпадна от колата и направи опит да се прикрие зад дясното колело. Група полицаи, прикрити зад багажника на тяхната патрулна кола, откриха безпощаден огън по него и го разкъсаха с десетки куршуми. Рап си пое дълбоко въздух, но се въздържа от изкушението да очисти първо полицаите. Те можеха да почакаат за десерт.

Тъповърхият черен заглушител на цевта само допринасяше за точността на стрелбата. Мерникът Л-3 Еотек се състоеше от правоъгълен визьор с червена точка по средата. Устройството представляваше удивително постижение във военната техника и позволяваше на стрелеца да държи и двете си очи отворени, докато се прицелва в мишената. Рап центрира червената точка върху главата на картечаря в десния пикап, леко се приведе напред и натисна спусъка. Благодарение на лекия откат на автомата М-4 дулото подскочи нагоре само на сантиметър-два. Безбройните часове на тренировки си казаха думата. Той върна цевта в предишното положение и я плъзна наляво в търсене на следващата мишена. Постави точката върху отворената уста на картечаря в левия пикап, който крещеше нещо, докато засипваше с разрушителния си огън другия джип от колоната. Рап натисна спусъка, мерникът подскочи и се върна обратно на мястото си, за да покаже как от черната качулка избухна кървав облак. 223-калибровият куршум беше отнесъл част от черепа на картечаря. Маскираният продължи да стиска ръкохватките на картечницата още секунда, след което тялото му се строполи и падна встрани от пикапа.

— Вземи оръжие и ела! — извика Рап на Стилуюел.

Той потърси с цевта следващата петдесеткалибровя картачница и тогава видя как един от полицаите се прицелва с гранатомет. Червената точка застина върху главата на мъжа и Рап стреля. Куршумът го удари в главата, точно когато онзи стреляше с гранатомета. От силата на удара ръцете му рязко отскочиха настрани и гранатата полетя в друга посока. Рап откри третата картачница, но пропусна да поразии картечаря с първия изстрел. Бързо се прицели отново. Този път куршумът завъртя полицаия спираловидно, докато онзи не падна от пикапа. Рап започна системно да мести мерника от цел на цел, спокойно и хладнокръвно, броейки наум в същото време изразходваните патрони.

— Мак — обади се той по радиостанцията, стремейки си да запази самообладание. — Какво е положението? — Рап продължи да стреля и да брой, докато чакаше да чуе отговора на шефа на охраната на Кенеди. Натисна спусъка за трийсети път, опря коляно в пода, извади празния пълнител и пъкна пълен. Погледна през вратата на балкона вътре в стаята и видя Стилуюел да зарежда една от картачниците. В същото време се опита да си представи бойното поле

отблизо и какво ставаше с останалата част от колоната зад ъгъла на улицата. В никакъв случай не биваше да изпада в паника. Сега не беше време за това. Трябваше да остане концентриран и съсредоточен, да направи всичко възможно да ги задържи до пристигането на подкрепления от базата.

Зареди патрон в цевта, изправи се, откри поредния „мъченик на вярата“, който се опитваше да се качи на единия от пикапите и да хване петдесеткалибровата картечница. Улучи го в страничната част на главата. Изведнъж чу стонове в слушалката.

— Мак, ти ли си? Добре ли си? — Потърси нова мишена, но не беше лесно. Полицайте постепенно бяха осъзнали, че ако искат да умрат, най-сигурният начин е да се опитат да се качат в някой от пикапите и да застанат зад тежката картечница. — Мак? — повика го Рап отново. Двама от полицайте посочиха към другия край на улицата, скочиха в една от колите и изчезнаха. Рап се обнадежди. Не вярваше, че „Страйкърите“ ще пристигнат толкова скоро, но ченгетата бягаха явно от тях.

В следващия миг обаче посърна, когато видя един разнебитен седан да се устремява с всичката си скорост към колоната на Кенеди. Зад седана следваха още две коли, а зад тях още два микробуса и пикап. Всички те спряха наскрещаването. Някои от полицайте слязоха, други останаха на място и започнаха да свалят униформите. Рап спря за малко стрелбата, тъй като не беше сигурен по кого да се прицели.

Стилуел се присъедини към него на балкона.

— Лоши новини. Групата за бързо реагиране има проблем — каза той.

Преди Рап да попита какъв е проблемът, в стаята влетяха кюрдите и извикаха нещо на шефа си. Рап забеляза, че част от тях носеха на главите си черни качулки. Той погледна първо към арсенала в ъгъла на апартамента, а после към улицата, която изведнъж се напълни с маскирани членове на милицията.

Рап извика на всички да млъкнат и се обърна към Стилуел:

— Какъв проблем?

— Не можах да разбера. Само казаха, че базата била затворена.

Серия от ругатни се отрони от устата на Рап. Той погледна към единия от маскираните кюрди. Протегна ръка и му каза:

— Дай ми качулката.

Мъжът се поколеба и Рап изкрещя заповедта като сержант-инструктор на новобранци.

— Какви ги вършиш? — попита Стилует.

— Ще слеза долу. — Рап взе качулката от кюрда.

— Да не си се побъркал?

— Не ми се говори сега. Отвори онези сандъци. — Рап посочи към купа с оръжия. — Разположи половината от хората си на покрива, а другата половина на балкона. Открийте огън по всичко, което мърда, освен по мен.

След тези думи той си нахлузи качулката и погледна към кюрдите.

— Не стреляйте по мен. Запомнете как съм облечен — черен панталон, сива риза, черна маска-качулка. По всички освен по мен.

37.

Имад Мухтар гледаше през прашния прозорец на витрината към улицата. На пресечка и половина по-надолу полицията беше блокирала улицата точно, както му бяха обещали. Мухтар неведнъж се беше убеждавал в качествата на Али Абас. Преди две години се беше спрял на него за командир на „Хизбула“ в Мосул. През този период Абас беше изградил много ефективна мрежа. Не можеше да се похвали с много успешни акции, като командирите на подразделенията в градове като Басра или Багдад, но неговата задача беше много по-трудна заради многобройното кюрдско население. Целта му беше да събира разузнавателна информация и да провежда ограничени по мащаб и обем операции срещу американците. Един от изводите, до които бяха стигнали в процеса на работата им в Мосул, беше за тоталната корупция в градската полиция, доминирана от сунити. Буквално почти всеки един полицай беше дошъл в северния иракски град по заповед на Саддам, като част от плана да ограничат влиянието на кюрдите и на шиитите.

Сега, след като Саддам вече не беше измежду живите, тези хора правеха всичко възможно, за да оцелеят. До голяма степен приличаха повече на местна организирана престъпна групировка, отколкото на полицейска структура. Ако някой се нуждаеше от защита, той трябваше да си плати. Трябваше да плащат дори и онези, които искаха да ги оставят на мира. За да накарат полицаите да им съдействат, се наложи да излъже и да ги подкупи с голяма част от двеста и петдесетте хиляди долара, които Амадула му беше дал. Абас го беше предупредил, че полицията е по-вероятно да откаже да участва в плана, ако разбере, че целта ще е с такъв висок ранг като директора на Централното разузнавателно управление. След една подобна операция, която бяха провели заедно с иранските отряди „Кудс“, полицаите отнесоха гневни критики и бяха разпитвани и проучвани с месеци наред. Затова Мухтар и Абас измислиха удобна лъжа.

Казаха на полицейския командир, че мишената им е швейцарски банкер евреин. Мухтар знаеше, че в крайна сметка беше постигнато съгласие местната полиция да участва само в пътната блокада. Също така решено беше да не им казват кои са участниците в срещата. Мухтар предложи на командира солидна сума. Онзи прие предложението и намекна, че би искал и дял от откупа, който ще получат за банкера. След още десет минути пазарене Мухтар накрая склони. Командирът се опита да спазари още по-тлъст пай за себе си, но Мухтар кипна. Каза му, че така или иначе, той няма да бъде изложен на голям риск и опасност, защото и атакуващите, и полицейските коли бяха негови. Командирът трябваше само да гарантира, че неговите подчинени няма да се месят, докато приключи акцията и пристигнат американците. Тогава можеха да се престорят, че са били изненадани и нищо не са знаели.

Мухтар не изпускаше от очи Абас. Той носеше полицейска униформа, стоеше на ъгъла и чакаше сигнал от Мухтар, че колоната потегля. Мухтар вече му беше наредил по радиостанцията да каже на идиотите в пикапите да завъртят картечниците в другата посока, докато не даде заповед за нападение. Американците бяха глупави, но не чак толкова.

Абдула изрично беше предупредил, че е важно министър Ашани да се измъкне невредим. За да подейства планът им, не биваше да се разчува, че подобен високопоставен ирански функционер се е срещал с директора на ЦРУ. В повечето случаи при операция като тази човешките животи бяха без значение за Мухтар, но не и този път. Той беше длъжник на Ашани, задето му беше спасил живота. Ако не беше министърът, Мухтар щеше да лежи при онзи идиот Али Фарахани долу в радиоактивната яма. При мисълта за подобна смърт ръцете му неволно потръпнаха. Преди няколко години, по време на една от кратките им войни с ционистите, израелска бомба удари сградата, в която той беше отседнал, и едва не го уби. Мухтар остана блокиран в срутено то мазе два дена. Загуби трима другари-бойци. Техните прашни и осакатени тела се бяха запечатали трайно в паметта му. Тази случка, както и близката среща със смъртта в Исфахан го наведеха на извода кракът му никога повече да не стъпва в бункер или подземие. Ще стои само на повърхността, пък каквото му е писано от съдбата.

Абас се приближи до тях и извади бяла кърпичка от джоба. Размаха я енергично, след което сви и двете си длани в юмрук. Това означаваше, че Кенеди е във втория Събърбан. Точно този сигнал чакаха. Мухтар се обърна към четиринайсетте мъже в дъното на магазина:

— Идват. Сложете си маските. — После ливанският терорист взе мобилния си телефон и набра един номер. След третото позвъняване се обади ентузиазирани глас. — Време е — каза му Мухтар, без да чака отговор. Хвърли телефона на пода и извади пистолета си „Макаров“. Онзи пистолет, с който беше заплашил да ги изпозастреля, ако не действат въздържано.

38.

Оранжево-бялото такси обикаляше южните покрайнини на стария град вече почти час. Единият мъж караше, а другият седеше на седалката отзад. Досега бяха спирали само два пъти — веднъж за кафе и втори път за вестници. Петдесет минути след началото на патрулирането те се насочиха още по на юг. Бяха си подбрали местата предната вечер. Едни от най-добрите позиции. И двете се намираха на не повече от три километра от входовете за базата, което беше от съществено значение за резултата от операцията. Сахар и Зиба бяха ирански революционни гвардейци, временно прикрепени към отряда „Кудс“. Те се числяха към малобройна група, специализирана в минохвъргачни атаки. Намираха се в Ирак само от пет месеца, но се ориентираха в района достатъчно добре.

Когато за последно им се обадиха, те бяха на три пресечки от първата им позиция за атаката. Малката кола увеличи скоростта и се спусна по отрупаната с боклуци улица. Спряха до един изоставен и полусрутен склад. Двамата изскочиха от колата, като оставиха двигателя да работи. Отвориха багажника. Сахар, по-едрият от двамата, грабна шейсетмилиметровата минохвъргачка M224. Сглобена, тя тежеше близо двайсет килограма. Постави опората точно по средата на нарисувания предната вечер с тебешир кръг. Разгъна двуногата и я нагласи върху другите две отметки. Повдигащият и въртящият механизъм вече бяха настроени и фиксирани. Сахар отстъпи от минохвъргачката и по пътя си към багажника се размина със Зиба, който тичаше към оръжието с мина-снаряд във всяка ръка. Сахар нахлузи чифт дебели кожени ръкавици и също взе две мини. Бяха правили тази процедура десетки пъти, но досега бяха нападали главната база само веднъж и то преди месеци. С цената на горчивия опит бяха разбрали, че американците разполагат с много усъвършенстван радар за локализиране на артилерийски огън. Една от първите им мисии беше да открият огън по главната писта, докато един транспортен самолет се снижаваше за кацане. Поставиха

минохвъргачката и я нагласиха, взеха мина и я пъгнаха в тръбата-цев. Последва тъпо тупване и шипене, след което мината изхвъркна във въздуха. Двата зачакана експлозията. Чува я след няколко секунди, плеснаха доволно с ръце и се засмяха. Сахар се намери да пъкне втора мина в тръбата, когато чува свистенето на летящ наблизко артилерийски снаряд. Спаси ги канавката, в която вече бяха скочили, когато първият от шест снаряда се стовари върху позицията им. Колата беше унищожена напълно. Сахар оживя, но си извади поука.

Днес специално Сахар и Зиба не кипяха от такъв ентузиазъм. Човекът от „Хизбула“ им беше казал какво иска от тях, но то беше твърде много. Изстрелването на шест мини от една позиция щеше да отнеме около двамаз секунди — време повече от достатъчно за американците да отвърнат и да ги затрупат с доста по-големи снаряди и мини. Отговориха му, че планът му не става, но той тогава постави под съмнение готовността им да се жертват за каузата. Дори се усъмни в мъжествеността им. Сахар и Зиба се вързаха, приеха предизвикателството и обещаха да го направят. Никой от двамата не спа спокойно. По средата на нощта обсъдиха въпроса и постигнаха съгласие, че четири мини ще са достатъчни. После щяха да отидат с колата до втората позиция и оттам да изстрелят още две.

Сахар се върна при минохвъргачката и погледна към приятеля си, който кимна, че е готов. Сахар пусна мината в тръбата и после двамата отстъпиха половин крачка назад. И отново глухо тупване и шипене. Земята притегляне щеше да изиграе ролята си до една секунда и летящата мина щеше да падне на земята, някъде около главния портал на базата. Зиба пусна втората мина. След като изстреляха и последните две, Сахар грабна още горещата тръба с едната си ръка и двуногата с другата. Набързо метна двамазте кила метал в багажника и изтича към предната врата. Точно когато седнаше зад волана, той чу смразяващото кръвта свистене на приближаващия се снаряд. Натисна педала на газта с всички сили и малката Тойота се изстреля напред. Секунда по-късно земята се разтърси в радиус от стотици метри. Задното стъкло на колата се разби от ударната вълна на парчета, но колата продължи по пътя си.

Зиба този път седна на предната седалка до Сахар. Двата се спогледаха и се разсмяха нервно. На тяхната възраст, двамаз и четири и двамаз и пет години, те все още намираха весела страна в тази

работа. Осем пресечки по-нататък те спряха при втората позиция. Сахар отново грабна минохвъргачката, а Зиба понесе мините. Сахар постави оръжието, като отново спази маркировката, и пое от Зиба едната мина. После му кимна, че може да продължи. Зиба внимателно доближи мината до върха на тръбата, след което я пусна да се плъзне надолу по нея. Шейсетмилиметровият снаряд излетя оттам със страшна сила.

Асфалтът на улицата беше покрит почти навсякъде с мръсотии и пясък. При изстрела се вдигна облак прах, от който Сахар за миг изгуби тръбата от погледа си. Щом прахът се разсея, той бързо зареди втората мина. Нервите му бяха опънати като струни, а прахът само усложняваше нещата. Ако условията бяха по-благоприятни, той със сигурност щеше да зареди без произшествия, но щом чу демоничното пицене на множество летящи снаряди, изпадна в паника и пусна мината встрани от тръбата.

Зарядът издрънча в земята и Сахар се уплаши, че ей сега ще избухне. Двамата замръзнаха за миг на местата си, спогледаха се и после, без да проронят нито дума, едновременно се затичаха към чакащата ги със запален мотор кола. Докато тичаше с всички сили, Сахар не спираше да се проклина, задето се беше оставил оня от „Хизбула“ така да го изработи, че той да съгласи на толкова глупава постъпка. Когато стигна вратата на шофьора, първият сто петдесет и петмилиметров гаубичен снаряд се взриви само на някакви си двайсетина метра от тях. Ударната вълна и нагорещените до червено метални шрапнели разкъсаха и двамата терористи за част от секундата.

39.

Мухтар продължаваше да наблюдава улицата.

— Пуснете първата вълна — каза той на Рашид Дадарши, командирът на отряда „Кудс“.

Той имаше предвид разчетите с РПГ, които имаха задача да поразят първите две коли от конвоя. Мухтар и Дадарши бяха единомдушни, че са събрали повече от достатъчно огнева мощ, за да се справят с някакъв си конвой от пет коли. Дадарши обаче го беше предупредил изрично, че ще разполагат с това си предимство само в началото на операцията. Може би само за няколко минути. За да се аргументира, той разказа на Мухтар няколко случая, при които американците бяха изпратили подкрепления по суша или по въздух, само минути след като беше започнала стрелбата. Още от самото начало Мухтар беше направил всичко възможно, за да снижи до минимум опасността от американските сили. Той беше инструктирал президента Амагула да нареди на Министерството на разузнаването изрично да настоява да няма никакви американски части в радиус от три километра от мястото на срещата. В противен случай щяха да си тръгнат. Американците изглежда бяха удържали на думата си. Разузнавачите на Дадарши докладваха, че градът е чист.

Мухтар добре познаваше американската военна доктрина. Беше я изучавал не една и две години. Знаеше, че ще оставят в готовност отряд за бързо реагиране. Затова беше включил в плана и минохвъргачен екип. Ако успееш с мините да уцелят и част от колите от отряда за бързо реагиране, още по-добре. Но същинското намерение на Мухтар беше да създаде объркване и евентуално да постави базата в затворен режим. Всяка секунда беше ценна за изхода на операцията и означаваше спечелени минути за плана.

Мухтар също така беше готов да се обзаложи, че хората в базата, знаещи за посещението на Кенеди в Мосул, се брояха на пръсти. Каквито и да бяха тези важни неща, за които американците искаха да разговарят, те определено поемаха огромен риск като го правеха.

Затова и срещата се провеждаше от шпиони, а не от дипломати. Те искаха, в случай на провал, да отрекат всякаква съпричастност. Макар и подобен подход да беше уместен за целите им, той също така беше добре дошъл за Мухтар и неговия план. Американците можеха да си говорят колкото искат пред света, че иранските бунтовници са разрушили ядрения комплекс в Исфахан, но Мухтар си имаше причини да се съмнява. Виновни бяха американците. Той не можеше да го докаже, но вярата му подсказваше, че са те. И със смелата помощ на Аматула скоро щяха да започнат да ги изтласкват от Близкия Изток.

Мухтар забеляза, че полицейските коли, които бяха блокирали улицата, се раздвижиха.

— Пускайте ги и нека да тръгне следващата група — каза той, вперил поглед в ъгъла на улицата.

Командирът на „Кудс“ даде знак на първите четирима мъже и те се изнизаха през вратата на магазина. Действаха на двойки. Бяха облечени в цивилни дрехи, с открити лица и носеха на гърба си раници. Първата двойка излезе на тротоара, последвана скоро от втората. Мухтар натисна бутона на хронометъра на ръчния си часовник, веднага щом първата бяла Тойота се показа иззад ъгъла.

— Спокойно — изрече високо той към втората група. — Аз ще ви кажа кога да тръгнете.

Втората група се състоеше от шестима души. Четирима от тях носеха РПГ-та, а останалите двама — 7,62-милиметрови руски леки картечници ПКМ с двуноги. Лицата им бяха маскирани.

Първият Събърбан влезе в полезрението му, а след него — и вторият, в който пътуваше Кенеди. Първо водещият автомобил, а после и останалите, започнаха да набират скорост. Показа се и крайният джип и започна да завива. Мухтар вдигна ръка. Още малко и щеше да даде заповед за атака. Изведнъж едната от едрокалибрениите картечници в другия край на улицата откри огън.

— Давай, давай, давай! — извика Мухтар. Той се изправи и избута мъжете един по един през вратата. Идиотите полицаи трябваше да чакат. Трябваше да нападнат първо челото на конвоя, а не края му.

Първият мъж изскочи навън, изтича през улицата и се спря зад две паркирани коли. В това време вторият вече беше заел позиция за стрелба. Той нарами гранатомета, прицели се в решетката на водещия джип и стреля. 85-милиметровата реактивна граната с писък полетя

над улицата. Бойната глава се удари в двигателя на Тойотата и от взрива във въздуха се вдигна огромно огнено кълбо. Колата рязко се завъртя наляво и по инерция отнесе две паркирани коли преди да бъде довършена от изстрела на второто РПГ.

От четиримата мъже от първата група прави останаха трима. Един беше съборен от взривовите и сега бавно се опитваше да се изправи на крака. Другите трима вече бяха свалили раниците си и се движеха между паркираните коли, към техните цели. Всяка от раниците съдържаше специално оформен пластичен взрив, предназначен да пробива дъната на бронираните коли. Действайки в синхрон, те извадиха възпламеняващите корди на експлозивите и плъзнаха по асфалта раниците. Две от раниците се спряха точно под първия черен Събърбан, а третата — под предната броня на втория Събърбан. Тримата тутакси се обърнаха и затичаха да се прикрият.

Двойният взрив подхвърли първия Събърбан над земята. Бронираните стъкла до едно бяха избити, както и една от вратите. Колата падна настрани и металът мъчително изскърца. Взривът беше разхвърлял толкова много парчета, че Мухтар не можа да види какво стана с втората кола. Той удържа на изкушението да изтича на улицата. Още не беше свършил. Видя обаче как и последната раница беше запратена под първата кола — онази кола, която вече беше уцелена два пъти от РПГ. Колата и пътниците в нея изглежда бяха извадени трайно от строя, но неговият човек щеше да изпълни заповедта, каквото и да се случеше. Експлозията разкъса Тойотата на парчета.

След като колоната беше спряна и водещите коли унищожени, беше време за следващите действия. Мухтар се обърна към командира на „Кудс“ с думите:

— Да отидем да видим какво е останало.

Навън все още се стреляше.

— На твое място бих изчакал още малко — притеснено предложи Дадарши.

Мухтар нахлузи на главата си черната качулка и го попита:

— Да не би да те е страх да излезеш?

Дадарши поклати глава и се ухили.

— Не, но ми е заповядано да те върна невредим.

— Нищо няма да ми се случи. Аллах има велики планове за мен.
— Той прекрачи прага на входа и спокойно тръгна по тротоара. И

петимата мъже около него се движеха приведени. Отвсякъде се стреляше. Ако не бяха толкова близо до гърмежите, щяха да чуят свиренето на куршумите.

Докато прахът във въздуха още не се беше разсеял, Мухтар забеляза втория джип. Предният капак беше откъснат, а колата като че беше полегнала на предната си броня, но като цяло пътническият салон изглеждаше непокътнат. Мухтар доволно се усмихна, предвкушвайки победата.

В паркираната кола пред тях се забиха няколко куршума и преди Мухтар да се усети какво става, той се озова проснат на земята.

Обърна глава и видя над себе си черните очи на Дадарши, гледащи го през процепа на маската.

— Стани от мен — заповяда му Мухтар.

— След малко. — Дадарши се ухили. — Аллах иска да те съхраня жив, докато ситуацията не се успокои.

Мухтар се разсмя с гърлен глас. Малцина биха дръзнали да не му се подчинят.

Командирът на „Кудс“ нареди на хората си отпред да разчистят пътя. Мухтар погледна часовника си. Бяха минали само минута и четирийсет и една секунди. Дотук се движеха добре, но не можеха да си позволят да се бавят. Накрая, след още двайсетина секунди, станаха и продължиха напред. Мухтар остана още по-доволен, когато успя да зърне втория Събърбан. Колата беше повредена, но не и унищожена. Главата на шофьора беше подпряна върху волана, но мъжът на седалката до него още мърдаше.

Мухтар се доближи, за да види по-добре. Точно пред него, по средата на задната седалка, погледът му се срещна с този на директора на ЦРУ.

— Тя е жива — високо изрече терористът, отстъпи настрани и посочи към мъжа на предната седалка до шофьора. — Ликвидирайте го.

Един от хората на Дадарши нарами петдесеткалиброва пушка и отстъпи няколко крачки назад. Всички, включително и Мухтар си запушиха ушите. Първият изстрел напука бронираното стъкло и направи малка дупка с диаметър на монета. Вторият разшири дупката до размера на юмрук. Мухтар направи знак на стрелеца да спре. Доближи прозореца с димна граната в едната ръка и неговия

„Макаров“ в другата. Издърпа със зъби шплента на гранатата и я хвърли в дупката в стъклото. Друг застана в готовност с електрически трион, в случай че се наложи да проправят отвор в колата. Мухтар обаче беше сигурен, че няма да се стигне до там. Тези щяха да предпочетат живота пред смъртта дори и да им оставаха само още няколко секунди.

Докато чакаха димът да изпълни вътрешността на Събърбана, долетяха и рязко спряха две коли. Те трябваше да откарат Мухтар, Кенеди и охраната.

— И внимавайте! — извика Мухтар. — От главата на жената не бива да падне и косъм! — Той се приближи още до микробуса, но встрани от отвора в стъклото, да не би някой от останалите живи бодигардове да открие огън по него. — Предайте се доброволно и никой няма да пострада! — Почака няколко секунди, погледна часовника си и започна да става нетърпелив. — Тъкмо понечи да заповяда на мъжа с триона да започне да реже, когато задната врата на Събърбана се отвори.

Един от бодигардовете, кашляйки, изпълзя отвътре с вдигнати ръце и веднага беше съборен на земята. След него се показа директорът на ЦРУ. Мухтар грубо я сграбчи и я издърпа от димящата кола. Излязоха още двама мъже. Те също кашляха и дробовете им се нуждаеха от чист въздух. Двамата бяха проснати до техния колега. Мухтар рязко свали хиджаба от главата на Кенеди и я зашлеви по лицето. Слънчевите ѝ очила отлетяха настрана. Тя се олюля за миг и после бавно се изправи и обърна към него. Тарторът от „Хизбула“ я погледна в очите, очаквайки с наслада да види в тях страх и ужас, но вместо това го посрещна изключително хладнокръвие и каменно спокойствие. В очите ѝ нямаше и капка емоция. Дори го гледаше така, сякаш беше дрогирана. Мухтар ѝ зашлеви втори шамар. Тя наведе глава за секунда и отново се изправи, гледайки го със същите студени очи.

Мухтар я дръпна силно за косата и я замъкна към мястото, където лежаха проснати нейните бодигардове. Насочи пистолета към първия от тях и дръпна спусъка. На фона на експлозиите и мощната картечна стрелба изстрелът от деветмилиметровия пистолет отекна доста слабо. За разлика обаче от поражението, което причини. Под главата на бодигарда се образува локва от кръв. Мухтар насила накара

Кенеди да погледне към застреляния мъж, а също така я застави да гледа, докато застреля още двама в главите.

— Ще правиш каквото ти кажа — изръмжа той на арабски — или ще те постигне същата участ.

В този миг две експлозии разтърсиха кръстовището. Мухтар се обърна по посока на тътена и видя, че едната полицейска кола беше обхваната цялата от пламъци, а другата също гореше.

Командирът на „Кудс“ хвана Мухтар под ръка и го задържа встрани от мъртвите бодигардове.

— Трябва да се махаме оттук — извика той, докато стрелбата се усилваше.

Мухтар не се противопостави. Сграбчи Кенеди и я помъкна към чакащите ги коли.

40.

Рап изтича надолу по стълбите със зареден 45-калибров Глок в ръката. Колкото и да му се искаше вместо пистолета да беше взел чисто американската пушка М-4, той счете за по-разумно да я остави в апартамента. Скочи на площадката, хвана се за перилата и продължи надолу. Не можеше да заличи образа на горящата бяла Тойота от съзнанието си. Джипът беше направен на парчета само за секунди. Бронираният Събърбан на Кенеди беше защитен много по-добре, но и той нямаше да издържи вечно. Трябваше колкото се може по-скоро да им се притече на помощ.

Накрая се озова на първия етаж и се втурна към външната врата. Надникна през малкото прозорче и се обади по радиостанцията:

— Стан, готови ли са твоите момчета?

— Мич, според мен идеята ти никак не е добра — с тревога в гласа отвърна Стиллуел. — От базата казват, че въздушните подкрепления са на път. Групата за бързо реагиране също идва насам. Най-добре е да ги почакаме.

Рап наведе глава. Даваше си сметка, че не постъпваше разумно, но пък да си седи безучастно и да чака подкрепленията, докато Кенеди и хората ѝ най-вероятно в момента умираха, не беше в природата му.

— Стан, вече го реших. На „три“ излизам навън. Идваш ли с мен?

— Добре де — отвърна Стиллуел.

— Едно. — Рап нагласи прорезите на качулката на очите си, за да вижда по-добре. — Две. — Пое си въздух и си каза, че наистина е луд. — Три. — Хвана дръжката на вратата и изчака Стиллуел и хората му да открият огън. Миг по-късно прозвуча ураганен автоматичен залп. Той бутна с рамо вратата, изскочи навън, зави рязко наляво и се затича, колкото сили имаше.

Първото, което забеляза, бяха четирима мъже, застанали зад стар син Шевролет Импала, паркиран със задната част към тротоара, образувайки своеобразна барикада. И четиримата бяха насочили

автоматите си към него. Рап нямаше друг избор освен да продължи да тича към тях. Ако спреше или се обърнеше и побегнеше с гръб към тях, със сигурност щяха да го застрелят. Ако продължеше да тича към тях, можеха да си помислят, че е от техните.

Както беше планирано, две експлозии разтърсиха срещуположния ъгъл. Ситни парчета полетяха към Рап и той леко трепна. Четиримата зад Шевролета повдигнаха оръжията си нагоре и откриха стрелба по Стилует и групата му. Рап стигна до ъгъла и скочи върху багажника на колата. Плъзна се по задник по металната повърхност и един от мъжете му помогна да слезе от другата страна на колата.

Мич се опита да зърне конвоя, но улицата беше задимена. От четирите ъгъла на кръстовището това беше най-безопасното. Двата северни ъгъла бяха подложени на ураганен огън от Стилует и кюрдите, докато в четвъртия, зад него, току-що беше хвърлена граната. Навсякъде лежаха тела и суматохата се разпространяваше бързо.

Рап стискаше 45-калибровия Глок в лявата си ръка и го държеше високо, за да може всеки да го вижда. Дясната му ръка бавно се плъзна под ризата и извади от кобура личния му деветмилиметров Глок със заглушител. Застана зад първия терорист и постави върха на заглушителя леко вляво от средата между лопатките на гърба му. В същото време протегна другият, 45-калибровият, и уж се прицели с него към улицата. Стреля с деветмилиметровия и подпря мъртвото тяло с коляно отзад, за да не падне. После завъртя изпънатата си лява ръка вляво и стреля веднъж в главата на втория терорист. Онзи мигом се свлече на земята. Секунди по-късно същата съдба постигна третия и четвъртия.

Рап се наведе на коляно, сякаш за да се прикрие от „неприятелския“ огън. Опря гърба си на Импалата и за първи път можа да огледа пълния мащаб на касапницата. През гъстия дим зърна онова, което беше останало от колите от конвоя. Сърцето му се сви. Четвъртата и петата кола бяха тотално унищожени. Бялата ламарина беше надупчена като решето от петдесеткалиброви куршуми и дупките бяха с големината на юмурици. Водещата кола гореше в пламъци, а първият Събърбан беше разцепен на две. Вторият Събърбан беше обвит от бял дим, някакси различен от тъмносивия дим от

експлозиите. Доколкото можеше да прецени, колата на Кенеди изглеждаше почти невредима.

Зад Събърбана Рап забеляза някакво движение. Наоколо сновяха мъже с черни маски на главите. Огледа улицата първо в единия, после в другия край. Стилует и кюрдите сипеха огън върху шиитската милиция и оцелелите полицаи. Рап реши да се приближи до Събърбана.

— Стан, ще се прикрива зад последната Тойота. Гледай твоите да не ме застрелят.

Рап чу как Стилует даде съответните нареждания на кюрдските бойци. Миг по-късно стрелбата временно утихна. Рап се приведе и преодоля десетината метра до предната броня на Тойотата. Мъртвият наемник-охранител лежеше на метър-два от джипа. От новата си позиция Рап видя как група членове на милицията вървяха забързано към два по-съвременни седана американско производство. За кратко успя да зърне Кенеди. Един от терористите я вкара насила на задната седалка на седана.

Рап беше коленичил на едното си коляно и бързо оценяваше тактическата обстановка. Отляво надясно преброи единайсет души, без да включва тези в колите. Всичките бяха въоръжени с автомати. Половината бяха заели позиция за прикриване, нащрек и готови да открият стрелба по всеки, който ги нападнеше. Можеше да очисти в най-добрия случай двама или трима. Задната врата на първия седан се затвори и колата потегли. С това пропадна и надеждата на Рап. През затъмненото стъкло видя как мъжът сграбчи Айрини за косата и грубо я бутна надолу.

— Стан, Айрини е жива. Повтарям: Айрини е жива. Току-що я качиха на един сив Форд ЛТД. Отзад ги следва втора кола с хора от шиитската милиция. Бял седан с четири врати. Може би е Шевролет, не можах да видя добре. — Рап видя как двете коли завиха надясно на следващата пресечка. Предаде информацията на Стилует и добави: — Кажи на командира на базата, че отвлякоха Кенеди. Трябва да постави пътни блокади незабавно. Искам всеки наличен безпилотен „Предитър“ и хеликоптер, с които той разполага, да бъдат задействани. После се обади в Центъра за глобални операции и им кажи да вдигнат всеобща тревога.

Мич си представи как Стилуюел ще трябва при всяко обаждане да обяснява случилото се от началото до края. От друга страна, необходимо беше той самият да говори насаме с президента, за да бъдат заповедите спуснати най-отгоре и да бъдат изпълнени безпрекословно и светкавично. Тъкмо се нахрани да помоли Стилуюел да го свърже с Белия дом, когато забеляза маскиран полицаец да тича към един от мъжете, застанали до димящия Събърбан на Кенеди. Полицаят посочи първо към единия край на улицата, после към другия. Човекът, с когото говореше, започна с викове подобни на лай да раздава заповеди на мъжете около него.

— Стан, веднага ми прати трима от твоите кюрди!

Рап прибра 45-калибровият пистолет в кобура, пропъзля метър-два назад и залегна по корем. Намираше се точно зад предното колело на Тойотата, откъм страната на шофьора. Оттам виждаше двамата мъже от коленете надолу. Премести деветмилиметровия Глок в лявата си длан и се прицели. Мъжете стояха на около петнайсет метра от него.

— Кажи им да побързат — прошепна Мич и леко натисна спусъка. Куршумът излетя почти безшумно от заглушителя и секунди по-късно мъжът отляво падна на асфалта. Рап вече беше преместил мушката върху втория. Отново изстрел и отново същия резултат. Полицаят също падна на земята. Двамата се загърчиха от болка. Рап остана на мястото си и зачака това, което предстоеше. Двама мъже се появиха по едно и също време. Те се наведоха, за да вдигнат единия от ранените — онзи, за когото Рап предположи, че беше водачът им. Бяха добре обучени. Вместо да оказват първа помощ на място, те първо щяха да го отнесат на безопасно място. Рап ги свали с изстрели в главата. Те се свлякоха на асфалта. Единият се просна безжизнен, докато другият потрепери в предсмъртни гърчове.

— Стан, къде са кюрдите ти? — попита шепнешком Рап и потърси следващите мишени.

— Идват към теб. Колоната от „Страйкъри“ е на две минути път оттук.

— Предупреди хората си да не стрелят по мен, когато дойдат.

Появи се трети терорист и той също се опита да замъкне командира си на безопасно място. Рап го уцели в темето. Съзнавайки, че предизвиква съдбата, Мич се изправи на крака и бързо се премести

до задната броня на Тойотата. Подпря се на джипа и смени пълнителя на пистолета. На север ченгетата и членовете на милицията бяха преминали в пълно отстъпление. На следващата пресечка забеляза група мъже, които сдаваха оръжието си и сваляха маските и униформите. Излезе иззад Тойотата и погледна към двамата ранени. На известно разстояние от тях двама шиити от милицията се бяха прикрили зад все още димящия Събърбан на Кенеди. Трима други се криеха зад паркираните коли. Доколкото можа да прецени, те явно си мислеха, че по тях от сградата стреля снайперист.

Рап погледна назад и видя четирима от кюрдите на Стилуюел да приближават синята Импала, върху която той се беше хлъзнал, когато първо стигна кръстовището. Махна с ръка, за да го видят и им направи знак да останат зад колата. Надникна за последно иззад бронята на Тойотата и реши да действа светкавично. Извади и стисна в дясната си ръка 45-калибровия Глок. С пистолет във всяка ръка, приведен, притича към тротоара. Когато заобиколи първата паркирана кола, той се качи на тротоара и с всички сили се затича към тримата, прикрити зад друга кола. Те не му обърнаха никакво внимание.

Рап взе разстоянието за по-малко от две секунди. Мъжете разговаряха помежду си, вероятно спорейки дали да се опитат да измъкнат командира си или да го изоставят. Щом Рап застана почти лице в лице с първия от тях, той вдигна пистолета със заглушителя, прицели се в дясното слепоочие и стреля от упор. Преди другите двама да са осъзнали какво става, той изстреля в кратък интервал още два куршума и ги порази в лицата. Без да се спира или забавя темпото, Мич влезе между двете паркирани коли и нападна последните двама. Сваля деветмилиметровия пистолет със заглушителя и вдигна четирийсет и петкалибровия. Двамата бяха коленичили. Мъжът вдясно се опита да насочи автомата си. Рап стреля по него само от три метра и продължи напред. Тежкият куршум прикова главата на терориста към Събърбана. Мъжът вляво толкова се слиса, че се вцепени на място. Рап го доближи, но в последния момент реши да го остави жив. Извъртя се, фрасна го в главата с камшичен удар с крак и го събори на земята. После изрита настрани автомата и извика на кюрдите да дойдат да му помогнат.

— Стан — изрече в микрофона Рап, след като направи кръгов оглед на терена. Погледна часовника си — още нямаше дванайсет часа.

Президентът със сигурност още спеше. — Прати един от кюрдите да донесе спътников телефон.

За по-малко от минути сцената коренно се преобрази. Останалите живи полицаи и бунтовници си бяха плюли на петите, стрелбата беше утихнала. Само трупове и изпочупените коли свидетелстваха за разразилото се сражение. Рап изгледа двамата, които беше прострелял в колената. Полицаят се беше обърнал по корем и се опитваше да се спаси с пълзене. После вниманието му се спря на четиримата бодигардове от охраната на Кенеди. Всички те лежах мъртви с куршум в тила. Макдоналд не беше сред тях. Рап се обърна и провери отпред в Събърбана. На седалката имаше тяло, но лицето му липсваше. Рап разбра, че е Макдоналд. Той беше седнал именно на това място, когато тръгнаха от кафето.

От дълбините на душата му се надигна черен гняв. И той не направи никакво усилие да се овладее. Обърна се и изгледа жалкия негодник в полицейска униформа, който продължаваше да пълзи. Вдигна четирийсет и петкалибровия Глок и стреля. Тежкия куршум удари нещастника в задника и пръсна част от дясната му тазобедрена става. Полицаят сякаш беше ударен от мълния. Цялото му тяло за миг се вцепени, след което той се разпищя от болка.

Рап прибра в кобура деветмилиметровия, но продължи да стиска в готовност четирийсет и петкалибровия пистолет. Свали качулката и извика на кюрдите да сторят същото. В същото време се приближи до мъжа, с когото беше разговарял полицаят.

Наведе се и посегна да свали качулката от главата му. Внезапно онзи рязко замахна с дясната си ръка. Рап успя да се дръпне миг преди острието да разреже корема му. Преди терористът да замахне отново, Рап с всичка сила го настъпи с дясната пета по разбитото коляно. Онзи се сви в ужасни конвулсии. Лявата пета миг по-късно се заби в дланта, стиснала ножа. Съпротивата тутакси изчезна, Рап изби ножа на безопасно разстояние, след което свали качулката от главата на нападателя.

Не се изненада, когато изпод маската го погледна брадат мъж с кафяви очи, на около трийсет години. Откъдето и обаче да идваше, той не беше арабин. Кожата му беше прекалено светла, а веждите — очертани. Можеше и да е иракчанин, но веждите и високите скули говореха за това, че е по-скоро персиец или казах.

— Къде я отведоха? — попита го небрежно Рап.

Непознатият стисна зъби и премълча. Рап отново стъпи върху коляното му. След няколко секунди вдигна крака си и повтори въпроса, този път на арабски.

— Върви на майната си! — изкрещя мъжът на английски.

На Рап му се стори, че долови лек персийски акцент и отвърна на фарси:

— Не, няма да стане така. — Наведе се и с понижен тон попита: — Харесва ли ти да се правиш на мъж?

Кафявите очи го изгледаха предизвикателно.

— И двамата с теб — продължи Рап — ще се наложи да се поизмъчим. — Той бръкна под ризата, извади матовочерен нож ЗТ и го размаха под носа на непознатия. — Жената, която ти помогна да отвлечат... значи много за мен. — В погледа му се възцари луда ярост. — Помни думата ми, ти ще ми кажеш къде са я отвели.

Мъжът се намръщи и се изплю в лицето му. Рап изобщо не мигна, нито избърса плюнката от бузата си. Само мълчаливо заби десетсантиметровото острие в ставата на дясното рамо на терориста, след което рязко завъртя дланта си на четвърт оборот.

Мъжът отвори уста от непоносимата болка, след което занарежда ругатни на фарси.

Това потвърди предположението на Рап, че е иранец. Мич натисна ножа още по-силно и когато онзи отново отвори уста, за да изкрещи, той му напъха дулото на четирийсет и петкалибровия Глок. Доближи носа си само на броени сантиметри от лицето на нещастника и му каза на фарси:

— Не ми пука на колко корав се правиш, персийски боклук такъв. По-добре се моли тя да се върне скоро и нищо да не ѝ се е случило. В противен случай ще те накарам да си изядеш топките за вечеря.

41.

ОРМУЗКИЯТ ПРОТОК

Бяха изгубили дирите на иранската „Кило“. Халбърг стоеше в центъра за управление и контрол на поверената му подводница и обилно се потеше. Отпи от водата и мълчаливо продължи да наблюдава работата на подчинените си. И преди бяха губили неведнъж и два пъти контакт с противникови подводници, но никога в толкова напрегната ситуация като сегашната. Стоманеносините му очи пробягваха от екран на екран. Часовникът на екрана на електронната карта показваше 14.32 и продължаваше да отброява секундите. Толкова време беше минало, откакто „Килото“ беше изчезнала. Вече почти три месеца патрулираха от отредения им шестмесечен поход и досега екипажът се беше показал в добра светлина.

Той боксираше чувала в двигателното, когато дежурният офицер се обади по радиоуредбата, че иранската подводница е изчезнала. Без да каже нито дума, Халбърг свали боксьорските ръкавици, взе хавлията и тръгна към ЦУК. Завари заместника си при електронната карта. Показаха му на запис на екрана тактическата информация от приборите две минути преди загубата на контакта досега. След като изгледа първите десет секунди от записа, Халбърг вече знаеше всичко необходимо. Досети се как е постъпил иранският капитан. Беше изчислил перфектно всичко. Щом беше описал една от обичайните си осморки, иранецът беше влязъл в канала и се беше залепил под кила на натоварен догоре супертанкер, който издаваше силен шум и от чиито гребни винтове се получаваше силно завихряне и бълбукане на водата. Когато супертанкерът премина през канала, от подводницата нямаше и следа. Направиха бързо претърсване на района и стигнаха до извода, че подводницата се е отправила обратно към протока, скрита между два контейнеровоза, разстоянието между които беше около километър. Халбърг нареди нов курс и „Вирджиния“ се пристрои зад втория

контейнеровоз. По най-груби изчисления намираха се приблизително на три километра зад „Килото“.

Помощник-капитанът разговаря с щурмана и се приближи до Халбърг, който тихо стоеше и наблюдаваше отстрани.

С приглушен глас, за да не го чуят останалите, Стрилзък каза:

— Извинявай, че ги изгубих, капитане.

— Няма защо да се извиняваш. Хитър ход направиха.

— На мое място ти щеше да ги усетиш.

Халбърг сви рамене.

— Може би.

— Не, със сигурност щеше да ги усетиш и двамата го знаем.

— И ти ще станеш добър един ден. Вече имаш доста опит.

— Не знам — отвърна обезсърчено Стрилзък.

— Престани да се самообвиняваш и по-добре ми кажи какво ще предприемат по-нататък.

Стрилзък погледна тактическия екран и се зае да претегля вариантите. „Килото“ имаше само две възможности. Можеше да се върне в пристанището, но предвид факта, че буквално целият ирански флот беше изкаран в морето, това беше малко вероятно. По-вероятно беше подводницата да мине транзитно през протока и да се насочи обратно към залива.

— Ще тръгне към залива, ще увеличи скоростта и ще се опита да ни избяга, докато ние сме още в канала.

Халбърг кимна.

— Колко време ще поддържат висока скорост?

Стрилзък погледна часовника си, а после тактическия екран. На него беше обозначено предполагаемото местоположение на „Килото“, двата товарни кораба, както и скоростта на трите съда. Основавайки се на известната информация за максималната скорост на този клас руски подводници, Стрилзък отговори:

— Грубо пет минути и половина.

— Други варианти?

— Може да се върне в пристанището, но не виждам смисъл.

— Аз също. Друго? — попита Халбърг с менторски тон, от който Стрилзък разбра, че пропуска нещо.

Помощник-капитанът впери поглед в тактическия екран. Вниманието му се спря на островите край Бандар Абас.

— Може да реши частично да се покаже на повърхността, да се скрие зад един от островите, да изчака да преминем и да застане зад нас.

— Възможно е, но едва ли ще постъпят така. — Халбърг натисна един бутон и превъртя записа до момента, в който бяха изгубили „Килото“. — Ами ако е минала транзитно през канала, заобиколила е на изток и е избягала от полезрението ни или по-лошо, минала ни е отзад?

Стрилзък погледна Халбърг с изненада и смущение.

— Възможно е.

— Но е малко вероятно. — Утеши го Халбърг. Долови объркването на приятеля си и добави: — Денис, ти разсъждаваш практично и прекалено праволинейно. Тези типове — той посочи екрана — са си малко луди. Да минеш през канала толкова близо до пълен догоре танкер с целия този натоварен морски трафик наоколо, не е най-праволинейната и традиционна маневра. Ти би ли пробвал нещо подобно?

Стрилзък въздъхна.

— Не и при нормални обстоятелства.

— Кое те навежда на какъв извод?

— На този или му се е разхлопала дъската, или обстоятелствата са извънредни.

— Именно. Изпрати съобщение на КПС 54, че сме изгубили контакт.

— Сигурен ли си? — Стрилзък го изгледа изпитателно. — Не е ли по-добре да изчакаме? Може да попаднем отново на следите им, когато минем от другата страна.

Халбърг натисна друг бутон и на екрана се показва увеличено изображение на Персийския залив и северната половина от Оманския залив. На екрана бяха обозначени стотици радиолокационни контакти. Ударната група на „Айзенхауер“ беше разположена право по средата на Персийския залив и преобладаващата част от иранския флот се беше насочил натам. Идеална ситуация за безшумна дизелова подводница. Една липсваща „Кило“ беше вече достатъчно сериозен проблем. Две можеха да причинят големи бели на ударната група.

Халбърг реши да преглътне гордостта си.

— Колкото по-скоро ги предупредим, толкова по-добре.

— Още един път съжалявам, капитане.

Халбърг махна с ръка.

— Сигурен съм, че ще я намерим, щом излезе от другата страна на канала. Тогава ще застанем зад нея и няма да я изпускаме от очи, за да сме сигурни, че ще се държи послушно.

42.

МОСУЛ, ИРАК

Рап погледна през дебелото предно стъкло на бронирания „Хамър“. Влизаха в базата през главния портал. Той беше вдигнал сателитния телефон до ухото си и на лицето му беше изписано напрежение. По-голямата част от оперативната група за бързо реагиране все още се намираше на мястото на нападението. Участваше в отцеплението на района и в събирането на труповете. Рап беше реквизирал временно един „Страйкър“ и два „Хамъра“ за да откарат него и пленниците в базата, за да може да пристъпи към разпитите незабавно.

— Чък, — обърна се той към човека от другата страна на линията — тук е като в Дивия Запад. Нямам никаква идея кой я отвлече. Но възнамерявам да разбера и когато открия виновниците, съдбата им няма да е никак розова.

— Мич, — отвърна заместник-директорът на ЦРУ — умолявам те като приятел, върни я. В противен случай ще ни подлудят. Всеки един политик или журналист във Вашингтон ще се заеме да разнищва не само отвлечането, но и последващите ни действия.

— И ще им кажа да вървят на майната си.

— Мич — Чарлз О’Брайън въздъхна — точно тази нагласа и поведение ще ти навлекат големи неприятности.

— Нека да сме наясно, Чък. Не искам да слушам повече за моята нагласа или поведението ми. Не искам никой да ми виси на главата и да поставя под съмнение действията ми. Разполагаме с не повече от двайсет и четири часа преди да я пречупят. Тук няма място за игра по правилата. Те откриха гангстерска война срещу нас. Не ми пращай аналитици от Багдад. Трябват ми трошачи на кости, хора, които избиват вратата с крак и после ритат по задника мръсника, докато не проговори.

— Мич, мисля, че трябва да се спреш и да обмислиш добре какво ще предприемеш. Аз ще съм в Белия дом в...

— Те ще я изтезават! — изръмжа Рап.

— Мич — О'Брайън отново въздъхна — никой от нас не иска това да се случи, но не можеш да се държиш като каубой. Трябва да...

— Не ми казвай какво да правя! — изкрещя Рап в телефонната слушалка. — Ти и всички останали във Вашингтон вземете да си напъхате миризливите глави в пясъка за следващите двайсет и четири часа и ме оставете да направя каквото трябва, за да я върна.

— Няма да стане. Не мога да ти позволя да го направиш.

— Тогава по-добре си вземи отпуск.

— В момента си под впечатлението на случилото се и си пристрастен. Трябва да се спреш и да се охладиш... не забравяй, че има закони.

— Май говорим на различни езици. Ти си свободен да се покриеш и спасиш кожата си, Чарли. — Рап поклати сърдито глава и добави: — Но аз още си спомням времето, когато работеше с партньор. Когато действаше като оперативен разузнавач. А сега гледам, че си се превърнал в поредния клатещ си краката чиновник-женчо.

Последва дълго мълчание и накрая О'Брайън отвърна:

— Ще се престоря, че не съм чул това, което току-що каза и ще си го обясня с факта, че си под силен стрес.

— Не се отричам от думите си, Чарли. Когато всичко свърши, ако медиите те погнат, съм готов с удоволствие да поема цялата вина. А сега ме извини, но трябва да си сложа белите ръкавици и да попитам тези типове дали желаят да се възползват от правото си на адвокат.

Рап прекъсна разговора точно когато „Хамърът“ забави скорост и спря пред резидентурата на ЦРУ.

Шофьорът хвърли поглед към Рап и му каза:

— Това е третата ми командировка тук. Де да можеше повече хора във Вашингтон да мислят като вас.

— И на мен ми се иска да беше така. — Рап слезе от джипа и изчака войниците да разтоварят пленника, който беше пътувал с тях. Рап беше разделил тримата. Командирът, който говореше персийски, натовари в „Страйкър“, ченгето, завързано за носилка, постави в задната част на втория „Хамър“, а редовият боец на милицията, когото беше пратил в безсъзнание с ритник в главата, пропътува разстоянието

заедно с него. Рап вече трескаво умуваше каква стратегия да избере. Трябваше да изстиска и изтръгне информацията от тези типове, колкото се може по-бързо. С обикновен бой едва ли щеше да успее. Поне не и в краткосрочен план. Ако разполагаше с няколко дни, можеше да ги поизтощи, но в момента времето беше лукс, който не можеше да си позволи. Трябваше да измисли нещо по-хитро и оригинално.

Не можеше да каже със сигурност колко дълго би се държала Кенеди и не искаше да се стига до там. Нещата бяха на лична основа. Самият Рап беше изтезаван преди години. Той отчаяно искаше да й спести болката, страданието и унижението. Неусетно се замисли, че за жена изпитанието беше много по-тежко и се опита да прогони от съзнанието си мрачната мисъл. Сега трябваше да се концентрира върху конкретните стъпки по намирането ѝ, а не да изпада в паника и тревога. И нямаше и секунда за бавене.

Пристигнаха още два „Хамъра“. Рап позна командира на базата генерал Гифърд, който слезе от водещия джип. Генералът беше в пълна бойна екипировка, включително с каска на главата. Той веднага се насочи към Рап.

— Вдигнал съм разузнавателни хеликоптери във въздуха. Задействал съм и три „Предитъра“, а два „Рийпъра“ са на път от Багдад. В града се влиза от четири главни пътища, шест второстепенни. Сто и първа въздушнодесантна дивизия е пристъпила към организирането на пътни контролно-пропускателни пунктове по всичките десет шосета и магистрали.

— А реката?

— Погрижили сме се и за нея, на север и на юг — отвърна той с отсечения си военен маниер. — В момента мобилизираме всички налични войници и ги изпращаме на улицата. С нещо друго мога ли да помогна?

Рап си припомни разговора, който преди малко беше провел с О'Брайън.

— Да. — Той посочи с палец към тримата пленници с качулки на главите. Единият от тях можеше да върви сам, докато другите двама бяха на носилки. — Тези мъже с чувалите на главите... не си ги виждал никога... ясно?

Гифърд погледна към пленниците, после отново към Рап. Поколеба се за миг, обмисляйки евентуалните последици. После бързо кимна и отвърна:

— Какви мъже? Никого не виждам. — Генералът се обърна и се насочи обратно към „Хамъра“ си. — Преди да се качи, се провикна зад гърба си: — Ако ти трябва нещо, само кажи.

Секунди след като генералът потегли, пристигна Стилуюел с кюрдите. Рап нареди на войниците да оставят на земята носилките и оттам ги поеа кюрдите. Колкото по-малко американски военни станеха свидетели на това, толкова по-добре. Рап и Стилуюел влязоха във фургона с кабинетите и приемната.

— Имаш ли фотоапарат? — попита Рап.

— Полароид или цифров?

— Полароид.

Стилуюел влезе в кабинета си и донесе фотоапарата.

— Нещо друго?

Мич провери дали фотоапаратът беше зареден.

— Да... разбери къде са телата.

— Кои тела?

— Онези, за които питах капитана от групата за бързо реагиране... — Той щракна с пръсти и се помъчи да се сети името.

— Капитан Дженсън.

— Да, същия. Казах му, че искам да докара телата тук, за да можем да ги идентифицираме. Погрижи се да ги донесат.

— Защо не в моргата на базата? — объркан попита Стилуюел.

— Тук... право тук. Искам да ги съблекат чисто голи и да ги хвърлят в най-голямата килия, с която разполагате. Искам всяка педя на пода затрупана с трупове.

— Сериозно ли говориш? — попита го намръщен Стилуюел.

— Да! — извика Рап.

Стилуюел леко се стресна и отстъпи назад.

— Нещо друго?

Рап вече беше тръгнал към вратата. Спря се и го попита:

— Какви саундтракове би ми предложил, за да помогнем на момчетата да се размекнат?

Стилуюел вдигна очи към тавана и изреди по памет:

— „Обичам те, Барни, ти обичаш мен“, „Макарена“, онази досадна песен на Нели Фуртадо, много хеви метъл... малко Бари Манилоу, който лично аз смятам, че не струва. Той е музикален гений, но...

— Не! — изкрещя Рап. — Имам предвид саундтракове, записи на измъчвани хора... крясъци, писъци, скимтене, умоляване за живота. Не ти искам сладникавия „Барни“. Нямам цяла седмица да се занимавам с тези негодници.

— О... извинявай. Да, имаме няколко такива записа.

— Пусни един. — Рап излезе от кабинета и прекоси площадката пред фургоните. Контейнерите-помещения за разпити се намираха до един огромен бежов хангар. Те бяха поставени един до друг и покрити с три пласта чували с пясък. Открити бяха само вратата и климатикът. Рап влезе вътре и мина покрай малко бюро и табло с монитори от наблюдателни камери. Дванайсет екрана с диагонал двайсет и пет сантиметра. По един за всяка килия. На бюрото седеше мъж в джинси и тениска. Беше вдигнал краката си и четеше списание.

Рап се спря и посочи мониторията.

— Записват ли какво се случва в килиите?

— Непрекъснато. Двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Разпореждане на Конгреса, заслуга на „Абу Гариб“.

— Страхотно — изръмжа Рап. — Записите на хард диска ли се съхраняват?

Мъжът погледна към компютъра на пода.

— Да.

— Извини ме за малко.

Рап се приближи до компютъра и изтръгна всичките свързани към него кабели.

— Хей, нямаш право. Това е против...

Преди онзи да е довършил, Рап го сграбчи под мишницата и го вдигна от стола.

— Я вземи си почини.

След тези думи го избута навън и се запъти към килиите. По средата по дължината на трите контейнера бяха изрязани отвори, като по този начин се образуваше нещо като коридор. От всяка от страните на коридора бяха оборудвани по шест килии. Всички врати и стени бяха стоманени, с дебелина един сантиметър, със звукоизолираща пяна

по средата. Рап се натъкна на единия от кюрдите в коридора и го попита къде е пленникът, за когото предполагаша, че е някакъв водач. Кюрдът му посочи последната килия вляво. Мич отиде до вратата и погледна през шпионката. Мъжът лежеше на носилката, поставена по средата на килията. Мич отключи бравата, влезе в килията и застана до него. После се наведе и рязко смъкна качулката от главата му.

Мъжът погледна само за секунда и тъй като ръцете му бяха вързани и не можа да закрие очите си с длан, пак ги затвори. Рап вдигна фотоапарата към лицето на пленника и го фотографира. Полароидът щракна и веднага изплю почти проявената фотография. Рап се наведе и с главата си засенчи лампата на тавана.

— Отвори очи — каза му той, този път на английски.

Мъжът бавно се подчини.

— Къде я отведоха?

Мъжът стисна устни, сякаш отново се канеше да се изплюе.

Този път Рап го изпревари. Десният му юмрук се стовари право в устата на нещастника. Онзи се изкашля и изплю кръв и един счупен зъб.

Рап изчака няколко секунди, след което с любезен и спокоен тон добави:

— Добре, ами тогава ще трябва да го направим по трудния начин. Но знай, че ще ми кажеш. Непременно ще ми кажеш.

Мъжът изплю кървава храчка и отвърна:

— Майната ти.

Рап се изсмя и се наведе по-близо.

— Нека да ти разясня как ще стане. Ще започна като ти кльцна лявата топка... а после ще ти отрежа и дясната.

Мъжът затвори очи.

— И ако и тогава не ми кажеш... Няма да издържиш още дълго. Повярвай ми. Ще си изпееш всичко, което знаеш, защото никой нормален мъж не би искал да му отрежат онази работа и да му я натикат в гърлото.

Рап се изправи и когато пленникът отвори очи, той направи още една снимка. Почти веднага след това отвъд вратата се разнесоха викове и писъци на мъчителна болка. Без да каже нито дума повече, Рап се обърна и излезе.

43.

ОРМУЗКИЯТ ПРОТОК

Халбърг седеше в креслото си, подпрял лакти на облегалките и сплел пръсти под брадичката си. Бяха изминали половината канал и досега нямаше никаква следа от „Юсеф“. Не че Халбърг очакваше да открият лесно иранската подводница. При непрекъснатото движение на супертанкери в двете посоки акустичната ситуация беше ужасна. Като се добавеше към това и потокът от товарни кораби от най-различни видове и размери, рибарски и туристически съдове, сонарът беше безпомощен. Все едно да се опиташ да чуеш какво ти казват по мобилния телефон, докато си на първия ред по време на рок концерт. И въпреки всичко никой не се оплакваше. Хората просто си вършеха работата по възможно най-добрия начин.

Халбърг стана, отиде в сонарното помещение и забеляза угриженост по лицето на единия от операторите. Петимата имаха на главите си звукоизолиращи слушалки, за да не им пречат разговорите, които се водеха в Центъра за управление и контрол. Капитанът отпи от кафето си. Погледът му остана прикован към Луис Съливан или Съли както му викаха членовете на екипажа. Той беше определено най-добрият оператор на сонар на борда на подводницата. Щом той изглеждаше угрижен, значи навън ставаше нещо необичайно, а значи и Халбърг имаше повод за угриженост и тревога. Той изчака да види как ще реагира Съли. Дали ще кимне и после по устните му бавно ще се разлее доволна усмивка. Той винаги правеше така, когато локализираше особено труден контакт.

Мина минута. Две. Халбърг стоеше неподвижно и само от време на време отпиваше от кафето си. Капитанът реши да почака още малко и премести вниманието си върху тактическия екран. Преди да се влее в Персийския залив, каналът правеше рязък завой на запад, принуждавайки съдовете да забавят скоростта. Халбърг беше задал курс по вътрешната страна на канала. Ако „Юсеф“ се криеше зад

първия кораб на разстояние шейсет или повече метра, те имаха добри шансове да я локализират в момента, в който тя завиваше и се покажеше пред танкера, който я разделяше от „Вирджиния“.

Халбърг хвърли поглед към сонарната станция точно когато Съливан вдигна глава от екрана и се обърна към него. Това не беше добър знак. Капитанът се вторачи въпросително в оператора, който беше отместил обемистата слушалка от лявото си ухо.

— Какво има, Съли?

— Засякохме „Сабалан“ да излиза от пристанището.

Халбърг кимна. Самият той беше забелязал сигнала на кораба върху екрана на широкосекторния сонар. „Сабалан“ беше произведена във Великобритания фрегата, клас „Воспър“ Модел V, която беше свалена от въоръжение на британския флот през 1972 г. През 1988 г. един щурмови А-6 „Интрудър“ от самолетоносача „Ентърпрайз“ хвърли по фрегатата двеста и петдесеткилограмова бомба. Акцията беше в отговор на натъкването на „Самюъл Робъртс“ на иранска мина, която проби четириметрова дупка в борда на американския боен кораб. Вместо да позволи на флота да довърши и потопа „Сабалан“, тогавашният министър на отбраната Франк Карлучи предпочете да пощади иранската фрегата. Корабът беше изтеглен от влекачи в пристанището и ремонтиран. След като беше оцелял от атаката на американците „Сабалан“ се превърна в национална реликва за иранците.

— Нищо необичайно. Кръстосва залива със стандартната скорост от петнайсет възела. Преди около пет минути обаче двигателите й „Ролс Ройс“ направо зареваха. Фрегатата продължава да набира скорост и ако поддържа сегашния си курс, вероятно ще се опита да се промъкне между двата контейнеровоза.

— Мислиш, че ще застане над „Юсеф“ и ще помогне на подводницата да изчезне, когато прекосят канала ли?

— Това си мислех преди пет минути. Няма как да съм сигурен, капитане, с всичките тези шумове наоколо, но според мен, „Юсеф“ изхвърля вода от баластните резервоари. Дори си мисля, че е излязла на повърхността.

— Сигурен ли си? — с неприкрита изненада попита Халбърг.

— Вярно е, че съм си майтапчия, но никога не бих се пошегувал с подобно нещо.

Халбърг огледа залата. Стрилзък и щурманите ги гледаха с интерес. Капитанът отново се обърна към Съливан:

— Дръж ме в течение.

Докато прекосяваше залата, за да отиде при Стрилзък, той се запита защо „Юсеф“ би се показала частично на повърхността. Стрилзък погледна таблото за управление на огъня и си отбеляза предполагаемата позиция на другата подводница. След четирийсет секунди тя щеше да се отдели от контейнеровоза и тогава щяха да имат възможност да я зърнат. Халбърг мислеше да даде заповед за вдигане на перископа, когато Съливан го повика.

— Капитане, пипнах я! В момента пълни баластните си резервоари и увеличава скоростта.

Халбърг бързо отиде при сонарния монитор и погледна новата позиция. Подводницата се намираше точно там, където си мислеха. Тъкмо обмисляше дали ще може да мине покрай контейнеровоза при завой от вътрешната страна на канала, когато забеляза ново раздвижване сред сонарните оператори.

— Сър, „Сабалан“ засече със сонара си „Юсеф“ — обади се мъжът, седнал до Съливан.

Преди Халбърг да е осмислил думите му, Съливан поясни:

— „Юсеф“ отваря тръбите на торпедните си апарати.

— Сигурен ли си?

Съливан подмина въпроса му и добави:

— „Юсеф“ отваря люковете на задните торпедни апарати, сър.

Стрилзък дойде при Халбърг.

— Странно място за провеждане на учение.

— И аз си мислех същото.

— Торпедо във водата! — извика Съливан.

— Всички по местата! — веднага заповяда Халбърг. Заповедта беше повторена из целия кораб само за секунди. Халбърг тъкмо се готвеше да заповяда бързо придвижване на подводницата настрани, когато на тактическия екран се изобрази координатите и траекторията на торпедото. То определено се беше насочило към иранската фрегата.

— Съли, потвърди координатите — каза капитанът.

Съливан препотвърди данните на торпедото.

— Сигурни ли сме, че това е „Юсеф“? — обади се Стрилзък.

— Със сигурност не е от нашите.

— Двайсет и една секунди до попадението — съобщи Съливан. Халбърг погледна към Стрилзък.

— Искам визуално наблюдение.

Стрилзък нареди да вдигнат перископната мачта и се върна при Халбърг пред цветния монитор. Съливан започна обратно отброяване от десет. Когато стигна до две, всичките петима оператори на сонар свалиха слушалките си. Халбърг увеличи изображението на камерата и на екрана „Сабалан“ от малка точица се разрасна до кораб с ясно видими очертания. Когато Съливан изрече „нула“, изпод носа на „Сабалан“ се вдигна голям фонтан. За миг на всички наблюдаващи им се стори, че корабът сякаш беше подхвърлен над водата. И когато отново падна, той се пречупи и първата трета на фрегатата започна да потъва.

— Изпрати спешно съобщение на КПС 54 — каза Халбърг и погледна екрана на сонара. „Юсеф“ минаваше пред контейнеровоза и бързо набираше скорост към Персийския залив. — Курс след „Юсеф“.

44.

МОСУЛ, ИРАК

Рап мина през късия тунел от чували и оттам влезе във фургона с кабинетите. Докато вървеше, гледаше последната от шестте фотографии, които беше направил. С всяка следваща крачка цветовете ставаха по-ярки. Речта за кастрацията мина гладко. Той я беше изнесъл на всеки от тримата пленници и всеки от тях я прие по-различен начин. Първият, онзи, на когото Рап беше разбил устата, избра пълно изключване. Преди речта той беше изсипал цял куп ругатни и се държа предизвикателно като непослушен тийнейджър. Докато Рап му описваше обаче как ще го лиши от атрибутите на мъжествеността, у пленника прогресивно се изпаряваше всякакво желание за съпротива. Или беше решил, че не е разумно да дразни повече Рап, или пък се мъчеше да измисли някакъв план, с който да остане сред сексуално активните. Най-вероятно лъжа, разбира се.

Вторият, полицаят, беше или невероятен актьор, или абсолютен психопат. С всяка следваща дума за това какво ще му направи Рап, мъжът реагираше с още по-бурен смях. Държеше се по онзи умопобъркан начин, какъвто Рап беше виждал и преди. Или беше превъртял от страх, или беше много опитен. Границата между двете състояния беше доста тънка. Вместо да си губи времето с него, Рап реши да провери дали се преструва или е луд, побъркан фанатик.

Армейските медици бяха отрязали крачолите на панталона, за да могат да превържат раните от куршуми в коляното и задните му части. Той продължаваше да лежи в носилката, като краката му бяха завити с тъмнозелено армейско одеяло, върху което беше завързан с ремъци. Рап рязко дръпна одеялото под ремъците и оголи гениталиите му. После извади ножа и го доближи до лицето му.

— Как се казваш? — попита го спокойно Мич.

Вместо отговор мъжът се изсмя истерично. Рап опря острието в левия му тестис и повтори въпроса. Тук пленникът премина в

налудничав кикот. Рап натисна острието, завъртя го и го извади, сякаш загреба с лопата. От острието излетя парче плът и се залепи върху студената стоманена стена на килията.

Мъжът се завъртя и задърпа в носилката, крещейки с всичка сила. След десет секунди спря да вие, погледна Рап с насълзени очи и продължи да се хили като побъркан.

Рап го изгледа отвисоко и каза само:

— След пет минути ще се върна за другия.

След това отиде при последния пленник — онзи, когото беше предпочел да остави жив. Тъй като той беше по-млад от другите двама поне с десет години, Рап предположи, че ще му е най-лесно да го пречупи. След като му изнесе речта за кастрацията, Рап стана, направи втора фотография и му каза, че му дава няколко минути за размисъл и най-вече да си представи какъв ще е животът без мъжкото му достойнство.

Отиде в приемната на фургона и намери там Стиллуел и Ридли, застанали зад бюрото, вторачили се в един широкоекранен плосък монитор. Рап им показва фотографията на мъжа, чийто ляв тестис току-що беше отрязал, и каза:

— Няма начин този да е полицай.

Ридли посочи към екрана и отвърна:

— Току-що говорих по телефона с Чък О'Брайън. Мисля, че е прав. Ти прекали.

— За какво говориш, по дяволите?

— Говоря за това, че отрязва тестиса на оня нещастник. Мислеше, че наблюдаваме пленниците само на един монитор ли?

— О..., не ми казвай, че и ти си се размекнал.

— Не става дума за размекването, макар че не съм много сигурен дали методите ти са уместни... Става дума за факта, че това е военна база на Съединените щати. И не е някаква мрачна миризлива дупка в Афганистан. Военните записват всичко, записват кой влиза и кой излиза, а войниците сплетничат повече и от махленски клюкарки. Да не говорим за медиите, а и не ми се мисли какво ще се случи, когато този се обърне към адвокат.

— Този никога няма да стигне до адвокат — грубо отговори Рап.

— Не бъди сигурен.

— Напротив, сигурен съм, защото като му отрежа патката, ще го замъкна в някоя от онези килии и ще му пръсна мозъка пред очите на другите двама.

— Мич! — изкрещя Ридли. — Не можеш да го направиш. От Багдад са изпратили екип от специалисти по разпити. Те са най-добрите в занаята. Ще извлекат и последното парче информация от тях.

Рап скръсти ръце пред гърдите си.

— Страхотно. Тогава да си вземем нещо за обяд, чаша кафе, да отидем на излет и да оставим професионалистите да си свършат работата. Звучи ми чудесно. После, след една седмица или след един месец, когато окончателно приключат и изстискат информацията от пленниците, ще се опитаме да намерим и върнем Айрини. През това време не се и съмнявам, че те ще се отнасят с нея като с кралица.

— Няма да им трябва цял месец.

— А на мен ще ми отнеме не повече от час.

— Мич — Ридли въздъхна. — Лично мен не ме е грижа какво ще правиш, стига да не оставяш видими следи по телата на пленниците.

— А аз лично пет пари не давам какво мислиш, Роб. Тук не сме във Вашингтон, а в проклетата военна зона. И нашият шеф, директорът на ЦРУ, човекът, който познава всеки един наш шпионин и агент във всички страни по света, беше отвлечен. Да не мислиш, че тези типове ще чакат да дойде екип специалисти от Дамаск? Екип, който няма да оставя следи? — Лицето на Мич се изкриви от ярост и той изкрещя: — Ще я изтезават и ще я накарат да си каже и майчиното мляко! И аз няма да седя тук безучастно и да споря с теб какво ще правя и какво не. — Рап взе шестте фотографии и ги хвърли на бюрото на Стилуюел. — Сканирайте ги и ги вкарайте в системата. Вижте дали няма да съвпадат. Къде е Маркълс?

— Не знам.

— Намерете го.

Стилуюел взе фотографиите и точно в този миг звънна телефонът. Той вдигна слушалката с другата ръка.

— Началник резидентура, Мосул. — Заслуша се и погледна към Рап. — Да, момент така. — Подаде слушалката на Рап. — От Белия дом е... президентът иска да говори с теб.

За миг Рап се поколеба дали да приеме обаждането. През по-голямата си част кариерата му се беше основавала на прошки, а не на разрешения. Това обаче беше президентът, не някой колега от Ленгли. Рап си припомни разговора, който бяха провели на борда на „Еър Форс-1“. Аликзандър не му се струваше като човек, който би се опитал да го върже на каишка. Въпреки това Рап неохотно протегна ръка и взе слушалката.

45.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Новината пристигна, докато болшинството от гражданите на Вашингтон спяха. Дежурният офицер в Ситуационната зала на Белия дом получи обаждане от Центъра за глобални операции към ЦРУ малко след пет часа сутринта. Само за броени минути телефонните линии в столицата загряха. Имаше разработени планове за действие при подобни ситуации. Охраната на висшите държавници и политици беше вдигната под тревога, лимузините потеглиха рано, а на ключовите фигури в областта на националната сигурност беше наредено незабавно да се явят в службата си. Министърът на отбраната Ингълънд беше първият член на кабинета, който разбра за драматичната вест.

Бившият мениджър в „Мерил Линч“ и директор на лондонския филиал на фирмата ставаше в пет всяка сутрин, за да може да се информира за европейските пазари преди да тръгне за Пентагона. Той седеше на бюрото в кабинета си, когато телефонът звънна. Сигналят беше по-различен от останалите — две къси иззвънявания и едно трето дълго. В този ранен час Ингълънд веднага се досети, че обаждането не вещае нищо добро. Докато гледеше защитения срещу подслушване пряк телефон, мислено изреди горещите точки, които биха били причина за тревога. И веднага се сети за Кенеди и нейната среща. Вдигна слушалката, изслуша гласа на другата страна на линията и отговори кратко и лаконично:

— Ще дойда до половин час.

Ингълънд се обади в службата и нареди на дежурния офицер да разбуди на пожар генералите от обединения щаб на началник-щабове. Освен това каза на жената от другата страна на линията, че до двацет минути иска да говори с Мосул с някой, който би могъл да докладва за случилото се. Айрини Кенеди може и да беше от ЦРУ, но Мосул беше територия на Министерство на отбраната. Той знаеше за

срещата на Кенеди с иранския ѝ колега, но не беше запознат с детайлите, освен че иранците твърдо бяха настояли да няма американски военни наоколо.

Ингълнд набързо изкачи стъпалата до втория етаж, навлече си костюм и грабна електрическата самобръсначка. Когато отново слезе на първия етаж, охраната му вече го чакаше пред къщата. Ингълнд скочи на задната седалка на бронирания черен Събърбан и се зае да бръсне посивялата си четина с електрическата самобръсначка. В мислите си отново се върна към Кенеди. От дежурния в Ситуационната зала офицер разбра само, че кортежът на Кенеди е бил нападат в Мосул. Директорът на ЦРУ вероятно беше жива и взета за заложник. Всички останали бяха убити.

Ингълнд харесваше Кенеди. Харесваше стила ѝ и как представяше нещата кратко и точно, винаги по същество. Вашингтон беше пълен с празнодумци, които изпадаха в екстаз като слушаха себе си как говорят. Кенеди беше като глътка свеж въздух, високоинтелигентна, а също така и изключително вещица по въпросите на Исляма и Близкия Изток. Той беше свикнал да разчита на съветите и анализите ѝ.

Ингълнд беше стар приятел на президента. Не беше работил нито в държавната администрация, нито при военните. Както президентът му каза, когато го номинираха, той искаше да привлече Ингълнд в екипа си заради аналитичния му ум и способността му не просто да печели спорове, а да накара опонентите да приемат неговата гледна точка. Освен това Ингълнд десетилетия наред се беше занимавал с прогнозиране на насоки и предвиждане как ще се развият нещата в бъдеще. Докато Събърбанът се движеше по все още пустите улици на Вашингтон, той се опита да стори същото и със сегашната криза. За съжаление първото, което му мина през ума, бяха видеозаписите, на които мюсюлмански екстремисти обезглавяват заложниците. Обезглавяването на директора на Централното разузнавателно управление щеше да има доста мощен пропаганден ефект.

Ингълнд остави емоциите настрана и проигра вероятните варианти за изход от ситуацията. Колкото и грубо да беше, бързото обезглавяване на Кенеди нямаше да е най-лошата последица за Америка. Празненството на радикалните ислямски фундаменталисти

щеше да е краткотрайно. Европа, Австралия, Япония, Русия и вероятно дори Китай щяха в крайна сметка да приемат случилото се като обезглавяване на една жена и майка, а не на ръководителя на главната разузнавателна служба на Америка. Подобен варварски акт на терористите дори би могъл да им навреди в дългосрочен план.

Колкото и жестоки да бяха подобни разсъждения, Кенеди знаеше твърде много. Една проточила се заложническа криза щеше да даде на похитителите възможност да застрашат американската национална сигурност в немислими мащаби. Само при мисълта, че ще трябва да посъветва президента в този дух, Ингълнд се почувства страшно неловко. Аликсандър беше твърде позитивно настроен, за да се примири с толкова мрачен завършек на едва започналата криза. Трябваше да има по-добро решение на проблема.

Докато Събърбанът на Ингълнд минаваше през КПП-то на портала, звънна защитеният срещу подслушване телефон. Дежурният офицер в Пентагона му каза, че генерал Гифърд е на линията. Ингълнд се беше срещал два пъти досега с Гифърд, по време на последните обиколки в Близкия Изток.

— Том, в момента отивам на среща с президента. Можеш ли да ми изложиш накратко случилото се?

Гифърд представи сбита версия на вече сбитата информация, която му беше дадена на самия него от командващия офицер на групата за бързо реагиране. Когато свърши, Ингълнд му благодари и го помоли да бъде на разположение до телефона. Много вероятно беше, че президентът също щеше да поиска да разговаря с него. Министърът на отбраната влезе в Западното крило и се запъти право към Ситуационната зала. Там завари президента Аликсандър, съветникът по националната сигурност Франк Озарк и главния прокурор Пийт Уебър. Тримата бяха седнали в единия край на масивната конферентна маса от лакирано дърво. Бяха подпрели лакти на плота, вторачени в сивия спийкърфон с формата на звезда.

— Господин президент, боя се, че е извън контрол.

Ингълнд разкопча сакото и седна на стола до Озарк. Разпозна говорещия по спийкърфона като заместник-директора на ЦРУ Чък О'Брайън. Президентът въздъхна и се облегна назад.

— Чък, като се има предвид ситуацията, мисля, че гневът и яростта му са напълно разбираеми.

— Сър, аз не по-малко вярвам в способностите на Рап. Но мисля, че в момента е заслепен от емоцията и не може да прецени трезво. Твърде пристрастен е към случилото се.

Ингълнд се покашля и се намеси в разговора:

— Чък, здравей, Брад Ингълнд е. Какво е направил, та толкова те е притеснил?

— Изглежда неколцина от нападателите са били пленени. Един от тях, който според нашата информация вероятно е бил полицай, е бил ранен. След края на нападението Рап го е прострелял в задника, докато онзи лежал на земята.

— Полицай ли? — изненадано повтори главният прокурор.

— Да. Подозираме, че местните сили на реда са подпомогнали терористите. Рап е решил да разпита във военнополови условия единия от пленените. Според предварителните доклади той извадил нож и го забил в рамото на пленника, който в това време е бил обезвреден и не е можел да се съпротивлява.

Главният прокурор погледна неловко присъстващите.

— Имало ли е свидетели?

— Инцидентът е станал в жилищен квартал — отвърна О'Брайън. — Предполагам, че са го видели достатъчно хора.

— Боже мой! — възкликна главният прокурор. — Имаше ли журналисти там?

— Нямам такава информация.

— И въпреки всичко — каза Ингълнд. — Извинявам се, ако съм пропуснал нещо, но какво толкова стряскащо има в поведението на Рап спрямо пленниците? Преди малко разговарях по телефона с командира на базата в Мосул. Той ми каза, че местната полиция не просто си е затворила очите пред атаката, а дори е взела участие в нея.

— Вярно е — отвърна О'Брайън.

— Тогава нека да назовем нещата с истинските им имена. Директорът на ЦРУ е отвлечен, хората от охраната ѝ са екзекутирани с изстрел в тила, а ние се тревожим, че Мич Рап е груб с пленниците.

— Лично аз не давам и пет пари за тези негодници, Брад, но помни думите ми, когато прахът се разсее и шумотевицата поутихне, от Капитолия ще имат доста въпроси към нас. Ще насрочат слушания в Конгреса, за да разберат как се е случило това и как е реагирал всеки един от нас. А в момента Рап е неконтролируем.

— Поправи ме, ако греша, но той кога е бил контролируем? Не е ли това причината Мич винаги да върши черната работа, докато всички останали само седят със скръстени ръце и се занимават с празни приказки?

— Мич Рап е много добър. Но не са малко случаите, когато е прекрачвал всякакви граници.

Ингълнд погледна към президента и продължи:

— Чък, ще гледам да бъда максимално коректен и любезен с теб. Ти самият в момента си под огромно напрежение. Едно от най-силните предимства на Кенеди беше, че тя постигаше резултати. А също така знаеше как да предпазва президента от тъмните дела, характерни за света на плаща и кинжала. Следиш ли мисълта ми?

О'Брайън отговори след известно мълчание:

— Да, но продължавам да настоявам на мнението си, че ще е добре президентът да разговаря с него. Само един кратък разговор. Мисля, че можем да накараме пленниците да говорят и без да им режем разни атрибути.

— Съгласен съм — решително добави прокурорът.

Президентът Аликсандър погледна към Ингълнд, който само сви рамене, с което искаше да каже: „Какво пък, няма да навреди“.

— Добре — отвърна президентът. — Нека твоите хора ме свържат с него.

— Тъй вярно, сър — бяха последните думи на О'Брайън и той затвори.

Президентът се наведе напред и натисна бутона на спийкърфона. После отново вдигна очи към стария си приятел Ингълнд и го попита:

— Какви са съображенията ти?

— Съображенията ми са — министърът се облегна назад и въздъхна — че ако не си я върнем скоро... и то възможно най-скоро, ще имаме доста сериозни проблеми.

Президентът потри чело.

— Как, по дяволите, можа да се случи подобно нещо?

— Точно сега няма смисъл да се занимаваме с този въпрос. Няма да спечелим нищо. Необходимо е да търсим спешно решение, а не причините и виновните за случилото се. Нека говорим с Рап, да видим с какво разполага той и после ще изработим план за действие.

Президентът кимна. Няколко секунди по-късно глас от спийкърфона обяви, че Рап е на линията. Аликсандър натисна бутона за свързване.

— Мич, на телефона е президентът. Добре ли си?

— Добре съм, сър.

— Доколкото разбирам, ти си видял как са отвлekli Айрини, напъхали са я на задната седалка на някаква кола и са избягали.

— Тъй вярно, сър.

— Имаш ли някакви предположения кой стои зад похищението?

— Не, но имам трима пленници, сър. Всъщност, в момента ги разпитвам. Уверен съм, че двама от тях ще се разприказват. Третият малко ме съмнява.

Президент огледа присъстващите.

— Мич, при мен са Пит Уебър, Франк Озарк и Брад Ингълнд. Останалите членове на Съвета по националната сигурност трябва да дойдат всеки момент. Тук малко сме притеснени, че си приел тази работа прекалено присърце. — Аликсандър направи пауза и добави: — Че може би си станал неконтролируем.

По високоговорителя прозвуча горчива въздишка.

— Господин президент, отвякоха директора на ЦРУ. Що се отнася до разговора ни на борда на „Еър Форс-1“, мисля, че сега трябва да паднат всякакви задръжки.

Главният прокурор Уебър нямаше представа за какво говори Рап, но определено не му звучеше добре.

— Мич, Пит Уебър е. Всички знаем, че с Айрини сте близки, но наистина трябва да се поспреш и да се поуспокоиш. Не забравяй, че си положил клетва... клетва да браниш и защитаваш конституцията на Съединените щати. Всички сме положили клетва и това означава, че никой от нас не е над закона... включително и ти.

Настъпи дълга пауза, след която Рап, с изпълнен с отчаян гняв тон, отвърна:

— Вие май се шегувате.

Резкият отговор на Рап накара всички в залата да се спогледат.

— Моля? — реагира отбранително прокурорът.

— Отвякоха директора на ЦРУ, застреляха цялата охрана, а вие ми изнасяте лекция за някаква клетва и за някакъв си лист хартия отпреди повече от двеста години?

— Цялата ни държава се крепи и основава на този лист хартия — все така отбранително отвърна Уебър.

— Когато вие сте полагали клетва, може и да сте имали предвид да защитавате лист хартия, но аз лично винаги съм мислел, че мой дълг е да пазя и браня американските граждани от гадости като тази, която сега се случува. Извинявам се за езика, господин президент, но това е смешно. Много скоро ще започнат да я измъчват, ако вече не са започнали. И тогава, сър, е въпрос на време да я пречупят. И когато Айрини се пречупи, за нас ще стане много лошо. Тя има фотографска памет и познава по име всеки един нелегален оперативен офицер и агент, с които разполагаме в Близкия Изток. И това ще е само върхът на айсберга.

— Има и законни начини — отвърна Уебър.

— Това тук не е съдебна зала! — отсечено отвърна Рап. — Нямаме на разположение цял месец, за да сломим волята на тези типове, като им повтаряме един и същи въпрос стотици пъти и като ги будим по двайсет пъти на нощ. Нямаме дори седмица. Ако не получа отговори до двайсет и четири часа, ще трябва да започнем да отзоваваме всеки един нелегален разузнавач на ЦРУ в района. А ако до един месец, считано от днес, не сме я спасили, ще трябва да отзовем всички офицери от Службата за тайни и нелегални операции. Всеки един шпионин, работил за нас, ще бъде застрашен от разкритие и екзекуция. Потокът от разузнавателна информация ще пресъхне побързо отколкото можем да си представим и ще се наложи да действваме в района слепешката.

— Боя се, че е прав — каза Ингълънд.

— Господин президент — продължи Рап с умолителен тон — моля ви само да ми дадете двайсет и четири часа. Ще открия кой стои зад похищението.

Президент Аликсандър погледна в очите Ингълънд, който на свой ред се обърна към главния прокурор с думите:

— Пийт, бих искал да си кажа две приказки насаме с президента и Франк. Би ли ни извинил за момент?

Уебър реагира с униние, но прие да излезе с разбиране. Затвори кожения си тефтер с рязко движение и стана. Демонстративно прекоси залата и затвори зад себе си тежката звукоизолираща врата.

Ингълнд познаваше достатъчно добре президента и беше сигурен какво следва да се предприеме. Нямаше място за повече дискусии. Аликзандър играеше защитник, а тяхната задача беше да го пазят и закрилят от противниковите играчи. Президентът с погледа си вече беше дал да се разбере каква тактика смята да избере.

— Мич — обади се отново Ингълнд — имаш два̀сет и четири часа... нито дума повече. Само гледай да не оставяш следи.

— Непременно.

— И, Мич — намеси се президентът — върни я на всяка цена.

— Ще я върна, господин президент.

— Жива или мъртва, искам да я върнеш.

— Слушам, сър — отвърна Рап и затвори.

Президентът понечи да каже нещо, но в този момент с тревога на лицето влезе държавният секретар Уика.

— Извинете, че не можах да дойда по-рано, сър. — Уика свали кожената си чанта на стола до Ингълнд и взе един от пултовете за дистанционно управление от масата. — Боя се, че ситуацията се усложни още повече. — Уика насочи дистанционното към големия плазмен телевизор на стената срещу нея. — Сър, „Ал Джазира“ предаде, че една от нашите подводници е потопила ирански боен кораб в Ормузкия проток.

— Какво? — попита шокираният Аликзандър, докато на екрана се показаха кадри на повредената сива фрегата. Президентът въпросително погледна Ингълнд.

Министърът на отбраната вече посягаше към телефонната слушалка.

— Ще се заема с това, сър.

46.

МОСУЛ, ИРАК

Айрини Кенеди лежеше на покрития с пръст под и гледаше да не се движи много. Единствените дрехи по нея бяха сутиенът и гащите ѝ. Покрита беше с грубо вълнено одеяло. На главата ѝ беше нахлузена и завързана брезентова торба. Въпреки че отчаяно много ѝ се ходеше по нужда, тя за нищо на света не би помолила похитителите. Те вече веднъж я бяха изритали жестоко, когато тя се опита да седне. Мъжът, който я пазеше, не си направи труда да каже и дума. Само хладнокръвно я изрита в ребрата. Думите не бяха необходими. Посланието беше ясно. Лежи и мирувай. Ние ще ти кажем кога да станеш. Интериорът около Кенеди беше мрачен. Под нея нямаше под, само гола пръст, а дори и през мазната брезентова торба на главата си тя усещаше миризмата на мухъл.

Нападението беше ужасяващо. Кенеди видя как колите пред нея станаха на парчета, а после и нейният Събърбан беше ударен. Не беше много сигурна, но като че ли беше изгубила съзнание от експлозията. Когато след поредица от взривове се свести, салонът на колата беше пълен с гъст дим. Бодигардовете и от двете ѝ страни веднага закрепяха по радиостанциите за помощ, но такава не дойде. Не разбра дали са отворили вратите отвън или задушавашите се бодигардове са решили, че нямат друг избор освен да напуснат бронирания джип. Нападателяте я сграбчиха грубо, издърпаха я навън и я зашлевиха. Спомняше си, че поне външно успя да запази самообладание. И тогава мъжът, който я беше ударил, я накара да гледа как застрелва в главата трима от бодигардовете ѝ.

Бяха изминали не повече от една пресечка, когато я избутаха на пода. Сложиха на главата ѝ качулка, разрязаха с ножовете дрехите ѝ и я разсъблякоха. После ѝ завързаха китките, колената и глезените. Няколко минути по-късно, според представата ѝ, влязоха в някакъв гараж. Там я прехвърлиха в багажника на друга кола, макар и да беше

много вероятно, че просто са я преместили в багажника на същата кола. Приблизително половин час колата се движи из улиците на града. По шума тя предположи, че движението е натоварено. По едно време чу единия от мъжете отпред нещо да се кара. Говореха на фарси. Казаха нещо за пропускателни пунктове и че трябвало да се откажат от първоначалния си план. Малко след това изоставиха колата. Увиха я в одеяло и я преместиха от багажника на сегашното място.

Единият от похитителите я метна на рамо и пренесе. Тя имаше чувството, че слязоха по стълби поне няколко етажа надолу. Всеки път, когато мъжът стигаше до стълбищна площадка, той се обръщаше и качулката на главата ѝ се докосваше до стена. Чу как стара врата се отвори със скърцане, след което я захвърлиха на пода като чувал с картофи. Тя се обърна настрани и направи опит да седне. Точно тогава единият от похитителите я изрита в ребрата и я обърна по гръб.

Болката от може би счупеното ребро ѝ даде възможност да мисли за нещо друго, а не за отвличането ѝ. Бяха минали почти двайсет и пет години, откакто тя беше преминала обучение във „Фермата“, близо до Уилямсбърг, Вирджиния, но още си спомняше добре наученото. Дори една от лекциите изплува много ясно в съзнанието ѝ. Разказваха им за отвличения през март 1984 г. шеф на централата в Бейрут Бил Бъкли. Преди да започне работа в ЦРУ, Бъкли беше служил в специалните части и съвсем не беше някой разнежен чиновник. Една седмица след отвличането му един по един изчезнаха около дузина агенти на ЦРУ в Близкия Изток. Мъчителите от „Хизбула“ го бяха пречупили и продали част от изтръгнатата информация на Сирия, Йордания, Египет и други страни от района. Изтезаваха го брутално повече от година и накрая го обесиха. ЦРУ успя после да се сдобие с част от записите, направени от „Хизбула“ по време на мъченията. Инструкторите във „Фермата“ накараха Кенеди и останалите курсисти да изгледат записите два пъти — веднъж преди да започнат лекциите по методи на разпитване и още веднъж на края на двуседмичния курс. С показването на ужасните изпитания и страдания, на които беше подложен Бъкли, инструкторите целяха две основни неща. Първото беше, че всеки може да бъде пречупен. Дори и най-издръжливия и коравия. Единственото, което в такъв случай можеш да сториш, е да се опиташ да издържиш достатъчно дълго, за да дадеш време на колегите си да евакуират агентите и оперативните офицери в безопасност. Вторият урок, който

трябваше да усвоят, беше много прост: никога не се оставяй да те заловят.

Очевидно вече беше твърде късно за подобна предпазливост, но Кенеди най-малкото щеше да се опита да блокира определени факти от съзнанието си, за да предпази най-важните източници на информация на ЦРУ за възможно най-дълъг период от време. Тя знаеше и по кодово, и по истинско име, буквално всеки един шпионин на ЦРУ. Засега Азия и Африка не будеха у нея толкова голямо притеснение. Най-важно и неотложно беше да не издаде агентите в Европа и Близкия Изток. Кенеди мислено мина през списъка, страна по страна, отбелязвайки си наум кои са най-ефективните и кои — най-безползните агенти. Пак мислено преобърна списъка, като постави най-безползните най-отгоре. После добави подозираните двойни агенти и онези, които ЦРУ подозираше, че работят за Русия или Китай.

Най-трудната задача беше да степенува по важност собствените ѝ нелегални оперативни офицери, които работеха в чуждите държави без дипломатическо прикритие. Някои бяха по-ефективни от останалите, но в крайна сметка всички те бяха нейни сънародници. Кенеди се опита да състави списък, но не стигна далеч. Тогава, преди много години, ѝ бяха казали, че рано или късно всеки се пречупва. И тя знаеше, че е така, но ѝ оставаше да се уповава само на надеждата. Тя все още се намираше в Мосул и наоколо беше пълно с американски военни и приятелски настроени кюрди. Тук беше и Рап. Мисълта за Мич я накара неволно да се усмихне. Той нямаше да се спре пред нищо, докато не я намери. Само факта, че той беше в града, ѝ помогна моментално да се отпусне и успокои.

За секунда тя дори изпита съжаление към онези, които я бяха похитили. Ами ако бяха само банда от местната милиция, чиято единствена цел беше да получи тлъст откуп? Ако наистина беше така, те не знаеха какво ги чака. За първи път от нападението насам Кенеди започна да гадае сериозно кои са похитителите ѝ. Тогава чу приглушените гласове на двама разговарящи помежду си мъже. Скърцащата дървена врата се отвори със замах и Кенеди беше обзета от неприятното предчувствие, че сега ще се почне.

47.

Имад Мухтар се беше преоблякъл в костюм и бяла риза, макар и да беше предпочел да не си слага вратовръзка. В момента слизаше по старите стълби бавно и предпазливо. Фактът, че не можаха да се измъкнат от града, не го притесняваше. Още от самото начало той беше преценил, че ще е доста трудно да изминат близо стотината километра до иранската граница, но си струваше да се опита. Американците обаче реагираха много по-бързо, отколкото беше предполагал. Неговите хора изпратиха наблюдателен екип в един изоставен завод на половината път между Мосул и границата. Не щеш ли обаче два американски хеликоптера „Блекхоук“ кацнаха само на някакви си стотина метра от завода и от тях изскочиха над двайсет души. Мухтар беше принуден да се върне, след като беше изминал близо трийсет километра. На всичкото отгоре трябваше да си проправят път през мрежата от пропускателни пунктове, които американците бяха поставили по пътищата.

Мухтар разполагаше с резервно скривалище в града. Място, където американците не бяха добре дошли. Той продължи надолу по стъпалата на джамията, към влажното подземие, където чакаше директорът на ЦРУ. Мухтар беше много доволен от акцията, но само допреди няколко минути. Кенеди беше извадена от джипа без драскотина и после бяха напуснали мястото на атаката точно на време. Поне с такова впечатление беше останал.

Току-що обаче му съобщиха лошата новина: бяха изгубили трийсет и четири души. В началото Мухтар счете информацията за неточна и невярна. Как биха могли да изгубят толкова много хора само в една операция? Започна да осъзнава цялата сериозност на положението, когато попита къде е Али Абас, човекът за свръзка на „Хизбула“ в Мосул. Абас беше посредничил при сделката с местния шеф на полицията. Когато му отговориха, че Абас е един от убитите, първата му реакция беше да провери информацията. Ако Абас беше жив, целият план беше в опасност. Абас познаваше в детайли цялата

организационна структура на „Хизбула“. И то не само в Мосул, а и в Ливан. Знаеше също, че акцията беше извършена по пряка заповед на президента на Иран. Това можеше да усложни още повече нещата. Абас познаваше всички бойци, знаеше всяка една тайна квартира и кой местен чиновник получаваше подкупи от тях.

Някой трябваше да бъде изпратен незабавно на мястото на атаката, за да разбере дали е имало пленени. Затова попита за Рашид Дадарши, командирът на „Кудс“. Дадарши беше изключително способен боец. Той със сигурност разполагаше с хора, които да проникнат на място и да поразпитат. Но новата информация беше още по-неприятна и от предишната. Заместникът на Дадарши му каза, че командирът му не се е върнал от акцията.

На Мухтар чак не му се вярваше. Беше видял и двамата само секунди преди да се насочи към джипа с Кенеди. Какво би могло да им се случи за толкова кратък интервал от време? Най-накрая стигна до последното стъпало, водещо до второ подземие под Голямата джамия. И той отново се запита дали постъпва правилно като се укрива тук. Абас беше този, който му каза за джамията — че спокойно могат да поверят на имама дори живота си. Дадарши не знаеше за това и Мухтар се успокои с мисълта, че ако по някаква случайност американците са заловили Абас жив, ще им трябват най-малко двайсет и четири часа, докато го накарат да проговори. Във всички случаи криенето в джамията беше за предпочитане пред риска да се придвижват с Кенеди посред бял ден по улици, гъмжащи от американски войници и местни полицаи.

Когато имамът разкри на Мухтар тайната за древните тунели под джамията, той реши, че е по-добре да изчака тук, поне до падането на мрака. За нещастие заповедта беше прекалено категорична: забранено му беше да убива Кенеди, освен ако самият Амадула не му нареди пряко. Единственото изключение беше, ако ги нападнат внезапно. Ако подобно нещо се случеше, щяха да хвърлят вината за смъртта ѝ върху сунитските бунтовници. Той се изкуши да влезе в килията в дъното на тесния коридор и да приключи с това веднъж завинаги. Просто да ѝ вкара един куршум в главата и да хвърли трупа ѝ в реката. Изкушението да я поразпита обаче беше не по-малко силно. Та нали затова беше поел риска да стигне до иранската граница. Тя беше много умна жена и щеше да му е необходимо време да отсее лъжите ѝ от

истината. Мухтар не се съмняваше, че ще може да го направи, но нямаше да е никак лесно. Щяха да му трябват месеци на упорити разпити, но добитата информация щеше да е толкова ценна, че с нейна помощ „Хизбула“ можеше да се издържа в следващите десет години. Да не говорим какъв ефект щеше да има това върху тяхната репутация. Ала всяко нещо с времето си. Беше дал думата си на президента Аматула, че ще му даде този силен пропаганден коз.

Един от командосите от „Кудс“ стоеше на пост пред вратата. Мухтар пооправи сакото си и го попита:

— Как е тя?

Мъжът сви рамене.

— Засега няма проблеми.

— Искам нещата да останат така.

Мухтар рязко отвори вратата и влезе във влажния каменен килер. Помещението беше широко приблизително три и дълго седем метра, високо едва два метра. Вътре беше поставена лампа, включена в удължител, който се губеше някъде към коридора. Миризмата на влага и застоялият въздух създаваха потискаща атмосфера. Мухтар се приближи до Кенеди и погледна голите ѝ крака, стърчащи от одеялото, в което я бяха увили. Наведе се и свали брезентовия чувал от главата ѝ. Тя вдигна глава към него и премигна няколко пъти. Мухтар покри краката ѝ с одеялото.

— Извинете, че чак сега идвам, доктор Кенеди — започна той на английски. Беше много горд с направеното проучване и с оригиналния си подход, който беше измислил. Беше прочел във „Вашингтон Пост“ статия, в която пишеше, че най-близките ѝ приятели се обръщали към нея с „доктор“. — Едва преди трийсет минути разбрах, че сте била взета за заложник. Добре ли се отнасяха с вас?

Кенеди спря да мига и впи изпитателно очи в Мухтар.

— Извинете... а вие сте...?

Мухтар се усмихна.

— Човек, който би искал да поправи тази грешка преди някой друг да е пострадал.

— Много мило от ваша страна. За местната администрация ли работите?

— Би могло да се каже. Аз съм нещо като наемник на свободна практика.

Кенеди добре знаеше, че в Ирак бяха много разпространени отвличанията срещу откуп. Това си беше прераснало в цяла индустрия заедно с безпристрастните парламентъори, които прибираха авансово една трета от сумата на откупа.

— Разбирам — отвърна Кенеди и се опита да се подпре на лакът.

— Дайте да ви помогна. — Мухтар я хвана за раменете и ѝ помогна да седне на земята.

Одеялото частично падна от нея и оголи сутиена и вързаните ѝ китки. Мухтар извади нож и отрязва пластмасовите ремъци-белезници на китките, коленете и глезените ѝ.

Кенеди веднага хвана одеялото и закри оголената си плът.

— Благодаря ви... Извинете, не ми казахте името си.

— Можете да ми викате Мохамед.

— Разбира се — отвърна с подозрение в тона Кенеди. Със същия успех можеше да го нарича и Джон Доу. — Казахте, че е станала грешка. Извинете, но ми е трудно да го повярвам.

— Сигурен съм, че не го вярвате. Мога да ви обясня. — Мухтар хвърли поглед към пазача, седнал в ъгъла и на арабски му каза да го остави за малко насаме с пленничката. Прегърбеният мъж бавно стана от стола и излезе от стаята.

— Тук в Мосул полицията е страшно корумпирана. Те не знаеха, че вие сте в конвоя.

Кенеди се досети, че нарочно не са казали на полицията.

— Тогава кой са мислели, че е в конвоя?

— Не ми казаха. Споменаха само, че ще бъде някой, за когото ще могат да вземат голям откуп.

— Свързахте ли се с моето правителство?

— Още не.

— Защо?

Мухтар нервно се огледа назад и почти прошепна:

— Някои от тях искат да ви убият, други искат да преговарят с правителството ви, трети предпочитат да ви продадат на друго правителство.

— За кого говорите?

— За една местна група, но е много влиятелна. Приличат повече на вашата мафия, отколкото на местните милиции.

— Сунити ли са?

Мухтар сви рамене.

— Не мога да кажа, но искам да знаете, че работя за освобождаването ви... и че ще направя всичко по силите ми да не падне и косъм от главата ви.

— Благодаря ви.

Мухтар стана.

— Сега трябва да вървя. Първо обаче бих искал да ви фотографирам.

Кенеди се поколеба.

— За ваше добро е. Така ще мога да докажа, че сте жива.

На Кенеди идеята ѝ се стори уместна. Загърна се с одеялото и изправи снагата си доколкото ѝ позволяваше счупеното ребро.

Мухтар ѝ направи снимка с цифровия фотоапарат, след което добави:

— По някое време ще дойда да ви видя пак. Искате ли да ви донеса нещо?

Тя би искала да ѝ донесат много неща, но реши да се придържа само към основното:

— Искам да отида до тоалетна.

— Ще видя дали ще може да се уреди. Нещо друго?

— Някакви дрехи няма да ми навредят.

— Разбира се. Ще видя какво мога да направя.

Преди Мухтар да излезе, той ѝ се усмихна утешително и затвори вратата. После направи знак на пазачите да го последват по коридора.

Когато се отдалечиха достатъчно, Мухтар с приглушен тон им каза на фарси:

— Изчакайте пет минути и сложете при нея гърне да ходи по нужда. Искам да я гледате как го прави. Ако се стеснява от вас, скъсайте гащите ѝ, но не я изнасилвайте. Още не. Когато свърши, може да я понапляскате, но не я удряйте в лицето. После ѝ сложете пак качулката. Разбрахте ли?

Двамата мъже се усмихнаха и кимнаха с глави.

— Добре. Ще се върна след час.

48.

Рап беше застанал зад Маркърс Дюмонд и наблюдаваше как пръстите на младежа се плъзгаха по клавиатурата на компютъра с умението на пианист-виртуоз. Дюмонд до момента беше най-успешният хакер в Ленгли и може би в цялото американско правителство. Випускникът на Масачузетския технологичен институт беше сканирал фотографиите, дадени му от Рап, и сега претърсваше множеството бази данни, за да види дали за някое от лицата няма да има съвпадение.

— Колко време ще ти трябва? — попита Рап и закопча ципа на бежовия пилотски комбинезон, който Стилвел му беше дал.

— Може да отнеме пет минути, но може и пет часа. И то, ако ги открием само в една от базите с данни.

— Говори ли с АНС?

— Да, но те не откриха нищо.

Рап беше помолил Дюмонд да се свърже с Агенцията за национална сигурност и да види дали ще могат да локализират защитения срещу подслушване мобилен телефон на Кенеди. Дори и телефонът да беше изключен, те трябваше да могат да го открият. Фактът, че не са могли, означаваше, че похитителите навярно са го унищожили.

— Имаш ли други идеи? — попита Рап.

— Нищо кой знае какво. — Дюмонд продължи да трака по клавиатурата. — Ще бърхтя по клавишите, докато ти бърхтиш тях. — Дюмонд кимна към тестето с фотографии.

— Искам да слушаш, докато ги разпитвам. Ще гледам да говоря предимно на английски. Ако мина на арабски или фарси, Стен ще ти превежда. Щом разберем откъде са тези типове, искам с помощта на твоите фокуси да потвърдиш това, което казват.

— Няма проблем.

— Добре. Щом откриеш нещо, веднага ми се обади.

— Дадено.

Рап надникна в кабинета на Стилуюел. Отвътре вонеше на цигарен дим. Шефът на централата работеше с осведомителите си и се опитваше да разбере къде е избягал местният шеф на полицията. Стилуюел прекъсна човека, с когото говореше и го помоли да почака за малко.

— Какво има? — попита той Рап.

— Трябва ми видеокамера и гумени ръкавици. Също някакви наркотични вещества.

Стилуюел му направи знак да изчака и отново вдигна слушалката до устата си.

— Фарис, ще трябва да ти се обадя по-късно. — Стилуюел понечи да затвори, но очевидно мъжът от другата страна на линията имаше още за казване. — Да, ще има пари, много пари! — Погледна към Рап. — Колко?

— За шефа на полицията или за Айрини?

— За Айрини.

Без да трепне Рап отвърна:

— Един милион долара в брой и американско гражданство... И без да задава никакви въпроси.

Стилуюел повтори думите му.

— Кажу ми, че офертата важи само до полунощ — добави Мич. — И то само ако успеем да си я върнем.

Стилуюел изслуша и отвърна в слушалката:

— Да, необлагаеми, Фарис, хубаво... каквото поискаш. Само разбери кой я е отвлякъл и къде се намира... Да, жена ти и децата ти могат да дойдат с теб. Ако ни помогнеш да си я върнем, Фарис, аз лично ще ти намеря къща и ще ти помогна да се нанесеш в нея. А сега върви да си свършиш работата. — Стилуюел затвори слушалката преди онзи да е задал поредните си въпроси.

— Кой беше това? — попита Рап, докато оглеждаше дрехите, висящи на закачалката.

— Един от моите източници. Много е добър. Обича парите, а жена му иска да се преместят да живеят в Щатите. Така че е силно мотивиран.

— Прати му фотографиите на тримата пленници.

— Добра идея. — Стилуюел погледна за адреса на електронната поща на Фарис, написа кратък текст и прикрепи към писмото

снимките.

— Какви са тези неща? — Рап посочи дрехите.

Стилуел се усмихна.

— Това са моите религиозни одежди. Няма по-добър начин да сваляш жени.

— Шегуваш се.

— За свалянето на жени — да, но ще се изненадаш, като разбереш колко врати могат да отворят тези дрехи.

— Какво научи за шефа на полицията?

— Този скапан негодник сякаш е потънал вдън земя. Дано някой му пръсне главата с куршум.

— Първо бих искал да си поприказвам с него.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да... Каква дрога имаш?

Със загрижено лице Стилуел попита:

— Ранен ли си?

— Не. Искам да размекна онези преди да се заема сериозно с тях.

Стилуел отвори едно от чекмеджетата и извади оттам връзка ключове. Стана и отвърна:

— Ела с мен.

Двамата излязоха от фургона, направо на яркото следобедно слънце. Пресякоха двора, заобикаляйки покрай сателитните чинии и другите антени. Там срещнаха Ридли, който говореше по мобилния си телефон. Ридли им направи знак да спрат и каза на човека, с когото говореше:

— Разбира се, че ще ти платя. Само ми прати проклетите фотографии.

Ридли прибра телефона в джоба си и се обърна към Рап с думите:

— Мич, знам, че президентът ти е дал картбланш, но искам да те предупредя за нещо.

Рап го заобиколи и продължи по пътя си. Ридли ги настигна и ги последва.

— Страхотно е, че президентът ти е дал зелена светлина, но и двамата знаем, че ако нещата свършат трагично, всички ни ще дадат на вълците. Щетите за Управлението ще са катастрофални.

— Роб, ако не си върнем Айрини жива, няма да ми пука кого ще хвърлят на вълците и кого не.

— Няма ли да ти пука, ако тази каша върне ЦРУ с двайсет години назад?

Докато Стилует набираше кода на вратата на складовия фургон, Рап отвърна:

— Можем ли да пострадаме повече, отколкото сега, при тези идиоти?

— Можем, като измъчваш и осакатяваш пленници. Имаш ли представа какъв ще е ефектът върху обикновените граждани? Те ще си помислят, че сме изроди и злодеи, зверове.

— В момента аз съм звяр. Също като онези, които похитиха Айрини. Така се печели тази проклета война. Не с политици, журналисти и адвокати.

Стилует отвори един малък хладилник и започна да чете етикетите върху шишенцата:

— Натриев пентонал, фенобарбитал, лизергинова киселина, диетиламид, хероин, „спийд“... какво ти трябва, всичко имаме.

— Дай на лъжеченгето натриев пентонал, а на другите двама — „спийд“.

— Дадено. — Стилует взе по едно шишенце от двете и няколко спринцовки.

Ридли не се примиряваше:

— Мич, моля те, само не причинявай големи поразии. Хайде стига, не можеш да режеш оная работа на пленник. Ако това се разчуе, ще бъде много грозно.

Стилует продължаваше да търси из шкафовете. Без да се обръща, той също се намеси в спора:

— Има право, Мич. Мисълта ми е, че засега само ги плашиш, че ще им отрежеш оная работа, нали? Няма да го направиш наистина, нали? — Накрая намери кутия с гумени ръкавици и подаде чифт на Рап.

Рап взе ръкавиците и за миг се замисли върху въпроса. Той самият нямаше никакви проблеми или угризения да стори всичко, каквото е необходимо, за да развърже езиците на тези типове, но разполагаше и с още един, междинен вариант, с който би могъл да

засили страховете и притеснението на пленниците. Погледна към Стилуюел и го попита:

— Твоите кюрди хвърлиха ли трупове в килията, както им казах?

— Последния път, когато проверих, с това се занимаваха.

— Добре. — Рап се обърна към Ридли: — Засега няма да им режа пишките, но не обещавам нищо. — Посочи с пръст Стилуюел и добави: — Дай на всеки солидна доза. Аз ще дойда след пет минути.

49.

Парламентарният контрол на Конгреса беше досада, която Рап с всички сили се беше старал да заобикаля по време на кариерата си. На теория всичко беше чудесно. Конгресът даваше парите и все някой трябваше да следи как се харчат те. Когато въпросът опреше до националната сигурност обаче, нещата се усложняваха. На пръсти се брояха народните избраници, които бяха склонни да поставят доброто на страната пред собствените си и на партията им егоистични амбиции и интереси. Винаги когато им се удадеше случай, те размахваха под носа ти свободата на словото, правото на лична неприкосновеност и всякакви други клишета, за които човек можеше да се сети, вместо да си затворят устите и да приемат веднъж завинаги истината, че се бореха с враг, който не признаваше никакви правила и принципи. И само шепа от тях имаха волята да устоят на изкушението при всеки удобен повод да застават пред телевизионните камери. Повечето политици бяха бивши адвокати. Мъже и жени, обучавали се да защитават страстно и пламенно каузата на клиента, от която и да е страна на съдебния спор да беше.

Рап знаеше, че Ридли отдавна се пече на този огън. Вашингтон се управляваше от хора като главния прокурор, който имаше нищожен опит, ако изобщо имаше такъв, в борбата с тероризма. Тези хора, ако сега бяха на незавидното място на Кенеди, щяха да се молят такива като Рап да сторят всичко възможно, за да ги измъкнат от лапите на терористите. Тези същите мъже и жени накрая щяха да го вкарат в някоя от заседателните зали и да подложат на дисекция всеки негов ход, всяко негово действие, за да спаси директора на ЦРУ и да опази най-важните тайни на Америка.

Рап не се съмняваше, че те щяха да се отвратят, ако разберяха какво възнамерява да прави, но изобщо не го бе грижа за това. Когато му дойдеше времето, той щеше да отиде при тях, да вдигне дясната ръка и да се закълне, че ще каже истината. И може би за първи път в цялата си кариера той щеше да направи именно това. И после ще ги

попита какво биха искали от него да предприеме, ако те бяха взети за заложници. Биха ли предпочели Държавният департамент да започне преговори за размяна, които биха продължили години наред, докато тях ги изтезават най-брутално? Докато зъбите им опадат и загубят една трета от теглото си? Това ли биха искали? И биха ли искали тогава някой като Рап да зареже всякакви правила, да нагази в клоаката и да започне да къса глави?

Кенеди беше изключително важна за него не само в личен план, но и за страната. Нямаше място за гнусене и колебание. Тримата задържани не бяха просто заподозрени терористи, предадени от съседите им и заловени посред нощ. Те бяха хванати на местопрестъплението, което до голяма степен оправдаваше действията на Рап в собствените му очи.

Вратата към първата килия отляво беше широко отворена. Вътре подът беше покрит с телата на голи космати мъже, натрупани едно върху друго. Всичко беше в кръв: размазана по бледата им кожа, стичаща се на локви по неравния, грапав под. Повечето от трупите бяха с огнестрелни рани в главата или гръдния кош. Неколцина бяха простреляни под кръста. Беше видял сметката на доста от нападателите. Огледа сцената с известни резерви и нежелание. Основната му цел сега беше да убеди пленниците, че животът им наистина е в опасност. Трима бандити. Три бързи замаха с ножа и край. Рап излезе от килията, избърса кръвта по острието в крачолата на комбинезона и прибра ножа. Отиде до крайната килия вляво, отвори капака на шпионката и погледна към най-младия от пленниците. Онзи седеше на метален стол, със завързани за краката на стола глезени и с белезници на ръцете. Мич отключи вратата и я притвори, колкото да може да хвърли вътре отрязаните телесни части.

После затвори вратата, заключи и отново погледна през шпионката. Затворникът се вторачи в парчето плът в краката му. Първоначално по лицето му се изписа объркване, докато до мозъка му стигна какво беше това. Младежът затвори очи и започна бясно да клати глава. Рап затвори шпионката и отиде до следващата килия, влезе вътре и застана над мъжа, за когото предполагаше, че е командирът на групата. Мъжът още лежеше завързан в носилката.

Мич тикна отрязания орган в лицето му. Небрежно се наведе, хвърли го в гърдите на мъжа и каза:

— Един от вашите се опита да ме излъже.

После, без да каже нищо, Рап излезе и отиде при последната килия, където стори абсолютно същото. Накрая отиде при Стилуюел и му каза, че иска разпитите да се записват само на аудио. Провери колко е часът и се върна при първата килия. Взе стол и заедно с него влезе вътре. Постави стола на метър от пленника и седна. На пода, почти по средата между двамата, лежеше отрязаният пенис. Първоначално Рап запази мълчание. Погледна към органа, после към мъжа пред себе си и после отново към пода. Пленникът се беше изпотил. Колената му се разтрепериха и очите му зашариха притеснено из тясната килия. Гледаше във всички посоки само не и към парчето плът в краката му. Рап го понаблюдава минута-две. Опита се да улови погледа му, но напразно. Психотропното вещество „спийд“, което му беше инжектирано, само щеше да усили страха и притеснението му.

— Аз съм войник — накрая изломоти с панически тон пленникът. — Нямаме право да се отнасяте с мен така.

Рап се усмихна.

— Войник. Хм, интересно. Доколкото знам, войниците носят униформи.

Мъжът стисна устни и затвори очи.

— Тази част от тяло тук — Рап посочи органа на пода — принадлежеше на един от твоите другари. Хем го предупредих да не ме лъже. Казах му, че мога по много начини да проверя дали е искрен с мен. Той се мислеше за по-хитър и по-умен от мен. Ти също ли се мислиш за по-умен?

— Не.

— Добрее... значи можем да приключим с теб много по-гладко и безболезнено. Да започнем с името ти. И ме гледай в очите, като говориш.

— Ефрейтор Нури Тахминех.

— Къде си роден?

Мъжът се поколеба.

— Не трябва да се замисляш, отговаряй бързо. Оттатък, в другата стая, имам петима души, които могат да проникнат в която и да е компютърна система по света. Във Вашингтон хората ми звънят денонощно по телефона. Имаме шпиони във всяка една държава в тази част на планетата. В момента те си говорят за теб и проверяват дали

ми казваш истината. Ако наистина си войник, ще открием военното ти досие. Ако фотографията не отговаря на името или ако не успеем изобщо да открием физиономията ти, ще ти отрежа лявата топка, както те предупредих. Приятелят ти — Рап посочи зловещия предмет на пода — даде грешен отговор — грешно име, грешен град и измислена дата на раждане. Лесно се оправих с него. Отрязах го само с един замах. Сигурно си чул крясъците му. Пицеше като женчо, какъвто в момента е. — Рап извади ножа и разгъна острието. — Виждаш ли колко глупав беше той. След всичко това... толкова много го боли, че в крайна сметка ми каза името си. Работата е, че и ти, щеш не щеш, ще ми кажеш всичко. Затова по-добре гледай поне да запазиш мъжествеността си. — Мич насочи острието към слабините на пленника. — И така, готов ли си за бързото препитване?

Пленникът веднага кимна.

— Име? — изстреля отново въпроса си Рап като някакъв сержант-инструктор.

— Ефрейтор Нури Тахминех.

— Място на раждане?

— Кум.

Единственият град, който Рап познаваше под това име, се намираще на около сто и шейсет километра южно от Техеран.

— Дата на раждане?

— Четиринайсети януари, хиляда деветстотин осемдесет и втора година.

— Каза че си войник. От коя част си?

— Двадесет и трета дивизия на специалните сили. Корпус „Йерусалим“.

Рап сдържа емоциите си. Мъжът, седнал пред него, не беше някакъв си обикновен член на милиция. Той беше ирански войник. Боец от елитните сили „Кудс“, или както най-върлите антисемити наричаха това подразделение, корпус „Йерусалим“. Участието на член на това подразделение в похищението на Кенеди накара Рап да погледне на събитията в съвсем друга светлина.

— Откога си в Ирак?

— Почти два месеца.

— В Мосул ли?

— Предимно... и в прилежащите околности.

Интересно дали самият Ашани не стоеше зад отвличането? До този момент впечатлението на Рап от иранския министър на разузнаването беше като за напълно разумен човек. Сега обаче се запита дали искреността не беше само престорена.

— Женен ли си?

Мъжът нервно извърна глава и се поколеба.

— Не ме лъжи.

— Сгоден.

„Добро темпо“, каза си Рап. Отвори ципа на джоба на бедрото си и извади оттам тестето с фотографии. Намери нужната и я показа на Тахминех.

— Внимавай какво ще ми отговориш. Име и чин, точно както пише в Женевската конвенция. Според която конвенция ти би трябвало да си в униформа, но затова ще си поприказваме по-късно.

Младият иранец погледна лицето на фотографията и отново се поколеба.

— Годеницата ти никога няма да иска да се омъжи за теб, ако мъжките ти атрибути са повредени. — Доколкото Рап забеляза, „спийд“ беше подействало с пълна сила. Коленете на Тахминех се тресяха неконтролируемо, а очите му като луди се стрелкаха из стаята. — Погледни ме! — извика Рап. — Красива ли е?

— Кой?

— Годеницата ти.

— Да.

Мич допря върха на острието до слабините на мъжа.

— Още по-зле за теб. Няма начин една красива персийка да се ожени за мъж без пенис. Затова стига си се опъвал и ми кажи кой е този. И имай предвид, че може вече да ми е известно името му. Може само да те изпитвам. Ако се провалиш, се прощаваш с единия тестис.

— Капитан Рашид Дадарши... моят командир.

— Кога разбрахте кого ще отвличате?

— Изобщо не знаех.

— Изобщо ли?

— Изобщо. Казаха ни само, че е американка и че трябва да я доставим невредима.

Рап го погледна скептично, макар и да се опасяваше, че казва истината.

— Разбрахме едва вчера за плана.

— Кой ви каза?

— Капитан Дадарши, разбира се.

— И никой друг?

Тахминех поклати глава.

— Тогава кой по дяволите е този? — Рап извади фотографията на облечения като полицаи мъж.

Щом го погледна, Тахминех реагира с неприкрита погнуса.

— Това палестинско куче. То не е от моята част.

— Име? — изрева Рап.

— Али Абас.

— Ако не е от „Кудс“, тогава откъде е?

— От „Хизбула“.

— „Хизбула“? Какво по дяволите прави „Хизбула“ в Мосул?

— Не знам. Аз съм само ефрейтор.

Рап чувстваше интуитивно, че младежът не го лъжеше. Трябваше обаче да го подържи в напрежение още малко. Опря ножа под брадичката на иранеца и повдигна лицето му, докато онзи не го погледна в очите.

— Ще проверя всичко, което ми каза. Ако разбере, че си ме излъгал и за най-малкото нещо, ще се върна за топките ти.

50.

Мич затвори вратата на килията и спокойно тръгна по коридора. От високоговорителите над главата му продължаваше да звучи записът на измъчван мъж. Той обаче не обърна никакво внимание на агонията и писъците, тъй като беше изцяло погълнат от информацията, която току-що беше научил. Още от началото на атаката срещу кортежа на Кенеди той се беше заблуждавал, че това е работа на сунитите. Сунити ръководеха полицията и за тях се знаеше, че си сътрудничат със структурите на „Ал Кайда“ в Ирак. Участието на иранската „Хизбула“ говореше за много по-сложна игра. Първоначално Рап не искаше да повярва, че те биха се решили на толкова безскрупулен ход, та чак да отвлекат директора на ЦРУ, но колкото повече мислеше по въпроса, толкова повече изчезваха съмненията му. В края на краищата тези хора бяха готови на всичко само и само да се задържат на власт.

Дюмонд беше разположил багажерията си в конферентната зала. Два от най-мощните му лаптопи бяха включени към широкоекранни монитори и той едновременно работеше и на двата. Стилует седеше до него, водеше си записки и от време на време му превеждаше.

— Нещо интересно? — попита Рап, щом застана на вратата.

— Още не. — Дюмонд не си направи труда да вдигне очи от екрана. — Не съм сигурен дали иранската армия съхранява досиетата на личния си състав в компютърна мрежа.

От това се боеше Рап.

— А публичните бази с данни? Регистри на автомобили и техните собственици, данни от компаниите за битови услуги, актове за раждане, ЕСГРАОН?

— В момента претърсвам всичко това.

Ридли застана на вратата, до Рап. Държеше тесте с току-що разпечатани фотографии дванайсет на петнайсет сантиметра.

— Току-що ги получихме. — Ридли подаде тестето на Рап, който тутакси започна да ги разлиства и разглежда.

— Тази първата е на министър Ашани веднага след като пристигна.

Мич стигна до третата фотография и понечи да продължи нататък, когато Ридли го спря. Беше заснета от предната част на хеликоптера и показваше как Ашани тръгва настрани, вдясно. Вляво от хеликоптера се виждаше друг мъж в тъмен костюм, който беше поел в противоположната посока.

— Кой е този?

— Не знам.

Рап прехвърли още няколко снимки и се спря на увеличеното изображение на лицето на мистериозния мъж. Качеството не беше идеално, но се различаваха чертите му. Имаше тъмнокафява брада и макар че носеше черни очила, нещо в него се стори смътно познато на Рап. Мич продължи да разглежда снимките и се спря за секунда на втората. На нея загадъчната личност се качваше на полицейски джип, от двете страни на който бяха паркирани два полицейски пикапа с петдесеткалиброви картечници на покривите.

Рап бързо се върна на най-отчетливото изображение на мъжа и върна останалите фотографии на Ридли.

— Чарли сега е с президента в Ситуационната зала, нали?

— Да.

— Свържи се с него и му кажи следното: деветдесет процента сме сигурни, че зад похищението на Айрини стои Иран.

— Деветдесет процента? — повтори Ридли. — Та ние дори не сме потвърдили самоличността на този Тахминех.

— Затова и не казах сто процента. Повярвай ми, Роб, трябва незабавно да говорим със Съвета за национална сигурност. Ако е Иран, ще им трябва половин ден само за да разберат на кого трябва да се обадят. — Рап тръгна към вратата. — А Айрини няма толкова време.

Той отиде право в килията на Тахминех. Отвори рязко стоманената врата, приближи до завързания на стола пленник и натика фотографията в лицето му.

— Кой е този?

Очите на иранеца направо щяха да изскочат от орбитите от възмущение и изненада. При това той продължаваше обилно да се поти.

— Не знам.

— Лъжеш!

— Не знам как се казва. Не го познавам. Днес го видях за първи път.

Рап стисна зъби и процеди:

— Кога и къде?

— Тази сутрин. Точно преди да нападнем. Бяхме заели позиции още преди изгрев-слънце и чакахме. Той се появи може би час преди атаката и пое командването на операцията.

— От специалните части ли е?

— Не, не — пленникът енергично поклати глава. — Не мисля.

— Той ли даде заповеди на капитан Дадарши?

— Да.

— От министерството на разузнаването ли е?

— Не знам — с умолителен тон отвърна иранецът.

Рап го изгледа изпитателно. Нямаше никакви издайнически признаци, които да уличаваха пленника в лъжа.

— Значи нямаш никаква представа кой е той?

— Не.

Логично беше загадъчният мъж да е човек на Ашани. Също толкова логично беше ефрейторът наистина да не знае кой е той. Рап обаче не искаше да обмисля следващите си стъпки пред пленника. Затова излезе, без да каже нищо. Закрачи напред-назад из коридора, докато писъците на изтезавания продължаваха да огласят стените. В ума си той отново прегледа фактите. Оглеждаше всяко късче информация от всички ъгли, за които можеше да се сети. Не можеше да повярва, че отговорът през цялото време е бил толкова близо до него, едва ли не под носа му.

Рап грабна радиостанцията, закачена на колана му. Натисна бутона за предаване и каза:

— Роб, намери ми телефона на министър Ашани.

51.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Полетът с хеликоптера от Мосул до границата отне само дваайсет минути. ВВС бяха приготвили един малък „Дасо Фолкън“ 10, който да го отведе в Техеран. През по-голямата част от продължилия час и десет минути полет Ашани си води записки. Записките бяха шифровани, за да го спасят от гибел, в случай че те попаднеха по някаква случайност в недобронамерени ръце. Което обаче беше малко вероятно, защото той възнамеряваше сам да ги унищожи веднага, щом стигнеше до кабинета си. Дори не беше склонен да си води и записки, но искаше да организира мислите си и пределно да си изясни предложението, което Кенеди беше направила от името на американското правителство.

Имаше и друга причина, която го накара да си отвори тефтерчето. Ашани искаше да си направи списък с възражения или по-точно, списък на хората, на които имаше намерение да възрази. А в Техеран хората, които щяха да се простят с властта, ако Иран и Съединените щати сключеха мир, не бяха никак малко. В случая нямаше да има значение, че предложението на Вашингтон беше напълно разумно и премерено. Амагула щеше да стори всичко то да бъде отхвърлено. Ето защо Ашани предпочете да не му се обажда по време на краткия си престой на границата. Първо искаше да говори с Наджар. Като председател на Съвета на пазителите на революцията, ако той бъдеше убеден, можеше да окаже влияние върху мнозина. Ако Амагула първи разбереше, той щеше да впрегне цялата си пропагандна машина, за да противодейства на предложението и да убие идеята в зародиш преди още тя да е била разгледана подобаващо.

Малко след като самолетът кацна на пистата в Техеран, Ашани погледна през илюминатора. Някакво тревожно предчувствие се загнезди в стомаха му. Освен неговата кола с шофьора на пистата чакаха още две коли и осем въоръжени мъже. Ашани погледна към

началника на личната му охрана, Рахад Техрани, чието лице също беше угрижено.

— Почакай тук — каза му Техрани. — Аз ще отида да проверя какъв е проблемът.

Ашани видя през илюминатора как Техрани приближи групата въоръжени мъже. И в този момент се сети, че е забравил да включи мобилния си телефон след кацането. Натисна бутона за включване и екранът на телефона светна. Появи се въртящо се кълбо и после колона от иконите. Веднага след това апаратът започна да издава сигнали за новополучена гласова и електронна поща. След няколко секунди сигналите спряха и Ашани преброи осем съобщения в гласовата пощенска кутия и двайсет и три в електронната. В количеството нямаше нищо чудно, но все пак бяха малко много. Понечи да се заеме с четенето им, когато телефонът иззвъня. На екрана се изписа информация, че не може да се установи номера на повикващия.

Ашани натисна бутона за разговор.

— Ало?

— Министър Ашани? — попита непознат глас на английски.

— Да.

— Казвам се Мич Рап. Работя за директор Кенеди. Знаете ли кой съм?

Ашани нервно надникна през илюминатора и се постара отговорът му да прозвучи възможно най-спокойно:

— Боя се, че в нашия бранш репутацията ви е известна на всички.

— Добре. Тогава няма нужда да ви убеждавам в сериозността на намеренията ми, като ви кажа, че ще ви убия.

— Моля?

— Знам какво сте намислили. Ако директор Кенеди не бъде освободена до един час, ще тръгна по петите ви. И ако, както казахте, всички в бранша са запознати с репутацията ми, значи трябва да сте наясно, че нищо няма да ме спре. Ще ви докопам и ще ви очистя. Няма да ми попречи никаква охрана.

— Господин Рап, уверявам ви, нямам никаква представа за какво говорите. И няма да оставя така подобни заплахи.

— Какво ще направите? Ще издадете фетва за главата ми ли? Нека ви обясня нещо. Аз не съм някой беззащитен писател, който ще тръгне да се крие, само защото вие, нищожни мекотели, сте решили, че с писанията си съм обидил Исляма. Аз винаги отвърщам на удара и ще очистя до последния всеки един от вас, който има пръст в тази работа.

Ашани буквално онемя от изненада. Прекалено добре му бяха известни възможностите на Рап. Този американски разузнавач беше прониквал най-малко два пъти на територията на Иран и двата пъти негови мишени бяха терористи, укрили се в страната на шиитския ислямизъм, за да избегнат ръката на Вашингтон. И двамата терористи бяха изключително добре охранявани, но никой от тях не успя да се спаси от Рап.

Въпреки внезапно настанилата се в гърлото му сухота и треперещите длани, Ашани се помъчи да запази привидно спокойствие:

— Господин Рап, както вече казах, нямам никаква идея за какво говорите и определено ни ми е приятно да ме заплашвате по този начин.

— Извинете лошите ми обноски, но в светлината на факта, че шефът ми е отвлечен и цялата ѝ охрана е избита, изобщо не ми пука какво ви е приятно и какво не.

Умът на Ашани заработи на бързи обороти. Единственото, което успя да изрече, беше:

— В Мосул ли?

— Не, в Париж! Разбира се, че в Мосул!

— Уверявам ви, наистина нищо не разбирам.

— Ами добре... разполагам с купчина фотографии и трима пленници, които казват друго.

В този момент Техрани се върна в самолета. Шефът на охраната понечи да каже нещо, но Ашани му направи знак отново да слезе на пистата.

— Господин Рап — отвърна Ашани с възможно най-искрен тон. — Наистина не знам за кого говорите. Изключително много уважавам директор Кенеди.

— Разправяй ги тия не на мен. Нямам време да слушам лъжите ти. Ако ти е мил животът, стягай си задника и нареди до един час да е свободна.

— Господин Рап — вече с известна паника продължи Ашани. — Не разбирам за какво и за кого говорите!

— Искаш да ми кажеш, че тя излезе от срещата с теб, измина само пресечка и половина и беше нападната от взвод командоси от „Кудс“, а ти хал хабер си нямаш за това?

— Какво?!

— Предполагам, че оня тип, дето кацна заедно с теб... и за него не знаеш кой е..., защото заловихме цяла група ирански войници, които признават, че той е командвал операцията за отвличането на директор Кенеди.

Ашани ахна от изненада и си спомни как Мухтар се сбoguва с него и тръгна към чакащите го полицейски коли.

— Какво стана?! — извика Рап. — Да не би да ти свършиха тъпите лъжи?

Ашани набързо си припомни събитията от последните няколко дни. Изведнъж всяко парче от мозайката си дойде на мястото. И пред него лъсна цялата жестока истина, че той беше измамен от собственото си правителство. Аматула и Мухтар очевидно бяха в заговор, но с каква цел Ашани не знаеше.

— Господин Рап, не съм ви излъгал за нищо. Боя се, че цялата операция е била пазена в тайна от мен.

— Извинявай, но не вярвам нито на една твоя дума.

Шефът на охраната отново се качи в самолета. Изглеждаше доста притеснен. Ашани му махна да го остави на мира.

— Господин Рап, ще направя всичко, което е по силите и възможностите ми, за да бъде освободена невредима доктор Кенеди.

— Кой беше човекът, който слезе заедно с теб от хеликоптера?

— Аз... — Ашани се поколеба — ще ви се обадя по-късно по този въпрос.

— Глупости! Не ми даде никакво основание да ти вярвам. Дай ми поне една причина да не кажа на президента да нареди отведен удар срещу жалката ви страна, както препоръчват от Обединения щаб.

— Какъв удар?

— Операция „Медуза“. Искат да ви отрежат главата. Домовете ви, служебните ви сгради — всичко е в списъка с въздушните цели.

— Господин Рап, умолявам ви, накарайте президента да ми даде малко време.

— Че защо да го правя? Ти ни подведе и изигра. Отвлече директора на ЦРУ, най-доверения съветник по националната сигурност на президента. Мислиш си, че той ще преговаря за освобождаването ѝ ли? Напротив, ще се възползва от удобния повод да ви зарине с бомби и да ви върне в каменната ера.

— Току-що кацам в Техеран. Моля ви, дайте ми време да разбера какво точно става.

— Значи не виждаш какво става, а? Ще ти кажа! Аз съм в Мосул. Президентът Аликзандър в момента седи в бункера си, заобиколен от генерали, които потриват ръце, защото такъв случай се удава веднъж на милион. Те вече са заповядали бомбардировачите В-2 да излетят от базата в Канзас. Стелтовете са на път към вас. Все още можеш да спомогнеш най-лошото да не се случи. Онзи, който долетя с теб с хеликоптера... как е името му? И къде е отвел той директор Кенеди?

— Този човек — Ашани отново се поколеба — е личност, която ме отвращава и която аз ненавиждам.

— Името му! — извика Рап.

Ашани погледна за сетен път през илюминатора и чак сега го осени, че въоръжените мъже може да са тук, за да го арестуват. Или най-малкото, за да го държат под око. Това може би беше последният му шанс свободно да обсъди ситуацията с Рап.

— Имад Мухтар — отвърна той с ненавистен тон.

— Имад Мухтар?!? Искаш да кажеш шефът на партизанските операции на „Хизбула“?

— Да.

— Къде я отведе?

— Не знам нищо, но ще сторя всичко, за да разбера. Имате ли нещо за писане?

— Да.

— Запишете си адреса на електронната ми поща и ми пратете вашия телефонен номер.

Ашани му даде въпросната информация и обеща да се свърже с него до час. Прекъсна разговора преди Рап да го е заплашил отново. Стана и умът му се зае трескаво да обмисля различните мрачни версии. Амагула определено беше скрил от него тази операция, защото знаеше, че Ашани никога не би дал съгласието си. Въпросът, който стоеше на дневен ред беше: кой друг е вербувал Амагула за каузата си?

На кого можеше да се довери Ашани и как можеше да изпълни замисъла си без да извърши държавна измяна?

52.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Президентът беше станал, подпрял брадичка с лявата си ръка. Беше свалил сакото, а ръкавите на чисто бялата му риза бяха навити до лактите. В общи линии беше изправена версия на скулптурата на Огюст Роден „Мислителят“. И така умислен крачеше напред-назад зад креслото си на края на дългата конферентна маса. Четири крачки до стената и обратно. В другия край на масата държавният секретар Уика говореше с приглушен тон по един от обемистите защитени срещу подслушване телефонни апарати. Тя беше вече изредила половин дузина ключови съюзници. На всички им обясняваше, че въпреки това, което са видели по телевизията, Съединените щати не са потопили иранския кораб. Президентът и сам щеше да проведе телефонните разговори, но бяха решили, че докато не получат абсолютно потвърждение от флота, той няма да рискува репутацията си.

Министърът на отбраната Ингълънд седеше близо до президента, стиснал телефонна слушалка до ухото си. Плътният му баритон кънтеше из залата и затова повечето от другите членове на кабинета или бяха излезли в коридора, или се бяха отдалечили в другия край на залата като Уика. От време на време Ингълънд вдигаше глава и предаваше на президента информацията, която му съобщаваха от Обединения щаб. Всички, като се започне от държавния секретар за флота и се свърши с командващия американските сили в района, бяха отrekli информацията, че американска подводница е нападнала и потопила иранската фрегата. В момента Ингълънд се опитваше да се свърже и разговаря лично с Командира на оперативните подводни сили в района на Персийския залив.

В конферентната зала влезе Тед Бърн, шефът на президентския кабинет. На лицето му се беше изписала дълбока тревога и загриженост. Бърн бързо прекоси залата и се обърна към президента:

— Току-що говорих по телефона с Марк.

— Марк?

— Стивънс.

Марк Стивънс беше министърът на финансите. Аликсандър кимна на Бърн да продължи.

— Европейските пазари падат главоломно.

— По дяволите... Трябваше да го предвидя. Как са цените на петролните фючърси?

— Движат се нагоре като ракета. Скочиха на деветдесет долара за барел. Има слухове, че Иран призовава ОПЕК да наложат ембарго на Съединените щати.

Преди президентът да е взел решение какво да предприеме, залата беше огласена от министъра на отбраната:

— Сигурен ли си? — извика Ингълнд. — Гледа ли записа? — Ингълнд насочи очи към президента и добави: — Отлична работа, капитане. Изпрати ми го. — Министърът на отбраната доволно затвори слушалката и каза на президента: — Няма да повярваш. Когато иранската фрегата е била потопена от торпедо, ние сме имали подводница на мястото.

— Че кое му е странното? — не без сарказъм се намеси шефът на кабинета. — Иранците точно това и повтарят.

— Само че те твърдят, че ние сме потопили кораба им и естествено лъжат. Нашата подводница „Вирджиния“ е имала задача да преследва „Юсеф“, една от иранските подводници, клас „Кило“. „Вирджиния“ е проследила „Юсеф“ в протока и има записи от сонарите, от които става ясно, че „Юсеф“ е стреляла по фрегатата.

— Че защо за Бога те ще стрелят по собствения си кораб? — попита Бърн.

— Защото искат да изглежда все едно, че ние сме го направили — отвърна президентът.

— Именно — потвърди Ингълнд. — Командирът на оперативните сили всеки момент ще ни изпрати записите от радиолокационния контакт и от попадението на торпедото в иранската фрегата.

В залата влезе заместник-директорът на ЦРУ, видимо развълнуван.

— Господин президент, преди малко разговарях с Рап. Той разполага с категорична информация, че отвличането на Кенеди е

иранска операция.

В залата се възцари неколкосекундно мълчание.

— Каква точно информация? — попита президентът.

— Един от пленниците е признал, че е член на силите „Кудс“ — иранските специални части. Той е идентифицирал един от командирите си, а за третия твърди, че е от „Хизбула“.

Президентът огледа залата и останалите членове на Съвета по национална сигурност.

— Значи това не е била случайна атака на местни бунтовници?

— Не, сър. Всъщност, ние разполагаме с още по-уличаващи доказателства. — О'Брайън се обърна назад и кимна на служителя от техническия отдел, който беше влязъл с него в конферентната зала. На екрана на един от широкоекранните плазмени монитори се появи серия от фотографии. О'Брайън посочи фотографията в горния ляв ъгъл и добави: — Тези кадри са направени при тайно наблюдение по време на кацането на иранския министър на разузнаването Ашани в Мосул тази сутрин. — Заместник-директорът посочи втората фотография. — Ето тук той се здрависва с нашия заместник-директор по операциите, отдела за Близкия Изток. Крайно вляво се вижда мъж, който върви в противоположната посока. — Пръстът на О'Брайън се премести на втората редица. — Ето го същият, насочва се право към полицейските коли. Рап е взел тази фотография и я е показал на единия от пленниците. Онзи не знаел името му, но казал, че непознатият пристигнал в Мосул тази сутрин и оглавил операцията по отвличането на Кенеди. Мъжът, когото Рап разпитвал — О'Брайън погледна някакъв лист за справка — ефрейтор Тахминех, казва, че не им било съобщено кого ще отвличат. Знаели само, че ще е жена и че трябва да бъде заловена жива.

Президентът гневно изгледа екрана.

— Кой е той?

— Имад Мухтар, сър, шеф на военизираното партизанско крило на „Хизбула“.

Президентът не можеше да повярва. Подобна дързост от страна на иранците беше нечувана и невиджана.

— Сигурен ли си?

О'Брайън погледна към президента с известно колебание.

— Сър, информацията пристига много бързо, нямахме възможност да я проверим, както следва. В интерес на истината, единствената фотография на Мухтар, с която разполагаме, е отпреди близо трийсет години.

— Значи не сте сигурни — каза президентът, без да се старее да прикрие раздразнението си.

— Позволете ми да довърша. Мич се е обадил на министър Ашани и го е попитал кой...

— Мич се е обадил директно на Ашани? — прекъсна го президентът.

— Да, сър. — О'Брайън се покашля и продължи: — След като пленникът... — заместник-директорът отново спря, за да се консултира със записките си.

— Ефрейтор... който ще да е там — прекъсна го отново ядосаният Аликзандър. — Не ми пука как се казва. Давай по-нататък, за разговора на Мич с Ашани.

О'Брайън видимо се притесни преди да продължи:

— Мич казал на Ашани, че ще го намери и ще го убие, ако Айрини не бъде освободена до един час.

— Много добре — възкликна министърът на отбраната.

Останалите членове на Съвета по националната сигурност обаче не реагираха със същия ентузиазъм.

— Какво е отговорил Ашани? — попита президентът.

— Ето тук се получава малко бъркотия. Според Мич Ашани бил искрено изненадан от цялата работа.

— Как така изненадан? — президентът посочи към екрана. — Та нали е бил на същия хеликоптер заедно с този Мукбар или както там му е името.

— Всичко, което правя, е да предам това, което Мич ми каза. Той мисли, че има голяма вероятност Ашани да е бил държан на тъмно.

— Или пък се опитва да спаси себе си — обади се Ингленд.

— Може би — отвърна О'Брайън. — Но именно Ашани е човекът, който е издал, че това е бил Мухтар.

— Може ли да потвърдим информацията чрез друг източник? — попита президентът.

— В момента Мич се занимава с това.

Президентът щеше да попита как точно, но размисли. Вместо това стисна зъби, обзет от гняв, и каза:

— Не мога да повярвам, че са имали наглостта да проведат подобна операция под носа ни и да мислят, че няма да разберем.

— Не знам дали щяхме да разберем, сър, ако Мич не беше пленил онези тримата. — По този начин О'Брайън намекна, че е грешал в опита си да озапти Рап.

— Може би е така — президентът се обърна към министъра на отбраната: — Какво целят с всичко това? Какво искат да постигнат?

— Не мога да преценя. Не бих нарекъл подобно поведение рационално.

— Съчувствие и симпатии, сър — намеси се държавния секретар Уика. Тя се приближи до групата, въртейки в дясната ръка марковите си очила. — Току-що проведох много полезен и показателен разговор с външния министър на Франция. Той каза, че иранският му колега се обадил с думите, че страната му била нападната от Съединените щати. Поискал Франция да инициира резолюция, с която ООН да осъди атаката и да поиска от САЩ да изплатят репарации както за потопената фрегата, така и за ядрения комплекс в Исфахан. Иранският външен министър призовав Съвета за сигурност на ООН да бъде свикан на спешно съвещание и да гласува резолюцията. Казал, че ако ООН не се погрижи за този проблем, ОПЕК ще го стори.

— Боже мили — изпъшка Бърн. — По-добре да намерим начин да противодействаме на тази кампания преди цените на петрола да са стигнали сто долара за барел.

— Цените ще се нормализират веднага щом шумотевницата утихне — намеси се Ингълнд. — Важното е тази проклета иранска подводница да не потопи някой наш кораб и директор Кенеди да се върне при нас жива и здрава, колкото се може по-скоро. Мисля, че единствения начин да го направим е да подпалим огън под задниците на тези типове. Мисля, че трябва да свикате пресконференция и да изложите всички факти. Дори си мисля, че трябва да поставите ултиматум за връщането на Кенеди.

— Какъв ултиматум? — попита президентът.

— Бих нарекъл похищението акт за обявяване на война.

— Чакайте малко — Бърн вдигна ръце предпазливо. — Знаем, че на някои от вас това може да се стори цинично и безсърдечно, но

държа да ме изслушате. — Шефът на кабинета погледна към останалите съветници. — Може би това е цената, която трябва да платим за ликвидирането на тяхната ядрена програма.

— Тед, ние нямаме нищо общо с разрушаването на обекта в Исфахан — побърза да отговори Ингълънд.

— Знам..., но имаме полза от това. — По реакцията на присъстващите той остана с впечатлението, че гледната му точка никак не им се понрави. — Искам само да кажа, че преди побързано да се втурнем да воюваме, нека погледнем картината в нейната цялост. Загубата на един човек в замяна на това, че Иран няма да се сдобие с бомба, не е лоша сделка.

Обичайно спокойната Уика не можа да сдържи раздражението си и злъчно подметна:

— Да, невероятно ценен съвет, Тед. Дори си мисля, защо да не се обадя на иранския външен министър и да уговорим размяна на пленници. Ти ще заемеш мястото на Айрини и с това ще считаме проблема за уреден.

Преди Бърн да е реагирал, в залата влезе пресекретарят на Белия дом и обяви, че иранският президент ще даде пресконференция всеки момент. Вниманието на всички се премести върху големите плазмени телевизори на стената. С изключение на един от екраните всички останали показаха брадатата физиономия на иранския президент Аматула, който се качи на подиума по сако и без вратовръзка.

53.

МОСУЛ, ИРАК

Рап вървеше по коридора и мислеше каква стратегия да приложи при разпита на другите двама пленници. Дори само факта, че знаеше имената им, би му помогнал да развърже езиците им, но имаше и един по-голям проблем. Ако някой от двамата знаеше къде по план е трябвало Мухтар да отведе заложничката, най-вероятно тя вече не беше там. След като двамата не се бяха върнали в сборния пункт, Мухтар със сигурност се беше презастраховал и беше сменил скривалището си.

Новината за иранската връзка беше предадена на генерал Гифърд, който беше на мнение, че Мухтар няма почти никакви шансове незабелязано да прекара Кенеди до границата и оттам в Иран. Военните части, разположени по границата, бяха затворили всички гранични пунктове няма и половин час след атаката. Все пак Мосул беше голям и гъстонаселен град с почти два милиона души. Вероятността да открият Кенеди без да разполагат с конкретни разузнавателни данни, не беше много голяма.

Рап погледна големия черен гумиран водолазен часовник на китката си и почувства как го стегна в гърдите. Това беше първият признак на пристъп на притеснение и стрес. Той беше изживял не една и две стресови ситуации досега, без да изпада в отчаяние, но след гибелта на съпругата му, тези симптоми се появиха и постепенно зачестиха. Не беше казал за тях на никого. Дори на Кенеди. Смяташе, че с времето ще утихнат. И до известна степен така и стана, но той още имаше ноци, в които лежеше буден в леглото и чувстваше сякаш някой беше поставил тежка наковалня в гърдите му. Пристъпите се характеризираха с всеобсебващо чувство за провал. Провал като мъж, че не беше успял да защити жена си. Провал, че се беше държал като пълен егоист и дори беше отказал да се оженят.

Рап не хранеше илюзии за личността си, за това кой беше и с какво се занимаваше. Той беше водил война с радикалния ислям цели десет години преди сънародниците му да разберат, че такава война изобщо е открита. Беше шантажирал, бил, измъчвал и убивал толкова много хора, че дори беше невъзможно да се изчисли бройката. И през всичките тези години обаче той се беше придържал към убеждението си, че напълно се различава от враговете си. Колкото и странно да би се сторило на мнозина в цивилизованото общество, той можеше да живее със спокойна съвест въпреки ужасите, които вършеше. И то най-вече заради обстоятелството на кого вършеше тези ужаси. За разлика от хората, които преследваше и избиваше, Рап много внимаваше да не пострада невинни. Убийството на жени и деца беше табу. Слава Богу, в шовинистичния свят на радикалния ислям тази задача беше много по-лесно постижима, отколкото би се сторила на пръв поглед. Мъжете, които бяха мишени на Рап обаче, не правеха подобно разграничение. Дори напротив, те целяха повече жертви сред невинните, за да имат по-голям ефект техните терористични актове.

Имад Мухтар беше типичен представител на тази порода. Рап познаваше биографията му много добре. Изключително потайният лидер на службата за сигурност на „Хизбула“ беше получил бойно кръщение в Бейрут, в юношеската си възраст. За него се говореше, че има пръст в организацията на самоубийствените атентати срещу американското посолство и казармата на морската пехота в града. Но това, което най-много притесняваше Мич, беше, че същият беше участвал и в отвличането на шефа на местната централа на ЦРУ Бил Бъкли. Мухтар и другарите му бяха изцедили и последната капка информация от Бъкли в продължение на една година, след което го бяха обесили. Мисълта и Кенеди да пострада от ръцете на този звяр беше ужасна. С всяка следваща минута се засилваха страховете на Рап, че няма да успее да спаси Айрини.

Рап беше чакал достатъчно дълго. Със или без стратегия, той трябваше да се заеме с тези двамата, да ги пречупи и да се надява, че каквато и информация да изтръгне от тях, тя няма да е вече остаряла. Рап със замах отвори вратата и се доближи до мъжа в носилката.

Извади ножа и попита:

— Име и чин?

Мъжът го погледна с разширени зеници и плувнало в пот лице. Отрязаният полов орган още лежеше на гърдите му.

— Не знам за какво говориш.

— Добре тогава.

Десният му крачол беше отрязан над коляното от армейския медик, който беше обработил огнестрелната рана. Рап допря ножа до плата и започна да реже останалата част от панталона. После нарочно заби острието във вътрешната част на бедрото, за да пръсне кръв. Пленникът извика и се задърпа под ремъците.

— О, извинявай — каза Рап и продължи да реже панталона, докато отдолу не се показа бельото му. — Как предпочиташ... първо лявата или дясната топка... за мен е без значение.

— За какво говориш? — попита мъжът с неподправен ужас.

— Коя топка би искал да ти отреже първо? Лявата или дясната?

Рап пъкна острието на ножа под ластика на гащите му и с едно движение ги разряза.

— Чакай! — изпищя мъжът. — Какво искаш да ти кажа?

— Името ти, капитане. Точно така — добави Мич в отговор на шокираната физиономия на лицето на мъжа. — Знам доста за теб, така че дори не си и помисляй да ме излъжеш. Сега ми кажи името си.

— Капитан Рашид Дадарши. Настоявам да доведете представител на Международния червен кръст.

Рап се изсмя.

— Настояваш значи?

— Да, имам право!

— И откъде накъде?

— Моята страна е ратифицирала Женевската конвенция, както и вашата.

— Чуй ме сега, ако носеше униформа и се сражаваше срещу американските части, с удоволствие щях да ти повикам Международния червен кръст. Но твоят случай не е такъв. Ти си просто един негоден боклук като всички терористи.

— Не е вярно. Аз съм офицер от иранската Революционна гвардия.

— Къде ти е униформата? Днес защо не си я сложи преди да тръгнеш на работа?

— Настоявам...

Преди Дадарши да е довършил изречението си, Рап го настъпи по раненото коляно. Дадарши изкрещя от болка.

— Не искам да чувам повече тази дума от теб — продължи Мич. — Ако я повториш отново, ще изпълня закана си. Ако не вярваш, попитай приятелчето ти от „Хизбула“. — Рап видя, че думите му предизвикаха нова реакция от страна на Дадарши и добави: — Точно така, приятелчето ти Али Абас се разпя като канарче. Всъщност трябваше да отрежа единия му тестис, за да го накарам да проговори. Оттогава той е много послушен и много ми помогна. Каза ми къде се намират всичките ви явки и тайни квартири, както и кои са местните ви хора за свръзка. В момента ги проверяваме и ако се окаже, че ме е излъгал и за едно име или място, ще му отрежа и другия тестис. А сега да се върнем на теб. Ти какво мислиш да правиш? — Рап бръкна в джоба си и извади фотографията на мъжа, който беше пътувал заедно с Ашани. — Работата е там, че знам много повече, отколкото предполагаш, но не знам всичко. Ако се опиташ да играеш хазарт със скъпоценното ти мъжко достойнство, давай тогава, излъжи ме. Мъжът на фотографията, кой е той?

Дадарши затвори очи и отговори:

— Имад Мухтар.

— Много добре, капитане. Откъде го познаваш?

— Тази сутрин го видях за първи път.

— Къде?

— В една от тайните квартири.

— И защо е дошъл в Мосул?

— За да наблюдава операцията.

— Нападението срещу кортежа ли?

— Да.

— И кой беше целта на нападението?

Дадарши замълча и погледна настрана.

— Не е хубаво да играеш на комар точно с този въпрос.

— Директорът на ЦРУ.

— И къде планирахте да я отведете?

— Трябваше да се опитаме да стигнем до границата и да преминем в Иран.

— Кои бяха резервните ви скривалища?

— Има един склад приблизително на половината път между Мосул и границата.

— Ще трябва да бъдеш по-конкретен.

— Дайте ми карта.

Рап взе от колана си двуканалната радиостанция. Натисна бутона за предаване и каза:

— Стан, чу ли?

— Тъхъ.

— Донеси ми някакви карти.

Рап прекъсна сесията и изгледа иранския офицер в носилката.

— Докато чакаме да дойдат картите, искам да ми кажеш къде се намират скривалищата ви в града.

54.

ТЕХЕРАН, ИРАН

След разговора с Рап Ашани окончателно повярва, че въоръжените на летището са дошли да го арестуват, но скоро разбра, че се заблуждава. Американска подводница беше потопила „Сабалан“ в Ормузкия проток. Президентът Амадула беше обявил военно положение и свикал Върховния съвет по сигурността. При нормални обстоятелства Ашани не би се усъмнил, че американците са действали толкова безразсъдно. Достатъчно беше да си припомни трагедията на полет 655 на „Иран Еър“. На 3 юли 1988 г., неделя, пътническият лайнер излетя от Бандар Абас за кратък полет до Дубай. Самолетът обаче беше свален от американския боен кораб „Винсенс“. Американците реагираха на трагедията, като наградиха с медал капитана с манталитет на каубой. В светлината на обаждането на Рап обаче Ашани имаше основателни съмнения относно истинската причина за потъването на „Сабалан“.

Този път Ашани имаше чувството, че безразсъдният каубой е Амадула. Той си спомни първото заседание веднага след трагедията в Исфахан. Как Амадула беше повел лагера на ястребите, заедно с генерал Зариф и генерал Сулеймани. Заканите му да накара янките и евреите да си платят. Ашани не беше срещал по-голям двуличник от Амадула. Той беше майстор на манипулациите на общественото мнение.

Ашани погледна през стъклото колата, която едвам се движеше в морето от хора, тръгнали към американското посолство. Изглежда Амадула беше затворил училищата и разпоредил да се проведат масови протести против агресията на Америка в Ормузкия проток. Амадула се беше възползвал от удобния случай, че Аятолах Наджар и Върховният водач бяха в Исфахан, за да се срещнат с опечалените семейства на загиналите. Ашани досега не успяваше да се свърже с Наджар и притеснението му нарастваше с всяка минута. Ако Амадула се беше

побъркал дотам, че да отвлече Айрини Кенеди, какво тогава би го спряло да убие Наджар, неговият главен съперник?

Колоната, съставена от три автомобила, накрая стигна до портала на президентския дворец. Обичайната охрана беше подсилена с танкове от 18-та бронирана дивизия на Революционната гвардия. Когато войниците направиха път на седана да мине, Ашани бе обзет от чувството, че Амадула няма да се поколебае да използва ударните си части, за да завземе властта. Министърът на разузнаването щеше да е по-спокоен, когато Наджар и Върховният водач се върнеха в столицата. След като влезе в двореца, Ашани беше придружен до работния кабинет на Амадула, където завари външния министър Салехи, бригаден генерал Сулеймани, генерал-майор Зариф и група сътрудници. Всички се бяха събрали около голям телевизор и гледаха пресконференцията. Поне така си помисли.

Когато се приближи, той видя, че вниманието им беше насочено към президента Амадула, който беше по средата на поредната си пламенна реч. Облечен беше в обичайния си бежов костюм, който му стоеше като торба, с бяла риза и без вратовръзка. Фактът, че Амадула държеше реч, се стори доста странен на Ашани, тъй като първо трябваше да се свика Върховния съвет по националната сигурност и да се обсъди ситуацията. Но пък от друга страна този човек нямаше навика да се придържа към правилата.

Амадула изброяваше в хронологичен ред събитията, което бяха довели до потапянето на „Сабалан“. По думите му два отделни кораба бяха уловили сигнал от излязла на повърхността подводница, а също така имаше и визуално потвърждение за контакта само минути преди „Сабалан“ да бъде торпилиран. Амадула категорично подчерта, че „Сабалан“ не бил провокирал атаката с нищо и нарече случилото се вероломен акт на обявяване на война от страна на Америка.

„Този варварски акт говори сам за себе си, но иранските служби за сигурност разкриха нещо още по-коварно. Преди петдесет години ЦРУ организира заговор за свалянето от власт на легитимно избрания доктор Мохамад Мосадък в страната ми. През следващите трийсет години ЦРУ подкрепяше престъпника Мохамад Реза Пахлави и продължи да се меси във вътрешните работи на иранския народ, докато не се вдигнахме на революция и не прогонихме от страната шаха заедно с американските му господари. Вече повече от двайсет и

пет години ние сме нащрек, за да защитим независимостта си от корупцията и покварата на империалистическа Америка.“

Ашани погледна първо наляво, после надясно, докато Аматула продължаваше словото си за коварството на Америка и манипулацията срещу народа на Иран. Генералите и външният министър изглежда бяха доста доволни от думите на Аматула. Повечето от аргументите му бяха стари обвинения, от които повече от половината бяха напълно безпочвени, но това не спираше най-приближените му да слушат и гледат с внимание изказването. На Ашани му се стори, че главният манипулатор беше намислил нещо много по-грандиозно.

„Както целият свят знае, в началото на тази седмица нашият национален ядрен комплекс в Исфахан беше разрушен. Американският държавен секретар излезе пред трибуната на ООН и представи «доказателства», че обектът е бил разрушен от ирански диверсанти, «партизани». Накара света да повярва, че Съединените щати нямат никаква вина и роля в атаката срещу моята страна. Че едва ли не редовите иранци са се надигнали на бунт срещу деспотичното правителство. Но тя съвсем съзнателно пропусна да каже на света, че тези диверсанти и саботьори са вербувани и спонсорирани от ЦРУ.

От месеци органите на разузнаването и сигурността в моята страна следят движението на тези групи от дисиденти, контрареволуционери и наемници. Разследването достигна кулминационния си момент в Мосул, където тази сутрин водачите на тези групи имаха лична среща с директора на ЦРУ Айрини Кенеди.“ — Аматула показва увеличена фотография на Кенеди.

Ашани веднага забеляза, че тя не приличаше на себе си. Правата ѝ кестенява коса беше сплъстена, едната страна на лицето ѝ беше зачервена, като че я бяха ударили. Раменете ѝ бяха загърнати в одеяло, а от обичайното за нея хладнокръвие и ледено спокойствие нямаше и помен. Ашани се засрами от действията на страната му и заради Кенеди.

„У директора на ЦРУ Кенеди беше открито това. — Аматула показва друга фотография. — В това куфарче и в няколко други като него имаше над един милион долара в брой. Директорът на ЦРУ ги беше донесла, за да ги даде на шпионите си като награда за разрушаването на комплекса в Исфахан — символ на борбата на Иран за мирен атом и енергийна независимост. Призовавам световната

общност да застане зад справедливата кауза и да помогне на страната ми да възпре агресията на американския империализъм. Време е да сплотим редици в стремежа си към истинска демокрация и свобода и да се преборим с американските капиталистически свине.

Иран няма да даде и една капка нефт повече — Амадула размаха предизвикателно юмрук пред камерите — докато и последният американски кораб не напусне Персийския залив. Обръщам се към моите братя от ОПЕК и ги призовавам да ни последват. Заедно ние ще изпратим послание на Америка, че няма да търпим повече диктата на Вашингтон. Вече поискахме компенсация в размер на десет милиарда долара за разрушения комплекс в Исфахан и за стотиците загинали при нападението иранци. След потапянето на «Сабалан» и с оглед нарасналите разходи по прочистването и обеззаразяването на Исфахан, настояваме Америка да ни плати петнайсет милиарда долара. Наред с това янките трябва да се извинят за стореното и официално да поемат обещание пред Организацията на обединените нации, че никога повече няма да се намесят във вътрешните работи на суверенен Иран.“

Амадула направи пауза и скръсти ръце, демонстрирайки по-скоро защитна, отколкото агресивна поза. — „Дотогава, докато Америка не изпълни обещанията си, ще задържим директора на ЦРУ Кенеди като гост на Иран. Искам да уверя международната общност, че ще се отнасяме с нея с по-голямо уважение и достойнство, отколкото Америка се отнася с нашите братя-мюсюлмани, пленени на бойното поле.“

След тези думи Амадула се обърна и слезе от трибуната. Ашани остана като поразен от гръм. Лудият гений и сляпата дързост на Амадула нямаха граници. Мисълта, че „Сабалан“ не е извършила никаква провокация, за да бъде потопена, предизвика у Ашани насмешка, но това, в което Амадула току-що обвини Кенеди, беше най-нагла лъжа. Само преди няколко часа той беше седял срещу нея, слушаше искрените ѝ думи и предложение за финансова помощ в размер на милиарди долари. Далеч не приличаше на човек, който заговорничи за свалянето на иранското правителство.

Ашани огледа залата и лицата на останалите мъже. Обзе го неловко чувство, че всички знаеха повече от него. Вратата на кабинета на Амадула се отвори и президентът влетя вътре като актьор, който току-що е имал най-блестящото изпълнение в живота си. Амадула се

спря триумфално пред групата, вдигнал гордо глава. Генералите го аплодираха за блестящата му реч. Външният министър, за когото Ашани беше забравил, сега стоеше в ъгъла зад него и говореше с някого по телефона. Благодарни на висок глас на човека от другата страна на линията и затвори.

— Чудесна реч, господин президент — ентузиазирано възкликна Салехи, когато се върна при групата. — Беше министърът на външните работи Цзин. Китай е съгласен да ни подкрепи в Съвета за сигурност на ООН и да окаже натиск върху Америка да ни изплатят репарации.

— Отлично — отвърна Аматула, повече с облекчение, отколкото с изненада. И тутакси забеляза присъствието на министъра на разузнаването. Погледна го подозрително и се обърна към него с думите: — Азад, виждам, че си се върнал невредим. Искам да те видя насаме. — Аматула посочи към кабинета си и тръгна натам.

Ашани не го последва веднага. В ума му се завъртяха най-различни сценарии на заговори и коварни номера. Ако отклонеше искането, щеше да си навлече по-големи проблеми. Неохотно, той все пак отиде в кабинета на Аматула и се постара да не трепне, когато вратата зад него се затвори. Аматула нареди на телевизионния екип да излезе от кабинета, за да останат насаме с министъра на разузнаването.

— Извинявай — започна той — че не можах да ти съобщя по-рано, но не исках да те безпокоя, докато не получим категорични доказателства.

Ашани замълча, но кимна, сякаш в думите на президента имаше резон, макар в действителност да нямаше.

— Имад и хората му работиха върху това месеци наред. Искането да те включим и теб, но Имад се опасяваше, че в Министерството на разузнаването прекалено много хора симпатизират на МЕК и на останалите организации на съпротивата.

След подобна безочлива лъжа Ашани едва сдържа и скри гнева си. С премерен тон той отговори:

— Мисля, че познавам повереното ми ведомство по-добре от Мухтар.

— Няма да споря с теб по този въпрос, но така или иначе се стигна дотук и сега силно се нуждаем от уменията и помощта ти, за да преодолеем кризата. Мога ли да разчитам на теб?

Ето ти и изпитанието за лоялност, каза си Ашани. Той се замисли за двамата генерали в другата стая. И двамата бяха силно предани на Амадула, и никой от тях не би се поколебал да прибегне до насилие, за да постигне поставените цели. В следващата секунда мислите му се насочиха към жена му и дъщерите му, после отново към критичната ситуация. Сега беше моментът да се опълчи срещу този луд.

— Разбира се, че можеш — отвърна Ашани с възможно най-искрения си тон. — Аз най-добре от всички знам, освен теб може би, че това безумие с Америка трябва да спре.

— Добре. — Амадула доволно плесна с ръце. — А сега, както сигурно предполагаш, имам много работа. Върховният водач се връща от Исфахан и аз трябва да подготвя доклад за него, както и да продължа да търся подкрепата на съюзниците ни срещу американската агресия.

— Аз с какво мога да помогна?

Амадула го отведе до бюрото в другия край на кабинета.

— Имад страшно се нуждае от помощ. Боя се, че неговата агентурна мрежа е разкрита. Засега той е прибрал на тайно място Кенеди, но може би ще се наложи да я премести. — Амадула отвори чекмеджето на бюрото и извади оттам лист хартия. На него на ръка бяха написани десет телефонни номера. Първите два бяха подчертани. — Говорих с него два пъти. — След всяко следващо обаждане използвай следващия номер.

Ашани взе листа и погледна номерата.

— Когато минеш през всичките, започни отново от първия.

— Какво трябва да направя?

— Обади му се. Представи се като Али. Той ще ти се представи като Кир. Разбери от какво има нужда. Последния път, когато говорих с него, той беше уверен, че може да накара Кенеди да признае, но каза, че градът гъмжи от американски и иракски военни.

Стомахът на Ашани се сви. Мухтар беше един брутален гангстер.

— Каза ли къде я държи?

— Не. — Амадула поклати глава. — Попитах го, но той не пожела да говори за това по телефона. — Президентът му подаде мобилен телефон. — При спешна необходимост ще те потърси на този.

— Нещо друго?

— Да. Ако има начин да я прекараме през границата без да ни хванат, искам да го направиш.

Ашани чинно кимна и отговори:

— Веднага ще се заема.

55.

МОСУЛ, ИРАК

Кенеди лежеше гола на пода. По лицето ѝ се стичаха солени сълзи и се сливаха с локвите урина на голата пръст под нея. Гащите и сутиенът ѝ лежаха разкъсани на парцали на метър от нея. Миризливото одеяло, което ѝ беше давало поне някакво чувство за сигурност, ѝ беше изтръгнато от ръцете и захвърлено в другия край. Похитителите ѝ стояха над нея и се смееха, докато образно и живо описваха как ще я изнасят. Досега като че ли ѝ беше спестявано само това унижение.

А единственото ѝ провинение беше, че поиска да отиде до тоалетна. Съвсем обикновена физиологична нужда, която през целия си живот беше смятала за проста даденост. Мъжът, който се нарече Мухамад, беше отвърнал, че няма да е проблем. Вместо това пазачите ѝ поставиха ръждива кофа до нея и останаха да я гледат, хилейки се подигравателно. Кенеди клекна над кофата и се опита с помощта на одеялото да си създаде някаква лична неприкосновеност. Докато се облекчаваше обаче, единият от мъжете така я изрита, че тя се просна на пода. Вторият ѝ издърпа одеялото и двамата заедно разкъсаха бельото ѝ. Мъжете започнаха да я бият по голата плът, с плесници, юмруци, ритници. Кенеди направи плах опит да се защити, но те бяха прекалено силни и къде-къде по-жестоки и безскрупулни.

Накрая не ѝ остана нищо друго освен да се свие на кълбо и да се надява, че скоро ще се уморят да я налагат. Когато накрая им омръзна, те свалиха гащите си и уринираха върху нея. Тогава и започнаха да ѝ описват в най-ужасяващи подробности как ще я изнасят. Кенеди не викаше, нито плака силно. Само лежеше и безмълвно остави сълзите си да текат. Помисли си за сина си Томи, за майка си и за живота си, който беше посветила на страната си. Не запита съдбата „Защо трябваше да съм точно аз?“, нито изпадна в самосъжаление, просто

прие суровата си участ такава, каквато ѝ беше отредена — много печален и трагичен край на един иначе великолепен и чудесен живот.

Вече се беше примирила с мисълта, че ще е по-добре да умре, отколкото да издаде най-ревниво пазените тайни на страната си. Имаше дълг пред мъжете и жените от ЦРУ и пред вербуваните от тях агенти. Даваше си сметка, че няма да може да издържи на още много побоища и затова умът ѝ започна да търси начини да сложи край на мъченията. Сълзите рязко спряха и по някакъв странен начин решителността сама да сложи край на живота си ѝ даде вътрешна сила.

Силното дрънчене на повдигащото се метално резе и изскърцването на пантите известиха, че е дошъл посетител. Кенеди не направи опит да надигне глава и да види кой е влязъл. Само продължи да гледа някъде в празното пространство между краката на мъчителите си към одеялото на пода, сякаш с помощта на волята си можеше да го накара да се върне при нея.

— В името на Аллах, какво сте направили?

Кенеди разпозна гласа — беше на мъжа, който ѝ се представи като Мухамад.

— Глупаци такива!

Кенеди видя как той избута двамата, вдигна одеялото, върна се при нея и зави голото ѝ тяло, след което отново насочи гнева си към пазачите. Крещя им и им заповяда да излязат от стаята. Когато те се подчиниха, Мухамад се върна при Кенеди и клекна до нея. Понечи да отмести кичур от косата от лицето ѝ, но се спря, когато видя, че е мокър от урина. Рязко стана и бързо отиде в коридора.

Кенеди го чу как гневно се разкрещя на пазачите и им заповяда да донесат чиста вода и аптечка за първа помощ. Последваха още крясъци и още заповеди. Айрини в един момент претръпна и спря да слуша. Мъжът влезе няколко пъти в стаята, за да провери състоянието ѝ, като всеки път се извиняваше за това, което ѝ бяха сторили пазачите. Кенеди с нищо не показва, че е забелязала присъствието му. Само продължи да гледа отвлечено в празното пространство.

По едно време в стаята внесоха стол и мъжът ѝ помогна да се изправи, за да седне. Тя вече беше претръпнала и пред мисълта, че е гола под одеялото. Мъжът се постара да загърне колкото може поплътено гърдите ѝ, докато в същото време взе кофата с чиста вода и се

зае да отмива урината от косата ѝ. После с мокър парцал стори същото и с лицето ѝ.

Когато стигна до раменете ѝ, той спря и пъкна кърпата в дланта ѝ.

— Ще отида да взема дрехи. Моля, доизмийте се. Трябва да обсъдим вашето освобождаване.

За първи път от минути насам Кенеди мигна с очи. Бавно обърна глава и се вгледа в мъжа, който излезе от стаята. Вратата се затвори и тогава тя си даде сметка, че е сама. Погледна бялата кърпа и беше обзета от странно чувство. Сънуваше ли? Очите ѝ бавно се преместиха върху собствените ѝ ръце и забелязаха драскотините и синините по тях. Взе мократа кърпа и я прокара по вътрешната страна на лявата предмишница, отмивайки кръвта и пръстта. Прехапа езика си и щом почувства болката, разбра, че не е сън. Кенеди стана, провеси одеялото на облегалката на стола и започна да се къпе. Блажено изливаше върху себе си шепа след шепа чиста вода, докато не отми напълно от себе си кръвта, калта и засъхналата пот. Пет минути по-късно на вратата се почука. Кенеди грабна одеялото и го вдигна пред себе си.

Мухамад влезе с хавлиена кърпа, куп прилежно сгънати дрехи и някакви сандали. Постави ги на стола и каза.

— Моля, облечете ги. Имаме да обсъдим доста неща.

След това излезе. Кенеди бавно се облече. Дрехите бяха един или два размера по-големи, но тя беше благодарна и за тях. Обу панталона, облече кафявия пуловер, сложи си черния хиджаб и накрая обу сандалите. На вратата отново се почука и този път Мухамад донесе видеокамера и триножник.

Веднага я обзеха съмнения.

— Извинете ме за поведението на онези две говеда. Определено им липсва възпитание.

Кенеди само кимна.

Мъжът остави камерата и я попита:

— Стават ли ви дрехите?

— Да, добре са. — Кенеди стисна хиджаба.

— Добре. Сега да ви кажа: говорих с много хора относно освобождаването ви и мисля, че можем да уредим нещо. Мъжете, които ви отвлякоха... не мога да ви кажа кои са те, но са страшна пасмина. Повече от половината от тях искат да ви убият заради онова,

което сте причинили на страната им и най-вече заради организацията, за която работите. Има и една малка част, която е на мнение, че подобна стъпка би била неразумна. Мненията са разделени. Половината искат да ви изтезават и да продадат изтръгнатата информация на този, който предложи най-високата цена. Другата половина искат да си получат откупа и с това да се приключи. Мисля, че ги убедих да си вземат парите от откупа и да ви оставят на мира. Преди да ви освободят обаче те искат да направите изявление.

— Какво изявление? — попита Кенеди предпазливо.

— Искам да ви напомня, че става въпрос само за някакви си думи. Щом бъдете отново на свобода, можете да казвате каквото си поискате, включително и да отричате. — Мъжът ѝ подаде лист хартия и после започна да настройва камерата. — Усмихнете се, моля — добави той и натисна бутона за запис.

Кенеди погледна към напечатаните думи и започна да чете. Сърцето ѝ се свиваше все повече и повече с всяко следващо изречение. Трийсет секунди по-късно тя спря, подаде листа обратно на мъжа и каза:

— Не мога да го прочета.

— Напротив, можете. — Мъжът отново ѝ тикна листа в ръцете. — Трябва само да го прочетете и после ще мога да ви изведа на свобода.

— Това са лъжи. Страната ми няма нищо общо с разрушаването на ядрения завод в Исфахан. Ние не нападнахме Ирак заради петрола и не готвим заговор за нападение на Иран, за да откраднем петрола му.

— Няма да споря с вас — отвърна Мухамад и вдигна длани. — Когато бъдете освободена, можете да крещите до небесата, че сте била принудена насила да прочетете това изявление.

Кенеди съзнаваше, че веднъж прочетеше ли го, връщане назад нямаше да има. Най-напред в Близкия Изток и не само там прекалено много хора вярваха, че нещата наистина стоят по този начин. Прочетеното от нея изявление щеше с десетилетия да се сочи като доказателство за империалистката политика на Америка.

— Не мога да го прочета.

— Налага се. Иначе ще ви убият.

Нещо в думите му и особено „убият“ я притесни. Според нея най-логичното действие на похитителите беше да я убият след като

прочетеше изявлението. Една и съща участ я чакаше и ако се съгласеше, и ако не се съгласеше.

— Съжалявам, но не мога да го прочета. — Кенеди седна на стола и сплете ръце в скута си.

Мъжът рязко излезе иззад камерата и я зашлеви три пъти по лицето. Хиджабът падна от главата ѝ. После я сграбчи за косата и силно дръпна главата ѝ назад. Погледна я в очите и изкрещя:

— Имаш точно един час да промениш мнението си! Ако отговорът ти е пак „не“, ще те оставя на милостта на съдбата. Искаш ли това да се случи?

— Не — отвърна Кенеди.

— Двайсет мъже! Ще се наредят на опашка, за да те изнасилват дни наред. Това ли искаш?

— Не.

— Тогава прочети изявлението. — Мъжът пусна косата ѝ и отново ѝ подаде листа.

Кенеди го взе, погледна за сетен път думите и си представи как видеозаписът ще бъде използван срещу страната ѝ. Тя щеше да бъде заклеймена като предател и после не би могла да живее спокойно и с чиста съвест. Мълчаливо тя разтвори длан и пусна листа на земята.

Мъжът размаха пръст застрашително.

— Имаш един час да размислиш. Ако пак откажеш, няма да мога да ти помогна с нищо.

56.

БЕЛИЯ ДОМ

Тед Бърн стоеше от лявата страна на президента и се опитваше да привлече вниманието му, което не беше никак лесно, предвид факта, че Бърн беше почти с трийсетина сантиметра по-нисък от него. Дебатът беше изключително разгорещен. Подобно нещо Бърн не беше виждал никога досега за двайсет и петте си години кариера в политиката. Той познаваше Джош Аликзандър още откакто сегашният президент беше невръстно хлапе. Бърн беше играл колежански футбол в отбора на баща му, а после известно време след колежа беше и негов треньор. Когато Аликзандър го погледна със същите леденостудени сериозни очи, с които го поглеждаше на времето и баща му, Бърн разбра, че е изгубил битката. Не можеше да му помогне и обстоятелството, че мнозинството от Съвета по националната сигурност, както и Обединения щаб, бяха против него.

Въпреки това Бърн беше твърдо убеден, че президентът в случая не е прав и поради тази причина той беше готов да опита още веднъж да го разубеди.

— Джош — прошепна му той така, че никой друг да не го чуе. — Наистина мисля, че трябва малко да успокоиш топката и да обмислиш ситуацията. Поне за няколко часа.

— Късно е вече, Тед. Всички са се събрали и ме чакат.

— Тогава направи кратко изявление, както ти казах. Отречи всичко с две изречения. После ще пратим другите да обсъждат подробностите. Не се принизявай до нивото на този негодник.

Президентът се заизкачва по стъпалата, които водеха към първия етаж на Западното крило.

— Вече взех решение.

— Знам и затова се опитвам да те разубедея. Това ми е работата. Когато ти се подхлъзнеш от скалата, задачата ми е да ти подам ръка и да те спася, а не да ти помогна да полетиш към пропастта.

— В момента не ми е до шеги.

— Никога не пречи човек да спре, за да си поеме дъх и да събере мислите си.

— А понякога на този, който се колебае, му нарихват задника преди да се е усетил. — Стигнаха до площадката на първия етаж и президентът спря. Зад него се струпаша цял куп сътрудници и съветници. — Ако наистина имах време, щях да седна с теб тук и цял ден да се състезаваме в остроумия и кой знае повече поговорки, но повярвай ми, нещата опират до едно нещо, Тед. Ако не се опълчиш навреме на една лъжа, хората ще повярват в нея. Точка по въпроса. Аз свърших, а ти?

Бърн се поколеба и неохотно кимна.

— Добре тогава. — Президентът се обърна и закрачи енергично към залата за пресконференции на Белия дом. Щом се изкачи на подиума, зад него застанаха от двете му страни държавният секретар Уика и министърът на отбраната Ингълнд. Президентът постави длани на ръба на трибуната и отправи поглед към журналистите и фоторепортерите. Изобщо не се опитваше да прикрие факта, че е много ядосан.

— Ще ви дам много информация. Прессекретарят в момента приготвя папките за брифинга, които ще ви раздадем. Ще ги получите, ако желаете, след като свърша. — Президентът направи пауза за миг и се консултира със записките си. — Сигурен съм, че вече всички сте имали възможност да се запознаете с аргументите на президента Аматула. Аз ви извиках, за да оборя открито двете негови главни обвинения. Първото, че подводница на Съединените щати е потопила иранската фрегата „Сабалан“, е долнопробна лъжа. „Вирджиния“, американска подводница с ядрен реактор, се е намирала в близост и е проследила иранската подводница „Юсеф“ през Ормузкия проток. „Вирджиния“ е уловила на запис как „Юсеф“ отваря торпедните си апарати и изстрелва торпедо по „Сабалан“. Именно това торпедо е поразило и потопило фрегатата. „Вирджиния“ веднага докладва за инцидента и продължи да следи „Юсеф“ през протока и оттам в Персийския залив. В момента „Юсеф“ е поела курс за прихващане към нашата ударна група начело със самолетоносача „Айзенхауер“, както и повечето други съдове от иранските ВМС. Наредих на ударната група да влезе в боен контакт и да потопи всеки ирански кораб или

подводница, който се опита да се приближи на по-малко от двайсет и пет километра от „Айзенхауер“. Повтарям, ако който и да било ирански съд направи опит да се приближи на по-малко от двайсет и пет километра от самолетоносача „Айзенхауер“, той ще бъде прихванат и потопен.

Аликсандър наведе очи и добави:

— Тъй като ми е известна склонността на президента Аматула към пламенна риторика и мъгляви слова, считам за свое задължение да представя солидни доказателства за събитията, така както ви ги описах. Въпреки че министърът на отбраната и началник-щабовеите от Обединения щаб ме посъветваха да не го правя, аз ще дам възможност на представители на Великобритания, Франция, Русия и Китай да се запознаят със сонарните записи от „Вирджиния“. Тези записи категорично и безспорно, без никакво съмнение, ще покажат на всеки един морски офицер с опит в разчитането на данни от сонар, че „Юсеф“ е стреляла по „Сабалан“ и го е потопила. Освен това ще предложи на представителите на тези държави още сега да инспектират „Вирджиния“. След като се качат на борда на подводницата, те ще видят, че боекомплектът ѝ е пълен и няма изразходвани торпеда. Предизвиквам президента Аматула да стори същото и да покани комисия да провери „Юсеф“, макар и да се съмнявам, че той би откликнал с ентузиазъм на предложението. Що се отнася до въпроса, който не дава мира и на мен, защо президентът Аматула би наредил иранска подводница да потопи иранска фрегата, аз имам определени предположения, но ще оставя на вас, медиите, да се опитате да получите искрен отговор от него.

А сега да се върнем на втората точка от обтегнатите отношения между нашите две страни. Директорът на ЦРУ Айрини Кенеди наистина имаше среща тази сутрин в Мосул. И срещата беше с този човек. — Аликсандър кимна на един от помощниците си и посочи плоскоекранния телевизор, на който се показва фотография на брадат мъж на около петдесет и пет години. — Иранския министър на разузнаването. През последните години директор Кенеди и министър Ашани имаха няколко срещи, за да обменят информация, която да помогне в борбата с тероризма. Аз заръчах и лично дадох съгласието си директор Кенеди да седне на една маса с министър Ашани и двамата да обсъдят възможността нашите две страни в ограничен

мащаб да възстановят дипломатическите отношения. След края на срещата министър Ашани се качи обратно на хеликоптера си и сега се намира жив и здрав в Техеран. Директор Кенеди нямаше този късмет. — Президентът отново направи знак на помощника си и на екрана се появи нова фотография. На нея се виждаха овъглени коли и разпръснати трупове на улицата. — Ето това остана от кортежа на директор Кенеди. След като се разделиха с министър Ашани, тя се качи в колата си. Колоната обаче успя да измине едва една пресечка и половина, когато попадна в засада. — Нов кадър показва четирима мъже, проснати по лице на земята. Ясно се виждаше как главата на всеки от тях плуваше в локва от кръв. — Това са служителите от личната охрана на директор Кенеди. Всички те живееха тук, в района на Вашингтон. Всички те имаха жени и деца. Говорих лично с всяка от останалите след смъртта им вдовици и поднесох моите съболезнования. — Президентът наведе поглед, за да се консултира със записките си. — При нападението срещу колоната загинаха осемнайсет души. Наблизо се е намирал резервен екип по сигурността от ЦРУ и с бой си е пробил път до мястото на атаката. За съжаление, когато нашите хора са се добрали до там, те само са успели да зърнат как непознати вкарват насила директор Кенеди в някаква кола и потеглят в неизвестна посока. Екипът на ЦРУ е пленил трима души. — Президентът направи пауза и на екрана се появиха лицата на трима мъже. Отдолу бяха изписани имената и предполагаемите им длъжности. — Мъжът отляво на екрана се казва Али Абас — високопоставен член на терористичната организация „Хизбула“. Повече от година той се намира в Ирак, където набира и въоръжава терористи. Вторият е капитан Рашид Дадарши от Корпуса на Иранската революционна гвардия.

От прана на седналите репортери се разнесе развълнувано охкане и ахкане, а също приглушен шепот. Аликсандър изчака, докато вниманието на всички отново беше приковано към трибуната и към него.

— Капитан Дадарши е признал, че е получил заповеди лично от своите най-висши командири в Техеран да участва в отвличането на директор Кенеди. Третият е ефрейтор Нури Тахминех, също от иранската Революционна гвардия. И тримата разпознаха на фотографията, която им беше показана, един и същи човек. — На

екрана се появи изображението на мъж в костюм и с черни очила. — Човекът, който е ръководил операцията. Той се казва Имад Мухтар, командващ службите за сигурност на „Хизбула“ и главен автор и организатор на бомбените атентати срещу казармата на американската морска пехота и американското посолство в Бейрут, както и на много други кървави терористични актове. Смята се също така, че Мухтар стои зад многобройните отвличания и убийства, извършени от „Хизбула“ през последните три десетилетия. — Фотографията на екрана се смени от няколко други. На тях се виждаше как Мухтар и Ашани слизат от един и същи хеликоптер, като кадрите бяха направени от различни ъгли. — Тези фотографии са заснети сутринта, когато министър Ашани пристигна в Мосул с хеликоптер на иранската армия заедно с Имад Мухтар. Обърнете внимание на куфарчето в ръката на Мухтар. — Появи се увеличено изображение и до него снимка на отворено куфарче, пълно с пари. — Фотографията вдясно и тази, която президентът Амадула показва на света само преди час. Амадула твърди, че куфарчето с парите е било намерено у директор Кенеди, когато била заловена да се среща с представители на иранска опозиционна група. Лично на мен ми се струва твърде подозрително, че Имад Мухтар пристига в Мосул същата сутрин, с куфарче, което прилича досущ на показаното от президента Амадула. — Аликсандър спря и тъжно поклати глава. След дълга пауза продължи: — Дори щеше да е смешно, ако толкова много хора не бяха загинали днес. Не бих искал да гадая какво е намислил Амадула, но аз няма да толерирам толкова нагло и агресивно поведение. Директор Кенеди е един от най-близките ми съветници и ръководи една от най-важните американски институции, свързани с националната сигурност. Смятам отвличането ѝ за акт на обявяване на война от страна на Иран. Наредих на министъра на отбраната Ингълънд да постави всички американски въоръжени сили в бойна готовност трета степен. Заповядах също така на ударната група, начело със самолетносача „Рейгън“, която се намира край източния бряг на Африка, на пълна скорост да се придвижи към Оманския залив, където ще се присъедини към ударната група на „Нимиц“, вече патрулиращ там. В района ще бъдат съсредоточени и други допълнителни сили. Искам да бъде ясно разбран. Няма да преговарям с терористи и няма да позволя да бъде въввлечен в спор с човек, който така отчаяно се е вкопчил във властта, че е готов да пожертва свои

сънародници, за да получи подкрепата на народа си. Давам на иранското правителство два часа и нито минута повече. Ако директор Кенеди не бъде освободена след изтичането на този срок, ние ще започнем военни операции срещу иранските въоръжени сили и срещу иранското политическо ръководство. — Президентът огледа за секунда залата, шокираните физиономии на репортерите и добави: — Това е всичко, което имам да кажа засега.

57.

МОСУЛ, ИРАК

Рап беше седнал на един метален сгъваем стол. До него на носилката лежеше натъпкания с психотропни препарати Али Абас. Екипът за разпити на ЦРУ беше пристигнал от Багдад и в момента се занимаваше с другите двама затворници. Капитан Дадарши и ефрейтор Тахминех бяха издали местоположението на три явочни къщи и склада, намиращ се на средата на пътя до иранската граница. Армейска част, която патрулираше в района, беше пратена да провери склада, но не откри нищо. Това не изненада Рап. Човек като Мухтар не би оцелял толкова години, ако правеше грешки. Тайните квартири и къщи на „Кудс“ в града обаче бяха доста апетитни цели. Рап се изкушаваше да зареже всичко и да тръгне заедно със силите, участващи в претърсването и арестите. Колкото обаче и да му се искаше сега да е на улицата и да върши нещо, той съзнаваше, че е по-разумно да запази спокойствие и да остане в базата, докато не се сдобият с неопровержими доказателства. Разкриването на тайните къщи без съмнение беше силен удар, но едва ли щяха да открият в тях Кенеди.

Надеждата на Мич да се сдобие с ценна информация, която да обърне събитията в негова полза, лежеше в краката му, но с всяка изминала минута съмнението му, че ще може да узнае нещо от Абас, се засилваше. От предишния си опит Рап знаеше, че натриевият пентонал действа индивидуално при различните хора. Наркотикът винаги правеше разпитвания по-приказлив, но това не означаваше, че думите винаги бяха смислени. Обикновено колкото по-логичен и по-подреден беше умът на човека, толкова по-смислени и полезни бяха отговорите. И обратното, колкото по-разпилян в мислите си беше разпитваният, толкова по-голяма беше вероятността да чуеш от него несвързани думи и брътвежи като бърза смяна от една радиостанция на друга. Пет секунди на една тема и хоп, скок върху следващата. След двайсет минути, прекарани с Абас, Рап започна да се пита дали този не беше

клинично луд. Терористът непрекъснато скачаше от една тема на друга и единственото общо между всичките беше репликата, подметната от Мич за седемдесет и седемте девственици, които чакаха Абас в Рая. Абас продължаваше да бръщолеви, че изобщо не го било страх от смъртта. Аллах му бил отредил специално място. Щял да му подбере най-красивите и най-хубавите седемдесет и седем девственици. Рап му каза, че това ще е много жалко, защото Абас няма да може да прави секс с тях. Когато Абас попита защо, Мич отвърна: защото ще му отреже пениса. Тези последните думи предизвикаха нескончаеми брътвежи и сълзи у терориста. Близо двайсетина минути по-късно трийсет и няколко годишният фанатик се впусна в теологически дебат по въпроса дали неговият penis отново чудодейно ще израсне, когато се възкачи в Рая.

Рап си каза, че е сгрешил като му е дал натриев пентонал. Стана и погледна към Абас.

— Няма значение.

— Разбира се, че има — отвърна с насълзени очи Абас.

Мич се поколеба дали да не му каже, че девствениците изобщо не съществуват, а дори и да съществуваха, той със сигурност ще отиде право в ада и тогава дали има penis или не ще е без значение. Накрая реши обаче, че не си струва. Време беше отново да се обади на Ашани и да го притисне по-силно. Излезе от фургона за разпити и отиде в офисната част, където завари Дюмонд, Стиллуел и Ридли струпани в конферентната стая, заети с телефоните и компютрите. Рап усети някаква безнадеждност в цялата атмосфера. Бяха стигнали до задънена улица и не можеха да се похвалят с кой-знае какъв напредък.

— Нещо ново? — попита той Стиллуел.

— Да, виж тази фотография.

Рап заобиколи масата и отиде да погледне екрана на компютъра — фотографията на Кенеди, която беше разпространил Амагула по време на речта си.

Стиллуел премести курсора на мишката върху стената зад Кенеди и увеличи изображението.

— Държат я под земята и съм сигурен, че е в града. Този тип варовик се добива близо до реката. Можеш да видиш такъв в мазетата и избите из целия град, но е разпространен предимно в старата част на Мосул на западния бряг.

Рап огледа добре фотографията. Близко до пода се виждаха камъни и ивици от зелена и черна пръст, а в ъгъла имаше бели калцирани буци.

— Той допуска грешки.

— Как така?

— Едно от стотте правила на тероризма гласи: покрий стените с чаршафи, за да не издадеш местонахождението си. — Рап почувства внезапен прилив на надежда. — Значи се намира на място, където първоначално не е планирал. Предполагам и че не му достигат хора.

— Сериозно ли говориш? — с престорена изненада попита Стилуюел. — Та ти уби само дващестина от бойците му тази сутрин.

Рап не обърна внимание на закачката.

— Направете копия на тази част от стената и ги раздайте на всички военни части — нареди той. — Намерете всички местни каменари и вижте дали ще могат да ни помогнат да придобием по-ясна представа къде би могло да се намира това място. — Мич се премести до Дюмонд и го попита: — Някакъв късмет с номера на мобилния на Ашани?

— Нищо. Единственото, което успяхме да засечем днес, е разговорът му с теб и разговорът с жена му.

— Мамка му. — Рап прокара длан по гъстата си черна коса. — АНС дава ли ти всичко необходимо?

— Че чак отгоре. С всичките тези безпилотни апарати, рееци се във въздуха, и спътниците в космоса ние улавяме толкова много неща, че преводачите едва успяват да не изостават с темпото. Ако имахме на запис гласа на Мухтар, щеше да ни помогне доста.

— Ще видя какво мога да уредя. — Рап взе мобилния си телефон и прегледа няколко номера, докато не откри нужния му.

58.

ТЕХЕРАН, ИРАН

С благословията на Амадула Ашани се върна в Министерството на разузнаването. Беше казал на президента, че не е разумно да се провежда толкова рискована операция от президентския дворец. В момента Ашани седеше на бюрото си с листа, който Амадула му бе дал. До него лежеше друг лист, с номера и електронния адрес на Рап. От другата страна на кабинета, върху един шкаф беше поставен телевизор, по който на запис вървеше речта на американския президент.

Ашани следеше думите с характерната за него аналитична безпристрастност. Той не знаеше кой знае колко за президента Аликзандър, но имаше представа за стила му. Като повечето политици и той говореше много, а когато говореше за Иран, хората на Ашани бяха задължени да изготвят запис на речта на дивиди. Още от първото изречение министърът разбра, че Аликзандър няма да отстъпи.

Когато Аликзандър стигна до потапянето на „Сабалан“ от „Юсеф“, сякаш се сбъднаха най-лошите кошмари на Ашани. Заговорническите споглеждания между генералите в президентския дворец по време на речта на Амадула, заповедта на Амадула Мухтар да го придружи при пътуването му до Мосул — всичко това беше за отвличане на вниманието. И лудият наистина си вярваше, че ще се измъкне безнаказано след всички поразии, които беше направил.

Докато американския президент продължаваше да излага фактите, притеснението и тревогата на Ашани нараснаха. По какъв път ги водеха тези така наречени водачи на Иран? После на екрана се появи фотографията на Али Абас заедно с тези на двамата ирански революционни гвардейци. Тъкмо Ашани мислеше, че по-зле от това не може да стане и Аликзандър показа кадър, на който бяха заснети той заедно с Мухтар в Мосул.

Това до такава степен стресна Ашани, че той почти пропусна заключителната част от речта на американския президент. Ултиматумът беше пределно ясен. Азад отново анализира думите на Аликсандър. „Давам на иранското правителство два часа и нито минута повече. Ако директор Кенеди не бъде освободена до края на този срок, ще започнем военни действия срещу иранските въоръжени сили и политическото ръководство на страната.“

Ашани съзнаваше с обезпокоителна увереност, че същият този кабинет, в който в момента седеше, щеше да бъде изтрит от лицето на земята още с първата вълна крилати ракети. Преди да се е заел да обмисля следващия си ход, вратата рязко се отвори и в кабинета влетя заместникът му по тайните операции. Той нервно го попита защо не е било поискано мнението му. Секунди след това пред бюрото му застана и заместник-министърът, отговарящ за „Хизбула“ и зададе същия въпрос.

Ашани се опита да им обясни, че той също е бил държан в неведение. По израженията на лицата и на двамата обаче беше ясно, че не му вярват. Тогава като по сигнал зазвъняха всички телефони: вътрешните на службата, мобилните телефони, защитените срещу подслушване телефони — всеки един телефон в радиус няколко метра от него. Жена му го потърси на личния мобилен, след като не беше успяла да се свърже с него чрез секретарката. Беше в паника и искаше да знае дали с момичетата да си съберат багажа и да напуснат града. Ашани ѝ отговори да стои мирно и се опита да я утеши. Преди да затвори ѝ обеща да ѝ се обади след час. После изгони всички от кабинета си, каза на секретарката да не го свързва с никого, затвори и заключи вратата. След моментно колебание реши да се обади по пряката линия на аятолах Наджар. За трети път от няколко часа насам секретарят му каза, че Наджар не може да разговаря в момента с него. Ашани затвори и си зададе въпроса дали Наджар и Върховният нарочно не бяха заминали извън столицата. Ами ако Аматула вършеше безумията си с тяхно одобрение?

Тази мисъл разклати вярата на Ашани във водачите на народа му. Ами ако те бяха начело на този заговор още от самото начало? Ако нарочно го бяха пратили да се срещне с Кенеди, знаейки, че тя ще бъде похитена? Ашани се вторачи в списъка с телефонни номера на единия лист и в координатите на Рап на другия. Само с едно телефонно

обаждане той можеше да разреши цялата криза. Ако само за секунда би повярвал, че Амагула или Мухтар са способни да действат трезво и разумно, той не би си и помислил да предаде информацията. Имаше обаче основателни съмнения. В крайна сметка Амагула беше прекалено влюбен в себе си и едва ли би рискувал да стане мишена на цялата американска военна мощ. Този луд обаче може би си вярваше, че американските самолети няма да го застигнат, че Америка никога няма да нападне. Сигурно си мислеше, че янките нито разполагаха с достатъчно човешки ресурси, нито имаха куража да предприемат война, която би струвала стотици хиляди жертви и на двете страни.

Мухтар обаче беше друго нещо, истински фанатик с манталитета на самоубиец-мъченик. Мухтар едва ли би се съгласил да върне Кенеди. След съвместното преживяване на двамата в Исфахан, нещо сякаш беше влязло в главата на терориста и той съзнателно правеше всичко възможно, за да разпали пълномащабен конфликт в района. Той категорично беше заявил, че Иран не е пролял достатъчно кръв във войната срещу евреите и американците. Ашани реши, че на Мухтар не може да има доверие.

Предателство или патриотичен подвиг щеше да извърши? Ашани вярваше в сериозността на американския президент, който заяви, че ако Кенеди не бъде върната невредима до два часа, той ще обяви война. Въпреки перченето на генералите и адмиралите, всеки ирански пилот, излетял във въздуха, щеше да бъде свален, а самолетите, останали на земята — взривени на парчета. Всеки кораб и всяка подводница, имали неблагоразумието да нападнат която и да е от мощните ударни групи, щеше да бъде пратена на дъното на Персийския залив. Битката щеше да остане в учебниците по морска тактика като една от най-неравностойните в историята. Хиляди щяха да загинат и то преди американците да насочат бомбите и ракетите си към политическото ръководство на страната.

Ашани енергично поклати глава при мисълта за надвисналия хаос и разрушение. Колосални жертви. И за какво? За да може група фанатици да се гордеят, че не са отстъпили? Безумието трябваше да спре. Ашани взе листа с номерата, който Амагула му беше дал, взе координатите на Рап и премести стола си пред компютъра. Бързо написа писмо до Рап, в което изброи всичките номера. Дори първите два, които вече бяха използвани. Боейки се да не се уплаши и да не

размисли в последния момент, Ашани натисна иконата за изпращане. После грабна сателитния си телефон и набра номера на Рап. След няколко позвънявания от другата страна най-накрая вдигнаха.

Ашани веднага позна гласа на най-известния американски ликвидатор.

— Току-що ви изпратих писмо. Списък с номерата, които ми дадоха, за да се свържа с човека, когото търсите. Разбирате ли ме?

— Мисля, че да.

— Първите два номера вече са използвани. След няколко минути ще се обадя на третия. Времето достатъчно ли ще е да се пригответе?

— Да.

— Хубаво. Има още нещо.

— Слушам.

Ашани нервно погледна към вратата, едва ли не очаквайки да бъде разбита всеки момент.

— Искам да е ясно, че нямах нищо общо с това. И сега постъпвам изцяло на своя глава.

— Защо?

— От уважение към общата ни позната. И от надежда, че можем да избегнем по-големи кръвопролития.

— Оценявам го. Ще чакам обаждането ви.

Ашани остави телефона на бюрото и погледна часовника си. Беше по средата на пътя. След две минути обаче нямаше да има връщане назад.

59.

МОСУЛ, ИРАК

Рап нервно крачеше зад Дюмонд, докато хакерът трескаво проверяваше дали всичко е готово. Подслушващите средства около и над Мосул образуваха плътна мрежа. Подслушваха се мобилните оператори, а също и фиброоптичните кабелни линии, влизащи и излизащи от града. В космоса, на геостационарна орбита се намираха спътниците „Кийхоул“ и „Вояджър“, които правеха снимки и улавяха всеки подозрителен сигнал във въздуха. Безпилотни летателни апарати „Предитър“ кръжаха над града и осигуряваха визуално изображение в реално време, както и прехващане на радиосигнали. Нямахше и едно телефонно обаждане в града, което да не беше засечено.

По-трудното беше да се пресеят 0,001 процента важни разговори от останалите 99,999 процента. Това обикновено изискваше дешифриране на сигнала, превод и анализ на разговора. Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, вършеше тази дейност с помощта на сложна апаратура и софтуер за разпознаване на гласове, както и с внушителна компютърна мощ, най-голямата в света. Събираше се толкова много информация, че аналитиците от АНС можеха да се оприличат на златотърсачите, работещи по реките и потоците на Калифорния по времето на Златната треска. Освен че в случая прихванатата информация беше като в супермаркет. Всяко парче имаше срок на годност. Ако министър Ашани наистина им беше дал номерата, които Мухтар щеше да използва, цялата тази суетня можеше да се избегне.

Дюмонд удари за последно върху клавиатурата, след което свали слушалките и леко се отдръпна назад от бюрото. Погледна към Рап зад него и каза:

— Всичко е готово. Сега сме на първо място във всички системи. Номерата са програмирани. Щом някой от тях се задейства, ще можем да ги изолираме и локализираме. — Дюмонд посочи към екрана, в

лявата част, и добави: — Двата номера, които каза, че вече са били използвани... в момента преравяме базите с данни, за да видим кои клетки са ретранслирали последните разговори.

— А третия номер? — попита Рап. — Ако телефонът му е включен, не можем ли да го засечем?

— Дори не е необходимо да го включва.

— Знам — с отчаян тон отвърна Мич. — Сега не е време да ми изнасяш технически лекции.

— Извинявай. В момента го търсим. Както знаеш, стандартна оперативна процедура е телефоните да се използват само в краен случай. Така до голяма степен се намалява рискът да бъдат засечени.

— Знам, но десет телефона би трябвало да са достатъчни.

— Най-вероятно просто сменя СИМ картите.

— Маркърс — Рап го изгледа предупредително — Много добре ми е известно как се действа в такива случаи. Ако обичаш, дай да се концентрираме върху същественото и да спрем излишните пояснения.

Дюмонд кимна и тихо изруга, задето си е позволил подобно поведение. Той познаваше Рап отдавна. Беше участвал заедно с него в много операции. Кенеди беше като най-близка роднина за Рап. Стресът от сегашната ситуация беше снижил още повече прага на търпимост на Мич. Дюмонд посочи в средата на екрана, където беше изобразена карта на Мосул с околностите.

— Тези червени точки са кулите на мобилните клетки-ретранслатори.

Рап видя, че въпросните точки бяха далеч над сто.

— Ако Мухтар използва сателитен телефон — продължи Дюмонд — сигналът няма да мине през тези кули, но ще бъде уловен от голямата птица в космоса.

— Въведе ли гласа на Ашани в програмата за гласово разпознаване?

— Да. — Дюмонд посочи на третия екран. — Всичко е готово. Веднага щом излезе в ефир, ще имам идентификация до десет секунди.

— А Мухтар?

— Не разполагаме с образец от неговия глас, но използвахме тази разпечатка и преровихме всичко, с което разполагаме в архивите.

— Колко време ще отнеме?

— Дори и да му дадем приоритет номер едно, претърсването може да продължи седмици. Става дума за много телефонни обаждания.

— Трябва да има някакъв начин нещата да се ускорят.

— Ако имаме късмет и се натъкнем на нещо съществено, ще можем да стесним търсенето до определен времеви пояс и географски район. Това доста ще ни помогне.

Вратата на фургона се отвори и вътре влезе генерал Гифърд с още двама офицери. Тримата бяха в пълно бойно облекло, с пистолети в кобурите на бедрата. Гифърд свали каската си и каза:

— Мич, Стан ми се обади, че хората ти са на крачка да открият мястото.

— Точно така, генерале.

— С каква информация разполагате?

— Имаме номера на мобилния на Мухтар и очакваме да го потърсят всеки момент.

— Имаше попадение на един от предишните номера — оповести развълнувано Дюмонд и посочи към средния монитор. — Ето тази кула на около шестнайсет километра източно от града. Предполагам, че тогава е пътувал по това шосе тук.

Генерал Гифърд бързо заобиколи масата и погледна отблизо изображението на монитора.

— Това е магистрала номер две.

— Почакайте да свърша — каза Дюмонд. — Вторият номер току-що се появи. — Той посочи обозначението на една кула близо до река Тигър. — Този разговор е направен след първия.

Рап погледна новото местоположение и провери на картата мястото, където беше устроена засадата.

— Ако съдим по обажданията, опитали са се да я изведат от града, но са били принудени да се върнат.

— Да, но само ако тя още е с този Мухтар — отвърна Гифърд.

Рап помисли върху тази възможност и каза:

— Според мен той не отлепва очи от нея.

— Третият се включи!

Рап се наведе над Дюмонд и погледна към същата кула близо до реката.

— Стан, бързо ела тук! — извика той.

Секунда по-късно Стилует дойде от кабинета си и застана до Рап и Гифърд. Мич посочи към средния екран.

— Тази част на града ли имаше предвид, когато ми каза за варовика на фотографията?

— Точно за нея си мислех.

— Там е като в Дивия Запад — изръмжа Гифърд.

— Да — съгласи се Стилует. — Царството на шиитите.

— Улиците са адски тесни — добави Гифърд с притеснено лице. — Доста наши патрули са се натъквали на засади там.

Рап забеляза, че Дюмонд натисна бутона на слушалките и после кликна с мишката. По колонките на масата закънтя мъжки глас, който говореше на фарси. Рап веднага позна гласа на Ашани. Само той и Стилует знаеха фарси.

— Ти ли си, Али?

Последва напрегната пауза и друг глас отговори:

— Звучиш някак различно, Кир.

— Това трябва да е Мухтар — каза Рап на Дюмонд.

— Ясно, захващам се с него.

Разговорът продължи:

— Нашият приятел ме помоли да се обадя и да видя от какво имаш нужда. В момента той е зает с много важна среща и не може да говори с теб.

— От много неща имам нужда. — Мъжът, за когото предположиха, че е Мухтар, не направи опит да скрие раздразнението си. — Събитията не се развиха така, както ги бяхме планирали. Разполагам само с шепа хора.

— Да ти пратя ли помощ? Имам мои хора в района.

Въздишка, мълчание и после:

— В момента се боя, че това само би привлякло внимание.

— Тогава с какво да ти помогна?

— Пипнахме го — обяви Дюмонд. Кликна с мишката върху средния екран и увеличи част от центъра на Мосул, район с дължина и широчина около четири пресечки. На мястото, от което беше прието повикването, замига червена точка.

— В момента с нищо — отговори Мухтар.

— Нашият приятел ще иска от мен да му докладвам докъде сме стигнали — продължи Ашани.

Последва нова продължителна пауза и после:

— Кажи му, че видеозаписът, който ми поиска, ще отнеме повече време, отколкото очаквах. Актрисата се дърпа.

— Какво ще правиш?

— Мисля, че ако приложим малко по-груби методи, ще се съгласи на ролята.

Щом Рап чу тези думи, стомахът му се сви. Той посочи на екрана и попита Стилуюел:

— Къде е това?

— Голямата джамия.

— Мамка му — още по-разтревожено изруга и изпъшка Гифърд.

— Какъв е проблемът? — попита Мич.

— Не можем да отидем там.

— Как така не можем?

— В града ще избухне насилие.

Рап чу как Ашани предупреди Мухтар да не наранява актрисата. Думите на министъра го накараха временно да се отвлече от Гифърд и да се фокусира върху разговора с Мухтар.

— Стигнах твърде далеч, за да си позволя да се проваля точно сега — каза Мухтар. — Ще сторя всичко необходимо за успеха. Предай на нашия приятел, че ще има записа до един час.

Линията замлъкна. Рап веднага каза на Дюмонд да му даде изображение в реално време от един от „Предитърите“. После се обърна към Гифърд:

— Не можеш да отидеш там или не искаш?

— Ако ми нареди президентът, ще отида, но те предупреждавам, че ако американски военни обкръжат най-голямата светиня за мюсюлманите в Мосул, ще разпалим такъв бунт в града, който може да се разрасне из цялата страна.

— Той е прав, Мич — потвърди Стилуюел.

Колкото и да не му се харесваше на Рап, и двамата бяха прави.

— Тогавя ще трябва да проникнем незабелязано.

— Много хубаво, обаче Голямата джамия има сериозна охрана.

— От местната милиция ли?

— Най-вече.

Докато Рап умуваше върху решението на проблема, той си спомни за нещо, което беше видял в кабинета на Стилуюел.

- Твоите кюрди добре ли познават района?
- Като пръстите на ръцете си.
- Кажим им тогава, че тръгваме след пет минути. Кажим им също да вземат цялото оръжие и боеприпаси, с които разполагат.

60.

ТЕХЕРАН, ИРАН

Само минути след като проведе разговора си с Мухтар Ашани беше информиран по интеркома, че аятолах Наджар е на линията. Ашани поздрави своя учител със смес от облекчение и паника. Преди да каже и дума, Наджар му заповяда веднага да тръгне към Президентския дворец за заседание на Върховния съвет по сигурността. На Ашани тази лаконичност му се стори доста смущаваща, но след секундно объркване той си каза, че в светлината на речта, изнесена от американския президент, може просто Наджар да иска набързо да влезе в час с последните събития.

Пет минути по-късно Ашани вече чакаше в конферентната зала на президентството, където се бяха събрали почти всички членове на Съвета по сигурността. Чакаха Наджар, а вероятно също така и Върховния водач. Докато чакаха, Ашани обърна специално внимание на Амагула. В момента той стоеше в ъгъла и разговаряше с генералите Зариф и Сулеймани. Тримата изглеждаха притеснени, но пък това се отнасяше за всички в залата. Ашани отново се опита да разгадае докъде би стигнал заговорът. Знаеха ли аятолах Наджар и Върховният водач или също бяха изиграни? Дали нарочно бяха напуснали града, за да се дистанцират от евентуални обвинения в случай, че заговорът се провалеше? Или просто бяха заминали за Исфахан, за да предложат да помогнат на семействата на загиналите?

Ашани страшно много искаше да повярва, че Наджар не беше способен на подобна глупост и предателство, но той беше отклонявал неговите обаждания цяла сутрин и Ашани подозираше, че това е било, защото нямаше готовност да отговаря на трудни въпроси.

Така или иначе, ето ги, на ръба на войната. Предстоеше сериозна дискусия и обсъждане на фактите. Нещо, от което имаше нужда, ако все още съществуваше надежда за освобождаването на Кенеди преди да е изтекъл срокът на ултиматума.

Ашани не се съмняваше, че Аматула и марионетките му щяха да започнат да спорят, че американците само сипят празни заплахи, че никога няма да нападнат. Азад дори чу как генерал Зариф повтаряше като папагал тези думи на Аматула, когато вратата рязко се отвори.

В залата влезе устремен аятолах Наджар, следван от шестима едри мъже в тъмносини или черни костюми. Ашани разпозна неколцина от тях като членове на личната охрана на Върховния водач. Той очакваше веднага след Наджар да влезе и самият Върховен водач, но вместо това последният бодигард затвори вратата и я заключи. Ашани нервно се завъртя в креслото си и гърлото го стегна.

Наджар се запъти право към президента Аматула и двамата генерали, които продължаваха да разговарят. Наджар оправи очилата си и попита:

— Кой от вас нареди да бъде потопен „Сабалан“?

Аматула спокойно посрещна въпроса и отвърна:

— Не знам за какво говориш...

— Лъжеш! — Изкрещя Наджар. — Лъжи, лъжи, лъжи! Писна ми от твоите лъжи!

Цялата зала затихна, но Аматула бързо се окопити. С предизвикателна нагла усмивка на лицето си той отговори:

— Уверявам те, не те лъжа.

— А аз те уверявам, че Върховният водач е сигурен, че нито една дума, излязла от устата ти, не е истина. — Наджар насочи гнева си към двамата генерали: — На кой от вас му дойде в главата мисълта да потопите „Сабалан“?

Аматула пристъпи половин крачка напред и продължи:

— Американците...

— Американците нямат нищо общо с това! — сръза го Наджар. — Мога да разбера кога ме лъжат. И колкото и да не ми е приятно да си го призная и на децата е ясно, че Аликзандър казва истината. Ти обаче изгради цялата си кариера върху лъжи, поради което стигам до един-единствен извод. За последно питам: кой от вас заповяда да се открие стрелба по „Сабалан“?

Аматула и Зариф почти едновременно се обърнаха към Сулеймани и отстъпиха половин крачка от него. Водачът на силите „Кудс“ се оказа изоставен. Той погледна към двамата си съзаклятници и отвратен поклати глава. После вдигна гордо глава и отвърна:

— Горд съм с това, което направих. Крайно време е да спрем да бягаме от американците. Мъжете от екипажа на „Сабалан“ ще бъдат запомнени и почитани като герои, дали живота си за справедлива кауза.

— Ти също. — Наджар извади револвер 357-ми калибър изпод робата си, насочи го в лицето на генерала и дръпна спусъка. Едрокалибреният куршум пръсна главата на Сулеймани и разпиля парчета мозък и плът по измазаната бяла стена. Безжизненото тяло на генерала се строполи на пода. Преди събралите се да успеят да реагират и да се съвземат от шока, Наджар се обърна към Аматула и извика:

— А сега да преминем на похищението на директора на ЦРУ.

Ашани забеляза, че телохранителите на Върховния бяха извадили оръжията си.

— Кой глупак можа да измисли подобен план? — изкрещя Наджар.

В ушите на Ашани внезапно запищя, докато наблюдаваше сцената. Аматула целият се сви от страх. Очите му отчаяно се застрелкаха из залата, като че ли молеха за помощ. Не щеш ли погледът му се засече с този на Ашани и президентът бавно вдигна ръка. Ашани остана да седи неподвижно, целият в ужас, докато не осъзна, че Аматула сочи него с пръст. Преди Ашани да се е опитал да каже нещо в своя защита, Аматула го изпревари:

— Идеята беше на министър Ашани. Аз разбрах за това едва преди час.

— Лъжец! — извика Азад и стана от мястото си.

— Седни — заповяда Наджар с авторитетен и непрекословен тон. После се обърна отново към Аматула и попита: — Какви доказателства имаш?

Аматула като че ли за миг се смути, но после отговори:

— Той взе Мухтар с него в Мосул. Двамата заговорничеха да си го върнат на американците, след като за малко не се простиха с живота в Исфахан.

— Той дойде с мен по твоя заповед — отвърна крещейки Ашани и се обърна към Наджар с думите: — Ахмед, знаеш, че никога не бих сторил нещо толкова глупаво.

Наджар кимна в знак на съгласие.

— Това не е никакво доказателство — каза той на Аматула.

Аматула отново впрегна целия си талант, за да си измисли оправдание. Изведнъж лицето му грейна.

— Той ми показва лист с десет телефонни номера, чрез които поддържа връзка с Мухтар. Има и телефон, видях го преди час. Претърсете го — заповяда Аматула. — Казвам ви, телефонът е в него.

Ашани не успя да прикрие страха си. Телефонът и списъкът с номерата наистина бяха в него.

— Ти ми ги даде, когато ме повика в кабинета си.

Ашани погледна умоляващо към Наджар.

— Изпразни си джобовете — нареди му Наджар и се приближи до него.

— Точно затова се опитвах да се свържа с теб — продължи Ашани. — За да ти кажа за заговора и да се опитам да поправя ситуацията преди да е станало твърде късно.

— Изпразни си джобовете!

Ашани се подчини. Постави телефона на масата и бавно разгъна листа хартия и го остави до телефона.

Аматула се усмихна злорадо.

— Нали ви казах.

Наджар насочи револвера си към Ашани и погледна приятеля си изключително разочаровано.

— Имаш ли да кажеш нещо в свое оправдание? — попита го той.

Ашани натъжено поклати глава, погледна Наджар в очите и отвърна:

— През всичките години, в които работихме заедно, някога да съм постъпвал толкова безразсъдно с оперативна информация? Виждал ли си ме някога да държа нещо секретно написано на хартия?

Ашани посочи към списъка с написаните на ръка номера и секунда по-късно раменете му се разтресоха от смях.

— Не разбирам кое ти е смешно — каза Наджар, със сурово лице, все още насочил оръжието в главата на Ашани.

— Извинявай — отвърна Ашани през смях — но това не е моят почерк. — Той бавно вдигна поглед от хартията и посочи към Аматула — Това е неговият почерк.

Наджар грабна телефона и списъка, отиде обратно при Аматула и му ги подаде.

— Веднага се обади на Мухтар и му кажи да освободи директор Кенеди.

Аматула се поколеба и Наджар насочи револвера в главата му.

— Ще броя само до пет.

61.

МОСУЛ, ИРАК

Рап седеше на задната седалка на синия Шевролет Каприс заедно със Стилуюел. Караше един от кюрдите на Стилуюел, а друг в буквалния и преносния смисъл беше яхнал пушка „Мосбърг“ дванайсети калибър. Останалите петима кюрди следваха зад тях в един очукан Форд Краун Виктория. Двете коли се движеха със сто и петдесет километра по главното шосе от летището към центъра на стария град. Само на някакви си десетина километра от тях. Два „Предитъра“ патрулираха високо в небето и непрекъснато снимаха отгоре Голямата джамия и лабиринтите на квартала, в който се намираше тя. Разполагаха с по-малко от час преди следобедната молитва. Стилуюел го беше предупредил изрично, че трябваше да са приключили преди мъжете да започнат да влизат в джамията. Ако не успееша, имаше голяма вероятност тълпата да ги разкъса на парчета.

Генерал Гифърд и хората му в момента предислоцираха подразделенията, за да образуват буферна зона около джамията, като блокират улиците. Номерът беше да изчакат до последния момент, за да не заподозрат нещо терористите и да не разбунят квартала. Рап щеше да им даде знак, щом проникнеше в джамията. Тогава частите щяха да заемат позиции и да отцепят периметъра. На местните щяха да казват, че според информация от разузнаването сунитски бунтовници планират да извършат атентат с кола-бомба преди вечерната молитва. Това щеше да даде възможност на армията да постави под контрол квартала и да намали броя на желаещите да влязат в джамията за следобедната молитва.

Механизирана рота на иракската армия също беше мобилизирана в базата им на осемнайсет километра оттук, но те не знаеха причината за тревогата. Последното нещо, което Рап искаше, беше Мухтар да се досети за акцията им. Бяха решили, че ако ситуацията загрубее, ще повикат иракската рота сама да вземе под охрана джамията.

Разработиха планове за действие в различни кризисни варианти и поставиха в готовност медицински екип.

Всичко това вече беше на заден план за Рап. Той си даваше сметка, че кризисните планове бяха важно нещо, но думите на Мухтар не му даваха мира. „Кажми му, че видеозаписът, който поиска, ще отнеме повече време, отколкото очаквах. Актрисата се дърпа... Мисля, че ако приложи по-груби мерки, ще склони на ролята.“

Добрата новина беше, че Кенеди бе жива. Лошата — че под по-груби методи се имаше предвид брутално изтезаване.

Подготовката за кризисните варианти изискваше време. Рап нямаше такава. Нямаше и търпение да изчака всичко да бъде отработено до съвършенство. И ако американските военни се притесняваха да влязат в джамията, Рап не изпитваше никакво безпокойство в това отношение. Всъщност, благодарение на Стиллуел, той в момента разполагаше с идеалното решение на проблема.

Религиозните одежди на Стиллуел, елекът и тюрбанът бяха точно по размера на Рап. Дори имаше и чифт очила без диоптър, които правеха Мич да изглежда повече като учен и по-безобиден. Под златистия си копринен елек Рап носеше бронирана жилетка, осигуряваща защита от трета степен. Шифрирана радиостанция Моторола беше прикрепена към колана му и към нея беше включена миниатюрна безжична слушалка, с помощта на която щеше да поддържа връзка с Дюмонд, Стиллуел, Ридли и генерал Гифърд. Четирийсет и петкалибровият Глок кротуваше в кобура на лявото му бедро, а деветмилиметровият — в кобур на дясното. И двата пистолета бяха със завинтени отпред заглушители. Към всеки от тях носеше по четири резервни пълнителя.

Рап седеше мълчаливо на седалката и слушаше Дюмонд, който непрекъснато предаваше актуална информация за терена:

— Четвъртият номер току-що се включи, Мич.

— Място? — попита Рап, докато колата им отби от магистралата и се насочи към старата част на Западния бряг. Малко след като приключи разговорът между Мухтар и Ашани, сигналът от телефона на Мухтар прекъсна. Но това стана преди почти десет минути.

— Още е в джамията.

— Виждаш ли ни?

— Със сигурност.

— Какво виждаш около джамията?

— Отпред все още стои група от около дузина въоръжени мъже, но на входа на медресето пазят само двама.

— Благодаря за информацията. Обади се, ако има промяна.

Стилуел беше автор на идеята да влязат през религиозното училище, пристроено към джамията. Там се намираше кабинетът на имам Хусейни и там той прекарваше повечето си време между молитвите.

Стилуел говореше по телефона:

— Ще ти кажа, когато стигна. На една минута път сме... Фарис, само стой на проклетия тротоар и ме изчакай. Когато стигнем, ще ти кажа какво става. Да, ще ти платя много пари. Само кажи на човека на Хусейни, че един човек би искал да седне с шефа му и двамата да обсъдят възможността за дарение в полза на джамията. Ще се видим след минута. — Стилуел ядосано натисна бутона за прекъсване и прибра телефона в джоба на самото си. — Фарис е добър човек, но понякога е много досаден.

— Можем ли да му имаме доверие?

Стилуел кимна.

— Фарис е спечелил много пари на много хора.

— А този имам Хусейни?

— Какво за него?

— Имаш ли му доверие?

— Казах ти, единствените хора в този град, на които се доверявам, са моите кюрди, но — той сви рамене — този си е продажник. Ако му покажем достатъчно пачки, може да си затвори очите и да не ни се пречка.

— А ако не си ги затвори?

— Гледай да не го убиваш, Мич. Иначе ще трябва да си имаме работа с тълпи от фанатизирани разгневени шиити.

— В момента ми е все тая колко шиити ще ядосам.

Стилуел понечи да му отговори, че точно подобно поведение може да доведе до гибелта на всички им, но размисли. Колата зави рязко вляво и на следващото кръстовище направи десен завой.

— Ето я. — Стилуел посочи напред. — Точно пред нас, вляво. Още една пресечка.

Улицата беше блокирана от големи бетонни бариери срещу коли-бомби. Седанът зави наляво и спря пред входа на медресето. Отпред на тротоара стояха двама души — и двамата в костюми. Стилует бързо слезе от колата с малко куфарче в ръката и се здрависа с Фарис. Фарис на свой ред го запозна с личния асистент на имам Хусейни. Тримата си размениха кратки любезности и после Стилует махна на Рап да дойде при тях.

Кюрдите наизлизаха от двете коли и образуваха широк кръг около Рап, Стилует и другите двама мъже. Стилует вдигна куфарчето и го отвори, колкото асистентът на имама да надзърне вътре и да види пачките.

Стилует се приближи до него и му прошепна:

— Върховният водач би искал да изкаже благодарностите си на имама.

Асистентът разбиращо се усмихна и им махна с ръка да го последват. Стилует беше разказал на Рап, че имам Хусейни често пътуваше до Техеран, особено когато в града назрееше нов етнически конфликт. Имамата на Голямата джамия беше благодатна мишена за сунитските терористични групи. Асистентът отвори вратата и покани гостите да влязат. Когато видя, че бодигардовете също понечиха да влязат, той хвърли недоволен поглед към Стилует.

Стилует се обърна и направи знак на кюрдите да останат отвън. Подобен развой на събитията беше очакван. Ако вътре нещата загрубееха, той щеше да ги повика по радиостанцията. Подаде на Фарис плика, пълен със стодоларови банкноти и му благодари, че е уредил срещата с имама. Фарис се обърна и си тръгна, докато тримата влязоха вътре.

Асистентът ги поведе по широк коридор. Рап и Стилует вървяха на крачка зад него. Зад затворените врати се чуваше как учениците рецитират строфи „сури“ от Корана. В дъното на коридора имаше стълбище, което водеше по един полуэтаж нагоре и надолу. Рап мислено си отбеляза страничния вход вдясно, докато се изкачваха по стълбите и оттам направо в сградата, която свързваше медресето с джамията.

В дъното на коридора завиха надясно. Рап видя пред себе си пазач пред вратата на един кабинет. Ръката на Мич се плъзна към дръжката на единия Глок. Движенията му останаха скрити под черните

религиозни одежди. Показалецът му откопча презрамката на кобура, след което той незабелязано извади пистолета. С дясната ръка уж оправи полите на робата си, докато в действителност прикри напълно оръжието. Колкото повече приближаваха вратата на кабинета и пазача пред нея, толкова повече Рап се изпълваше със съмнения. Мъжът носеше същите кубинки, каквито и двамата ирански пленници, които беше разпитвал. Подобна беше и тактическата му жилетка. Мъжът стискаше пред гърдите си черен автомат „Калашников“ АК-74. Когато доближиха на три метра от него, пазачът прекрачи напред и им препречи пътя към вратата.

Асистентът каза нещо, което Рап не можа много да разбере. Пазачът поклати глава и отговори:

— Трябва да ги претърся.

— Това са пратеници на Върховния водач.

Рап тутакси зае надменната поза, с каквата бяха известни имамите.

Бодигардът изглежда не се впечатли. Той пристъпи напред и направи знак на Рап да вдигне ръцете си. В същия миг в миниатюрната слушалка в ухото на Мич заговори гласът на Дюмонд:

— Мич, имаме обаждане, май е към новия номер.

Рап тръгна да вдига ръцете си и на чист английски отговори на Дюмонд:

— Пусни да го чуя.

Думите, изречени не на арабски или фарси, а на американски английски, спряха за секунда пазача, докато той се опитваше да асимилира възприетата от очите и ушите му напълно противоречаща си информация. Рап дръпна спусъка на заглушения пистолет, 45-ти калибър. Куховърхият куршум удари като с чук мъжа по бронираната му жилетка. Онзи изпусна автомата, залитна две крачки назад и падна. Рап замахна с другата ръка и сграбчи асистента за гърлото.

— Прави каквото ти казвам и няма да пострадаш! — процеди той през зъби на арабски.

После го избута напред към вратата покрай Стилуюел, който завързваше с чифт пластмасови белезници ръцете на още зашеметения бодигард. Асистентът отвори вратата без да чака да му се каже. Двамата с Рап влязоха вътре. Имамът седеше зад бюрото си точно пред тях. Едната му длан, стиснала химикалка, беше застинала във въздуха,

а другата — легнала на бюрото. Рап бързо провери с поглед наляво и надясно и когато очите му отново се насочиха към белобрадия старец, видя, че онзи посегна под бюрото. Рап се прицели и стреля. Куршумът се заби в дървения плот на бюрото. Във всички посоки се разлетяха трески и имамот рязко се отдръпна назад в стола си. Рап замахна с пистолета и удари асистента по тила. Краката на асистента се подкосиха и той се свлече на пода.

Рап изтича и изрита коженото кресло с имама. Креслото беше на колелца и се плъзна по паркета далеч от бюрото, докато не опря в библиотеката на няколко метра от него.

Рап надникна под бюрото и намери там пистолет, скрит на малка лавица. Остави го там и се насочи към имама, докато в това време Стилует издърпа вътре бодигарда от коридора и се върна за автомата му.

— Доколкото ми казаха, си разбран човек. Нямам много време и затова ще бъда кратък. Нося куфарче с петдесет бона. Кажи ми къде си скрил Имад Мухтар и директорът на ЦРУ Айрини Кенеди и ще ти дам всичките пари. Не ми ли кажеш, ще стрелям първо в стъпалото ти, после в коляното. И на двете места много боли. Та какво избираш... парите или куршума?

62.

Стилуел затвори вратата на кабинета и завърза с пластмасови белезници глезените и китките на изпадналия в безсъзнание асистент. Бодигардът лежеше на пода и се гърчеше от болка. Вероятно беше счупена гръдната му кост. Рап посочи към бодигарда и попита Хусейни:

— Той е от хората на Мухтар, нали?

Имамът кимна. Рап си припомни за трагичния край на бодигардовете на Кенеди, които бяха проснати на земята и застреляни в тила. После помисли как елиминирането на този проблем би стимулирало Хусейни да бъде малко по-искрен с него — както защото нямаше да има свидетели на сделката им, така и защото имамот би разбрал цялата сериозност на ситуацията. Рап протегна ръка и натисна спусъка. Тежкият куршум улучи главата на бодигарда. Веднага след това под нея се образува голяма локва кръв.

Имам Хусейни погледна сцената с чувство на шок и ужас. Рап понечи да му каже, че сега може да говори спокойно, когато в слушалката му прозвуча гласът на президента Амагула:

— Али, тук е Кир.

— Маркърс — обърна се на приглушен английски Рап към приятеля си — той още ли е в сградата?

Няколко секунди по-късно Дюмонд отвърна:

— Локализирахме сигнала му в точка с радиус четири метра в югозападния край на джамията.

— Стан, покажи му парите — нареди Рап.

— Къде си? — зададе въпрос Амагула.

— Предпочитам да не казвам — отвърна Мухтар.

— Има промяна в плана.

— Близо съм до сдобиването с това, които поиска от мен.

Рап долови безсилието и отчаянието в тона на терориста.

— Трябва да пуснеш заложничката.

Рап буквално застина на място.

— Защо? — изсъска Мухтар.
— Защото ти заповядвам.
— Аз не приемам заповеди от теб — с гняв отвърна Мухтар.
— Върховният водач реши, че трябва да я пуснем.
— Защо? Заради ултиматума на американския президент ли?
Последва дълго мълчание.
— Да — отговори накрая Амадула.

Мухтар прихна да се смее. Рап веднага разбра, че е налице проблем. Направи две крачки и постави върха на заглушителя върху коляното на Хусейни.

— Промяна в плана. Ще започнем направо от коляното. Трябва ми бърз отговор. Петдесет бона или ужасна болка, каквато не си си представял никога през живота.

Имамът погледна към парите, после към трупа на пода и отговори:

— Ще взема парите.

— Добър избор. Да вървим. — Рап го сграбчи под мишницата и го издърпа от стола. В слушалката си чу как Мухтар изрече:

— Време е да започне войната. Време е най-накрая вие, арогантни персийци, да се жертвате в името на Аллаха.

— Мамка му — промърмори Рап, докато буташе Хусейни към вратата.

Имамът се задърпа с думите:

— Ще ви кажа къде е. В една от старите катакомби под джамията е.

— Ще ми покажеш. — Рап продължи напред — Или ще ти пръсна мозъка.

Стилуел му отвори вратата и Рап заедно с имама излезе в коридора.

— Стан, хвани го здраво за робата. Ако направи и едно погрешно движение, убий го.

Със свободната си ръка Рап извади заглушения деветмилиметров пистолет. Стиснал другия, 45-ти калибър, той хвана полите на собствената си роба и ги метна върху пистолета, оставяйки открити само последните три-четири сантиметра на заглушителя. В ухото си чу как Мухтар започна да дърдори за борбата да се очисти люлката на Исляма от всички неверници.

— С колко души разполага той? — попита Рап Хусейни.

Имамът пооправи очилата си, докато забързано вървяха към стълбите.

— Мисля, че са осем.

— Сигурен ли си?

— Не знам. Не съм ги броил... може би са десет.

— А твоите? — намеси се Стилуюел. — Тези от местната милиция.

— Те пазят трите главни входа към джамията, но това е нормално. Когато можем, гледаме да не пускаме въоръжени мъже вътре. Моите хора дори не знаят, че тя е тук.

На Рап му се прииска да отговори: „Значи ти си единственият негоден плъх, който им помага“, но след като Хусейни се беше съгласил да сътрудничи, най-добре беше да прибегва към насилие само в краен случай. Рап чу нов глас в слушалката. Мъжът говореше на фарси и очевидно беше доста ядосан:

— Имад, веднага я освободи и гледай да е невредима!

Когато стигнаха площадката на първия етаж, водеща обратно към медресето, Стилуюел попита на арабски:

— Да наредя ли на кюрдите да влязат?

— Аятолах Наджар — отвърна Мухтар. — Знаем омразата ви към ЦРУ и мислех, че одобрявате действията ми.

— Не — отговори Рап на въпроса на Стилуюел. — Разясни им ситуацията, но им кажи да останат навън.

Хусейни ги поведе още по-надолу.

— Джамията е право пред нас.

— Къде са разположени хората му? — попита Рап.

— Част от тях спят горе.

— В медресето ли?

— Да.

— Колко са там?

— Трима, мисля.

— А останалите?

— Двама са отпред заедно с членовете на милицията, други двама пазят стълбището, което води към катакомбите.

— А в самите катакомби?

— Двама, мисля. Може и да са повече.

С мъжа, когото вече беше убил, Рап наброи десет, което отговаряше на първоначалната преценка на Хусейни. Мухтар беше преминал в яростен спор с аятолах Наджар. Рап искаше да се концентрира по-внимателно върху разговора им, но трябваше да събере повече информация как се охраняваше заложничката. Когато влязоха в джамията, Хусейни му каза, че я държат в другия край на тесния коридор. Докато вървяха из вековния каменен под, ги видя друг молла и се запъти към Хусейни.

— Ще я убия и вие не можете да ме спрете с нищо — чу Рап гласа на Мухтар в слушалката си.

— Продължавай да вървиш — прошепна Рап на Хусейни. — Ще бъдеш богато възнаграден за това. Върховният водач иска да бъде освободена, а Мухтар отказва да го стори.

Хусейни махна на младия молла да не го притеснява и те продължиха напред към редица от колони и дълга галерия, проточила се по протежението на южната стена на джамията. В дъното беше потъмно и светлината там проникваше слабо през няколко тесни прозореца. Рап забеляза набързо мъжка фигура между две колони при широкото открито пространство на джамията, покрито с молитвени килимчета.

— Малко по-нататък е — каза Хусейни. — Вратата е вдясно.

Рап зърна една кубинка до основата на едната от колоните. В лявото си ухо чуваше как Мухтар и Наджар продължават да си крещят един на друг, а с дясното — ехото на някой в джамията, който разговаряше на висок глас. Малко по-навътре в галерията, поне на двайсет сантиметра по-нататък, мъжът, чиято фигура беше забелязал, се върна между колоните, осветяван от тесен сноп слънчеви лъчи. Не толкова фактът, че мъжът говореше по мобилен телефон и крачеше напред-назад, колкото това, че Хусейни внезапно се вцепени, постави всичко по местата си за част от секундата.

Рап и Мухтар се познаха в един и същи миг. И двамата застигнаха за част от секундата, но това сякаш продължи цяла вечност.

— Това е той — прошепна Хусейни.

Рап вече беше преминал в действие. Видя как Мухтар отметна полите на сакото си и посегна към радиостанцията. Рап вдигна четирийсет и петкалибровия пистолет и изстреля в бърза последователност два куршума. В същия миг Мухтар скочи и се скри

зад една от големите колони. Куршумите се забиха в другата колона и парчета камък се разлетяха напосоки. Направил две крачки, Рап забеляза движение от дясната си страна. Насочи натам деветмилиметровия, а другият Глок продължи да е в посока към Мухтар. Появи се мъж с автомат и тактическа жилетка. Рап стреля веднъж. Деветмилиметровият куршум удари мъжа в главата. Чу как Мухтар крещеше и даваше заповеди по радиостанцията. Не може да различи думите, но имаше представа какви са заповедите.

За част от секундата Рап взе окончателно решение. Обърна се надясно и влетя през вратата точно, когато застреляния от него падаше на пода. Втори беше седнал на стол в малкия вестибюл. Той дори не успя да отвори уморените си очи, за да види какво става.

Деветмилиметровият куршум се заби точно между очите му. Рап свали черната роба и извика на Стилвел да пази Хусейни. Когато влезе тичешком във вестибюла, чу гласа на Мухтар, звучащ по радиостанцията, прикрепена за тактическата жилетка на единия от убитите терористи. Докато още стискаше четирийсет и петкалибровият пистолет в едната си ръка, с другата Рап вдигна радиостанцията от убития. Натисна бутона за предаване и тутакси отмени заповедта на Мухтар. В същото време заслиза надолу по стълбите, прескачайки по три стъпала наведнъж. Стигна до първото подземие само за секунди и продължи да държи натиснат бутона на радиостанцията, за да не може Мухтар да предава заповедите си.

Вратата, водеща към второто мазе, се намиреше точно там, където му беше казал Хусейни. Рап рязко я дръпна и я отвори без да го е грижа за собствената му безопасност. Оттам влезе в значително потесен коридор. Нещо му мина през ума и той вдигна радиостанцията до устата си.

— Сега ще сляза — изръмжа с престорен глас. — Не правете нищо, докато не дойда.

За миг той се подхлъзна на гладките тесни стъпала, удари се в стената и изключи без да иска осветлението. Претърколи се надолу по стъпалата и се приземи върху покрития с пръст под. Огледа се наляво. Непрогледен мрак. Рязко се завъртя надясно, като захвърли радиостанцията и насочи двата пистолета към дървената врата на десетина метра от него. През процепите се процеждаха тънки ивици светлина. Чуваше се и мъжки глас, който караше някого да повтори

какво е казал. Рап се засили и се втурна натам. Наведе рамо и изпод краката му се разхвърчаха трески от старинния дървен под.

Двамата мъже стояха на не повече от два метра и нещо един зад друг. По-близкият до него беше вдигнал радиостанция до устата си, а в другата ръка държеше отпуснато пистолет. Рап стреля с деветмилиметровия Глок и уцели първия терорист встрани по главата. Когато онзи падна на пода, Мич успя да разгледа другия и за първи път зърна Кенеди. Тя беше завързана за облегалката на стол и обилно кръвеше. Ризата ѝ лежеше разкъсана на пода, а гърбът ѝ беше покрит с дълги червени и отекли резки от бичуване. Другият мъж беше гол до кръста, запотен. Държеше в ръката си сгънат на две дебел електрически кабел.

Мъжът само сви рамене, пусна кабела на земята и вдигна ръце.

Рап още веднъж погледна Кенеди, после мъжа, който я беше бил. Дълбоко от душата му се надигна черна ярост.

Мъжът погледна Рап в очите и каза:

— Аз само изпълнявам заповеди.

— Аз също — отвърна Мич и натисна спусъка. Деветмилиметровият куршум удари терориста в гърдите и го просна на пода.

ЕПИЛОГ

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

ЕДНА СЕДМИЦА ПО-КЪСНО

Роб Ридли закара Ашани право в Ленгли до сградата на старата щабквартира, където го вкара през подземния паркинг. Преди да влязат в личния асансьор на директора, иранецът набързо беше претърсен от двама бодигардове на Кенеди — унижение, което не би изтърпял седмица по-рано, но сега, предвид последните събития, той не обърна внимание на това. През седмицата беше разговарял два пъти с Рап. Първият разговор не мина добре. Всъщност, то не беше разговор, а повече заплахи от страна на Рап, адресирани към него и към останалите ирански политици. За една седмица Ашани беше научил доста неща за този човек и наученото беше притеснително. Рап не беше някой, когото можеха да пренебрегнат с лека ръка.

Ашани беше обсъдил проблема с Наджар, който никак не остана доволен от заплахите. И любезно отговори, че трябва да наемат някой, който да ликвидира американския агент. На Ашани тази идея никак не се понрави и успя да разубеди наставника си, като му обясни, че мнозина се бяха опитали да решат проблема си по същия начин, но досега всички се проваляха.

— И в интерес на истината — добави той — всички са мъртви.

Ашани се възползва от остроумието си, за да изложи предложението си. Подробно обясни какво предлага и как по този начин хем ще се разреши един проблем, хем Рап ще бъде удовлетворен. Класически пример как с един изстрел могат да се ударят два заека. С благословията на Наджар Ашани се беше обадил на Рап и му беше казал, че би искал да седнат и да обсъдят много важен въпрос. Разбира се, Рап го притисна за повече информация, но Ашани само повтори първоначалните си думи. Рап се съгласи да се срещнат,

но настоя да бъде в Ленгли. Ашани неохотно склони и сега влизаше в леговището на звяра.

Когато Роб Ридли го въведе в кабинета, той видя Кенеди за първи път след срещата им в Мосул. Беше седнала на стол до канапето, с изпразнено от всякакви емоции изражение на лицето. Ашани извърна поглед, почувствал внезапно чувство на срам. Забеляза, че от другия край на просторния кабинет към него се приближи някой друг. Обърна се натам и видя кой беше. Мъжът, висок около метър и осемдесет, имаше дълга вълниста черна коса и брада — и двете прошарени със сиви косми. Облечен беше с тъмен панталон и бяла риза, опъната върху широките му рамене и прибрана в тънката му талия.

По фотографиите от досието Ашани веднага позна Рап, но да го види лично беше съвсем друго нещо. Беше все едно да гледаш снимка на лъв и да се изправиш само на метри от един от най-опасните хищници, създадени от Твореца. Очакваше от него да е вдървен и скован като всички бивши военни, с които беше работил, но очевидно грешеше. Рап притежаваше атлетична грация и движенията му бяха плавни, леки и спокойни. Ашани се върна в мислите си към заплахите, които Рап беше отправил по телефона и ненадейно го полазиха ледени тръпки по гърба.

Рап посочи канапето до Кенеди и каза:

— Можеш да седнеш там.

Нямаше никакви любезности, здрависвания, никакво „какво ще искате за пиене?“. Ашани заобиколи стъклената масичка за кафе и се настани на канапето. Погледна Кенеди и с цялата си възможна искреност каза:

— Съжалявам за случилото се. От името на моята страна ми позволете да ви поднеса искрените си извинения.

— Глупости — намеси се Рап със застрашителен тон. Той застана от другата страна на масичката и не си направи труда да седне. — Във вашето правителство има хора, които от самото начало подкрепяха цялата афера.

Ашани забеляза едрокалибрения пистолет в кобур на лявото бедро на Рап. Обърна се към Кенеди и отвърна:

— Той е прав. Повечето от тях получиха заслужено наказание. Някои платиха с живота си.

— А Аматула?

— Както вече ви казах, неговият мандат изтича след по-малко от година. Той няма да се кандидатира за президент отново.

Рап сърдито и отвратено поклати глава. Ашани се смути от страшния му вид и отново се обърна почтително към Кенеди:

— Искате ми се да можех да ви докажа, че нямам нищо общо с този безумен заговор. Имам жена и четири дъщери. Никога не бих взел участие в подобно нещо.

— Да бе, а иначе по случайност помагаш за обучението и финансирането на атентатори от „Хизбула“, за да могат те да се взривяват в супермаркети и да убиват бременни жени — саркастично отбеляза Рап.

Кенеди го погледна и красноречиво се покашля — сигнал към него да се отдръпне на заден план. После отговори на Ашани:

— Надявам се това изпитание да послужи за урок на двете ни страни, че е необходимо да установим официални отношения помежду ни. Липсата на комуникация само улеснява фанатиците да прокарат радикалните си идеи.

— Съгласен съм — отвърна Ашани.

Рап направи кисела гримаса.

— А сега по същество. Защо пропътувахте толкова хиляди километри? — с престомена наивност го попита Кенеди.

— Отговорът, накратко, е... Имад Мухтар.

— Какво за него? — попита Рап.

— Върнал се е в Ливан. — Ашани извади дебела папка и я подаде на Кенеди. — Подготвих досие за вас.

Кенеди отвори папката и се зае да прелиства страниците.

— Доста информация — отбеляза тя и го погледна въпросително. — Но защо?

— Защото той иска ние да оправим забърканата от тях бъркотия — отговори вместо иранец Рап.

Кенеди вдигна ръка, отново намеквайки на Рап да стои настрана.

— Защо? — повтори тя.

— Аятолах Наджар поиска от висшето ръководство на „Хизбула“ да арестува Мухтар и да го прати в Техеран. От „Хизбула“ го увериха, че ще задействат всички налични сили и средства за целта.

— Нека се опитам да позная — за сетен път се намеси Рап. — Не полагат достатъчно усилия, за да го открият.

— Те изобщо не искат да го открият, а напротив, полагат усилия да го укриват от нас.

— Къде? — попита директно Мич.

— Северно от Триполи.

— В Ливан ли?

— Да. — Ашани посочи папката в ръцете на Кенеди. — Всичко е тук. Банкови сметки и извлечения, известни помагачи и съмишленици и така нататък.

— Има нещо много повече от това в папката — каза Кенеди.

Ашани сви глуповато рамене.

Кенеди го изгледа изпитателно в лицето и повтори въпроса си:

— Защо?

— Само един човек в родината ми знае за пътуването ми до тук. Този човек е съгласен с мен, че Иран ще има по-добро бъдеще, ако прережем връзките си с „Хизбула“.

— И като ни давате тази информация, какво се надявате да постигнете?

Ашани се замисли и внимателно отговори:

— Мисля, че по този начин ще можем да затворим една много грозна глава от общата ни история. И вие да получите възмездие за преживяното.

Кенеди погледна отново дебелия папка за няколко секунди.

— Благодаря ви — накрая каза тя.

— Винаги сте добре дошла. — Ашани стана и добави: — А аз благодаря, че отделихте време да се срещнем.

— И вие сте винаги добре дошъл. Моля да ме извините, че не ставам, но все още съм малко наранена.

Рап придружи Ашани до вратата, откъдето го пое Ридли. Затвори вратата и се върна при Кенеди, която беше зареяла замислено очи през прозореца. Рап постоя така до нея и накрая я попита:

— Какво ще правим с Мухтар?

Без да се обръща към него, Кенеди му подаде през рамо папката и отговори:

— Убий го.

ТРИПОЛИ, ЛИВАН

Самолетът „Гълфстрийм“ Г-5 кацна малко след полунощ. Рап погледна през илюминатора и остана доволен да види обещания полицейски ескорт. Трябваша му три часа да изчете досието от кора до кора и когато свърши, той вече знаеше какво точно ще направи. Накара секретарката да му направи две копия. Едното копие изпрати на Маркърс Дюмонд с инструкции да сканира всичко и да го вкара в системата, за да започнат да събират всяко полезно късче информация на едно място. Другото копие отиде при Кенеди с инструкции да не се разпространява и показва на външни лица без неговото изрично одобрение. В момента най-малко искаше някой надъхан аналитик или още по-лошо — някой от министерство на правосъдието, да му създава проблеми и да му с пречка преди да е уредил въпроса.

След това се обади на един близкоизточен монарх, който хранеше най-топли чувства и уважение към Кенеди. След отвлечането на Кенеди този монарх беше предложил помощта си и всичко каквото е необходимо, за да бъде заловен и изправен пред съда Имад Мухтар. Емирът по една случайност принадлежеше към сунитското крило в Исляма и ненавиждаше до дъното на душата си шиитските терористични групи от типа на „Хизбула“. Самият Мухтар беше организиран неуспешен опит да убие един от братята на емира. Рап обясни ситуацията на монарха и му каза какво би искал от него. Монархът без никакво колебание предложи помощта си и дори настоя да поеме разходите по специалната операция. Това всъщност се превърна в препъникамъкът на разговора и Рап трябваше да прибегне до честта на пагона, за да убеди емира да отстъпи.

Операции като тази обикновено бяха скучни и заемаха много време — понякога месеци и дори години. От време на време обаче късметът се усмихваше и възникваше удобен случай, който значително скъсяваше срока. Въпросът беше да знаеш кога да се възползваш и да не пропуснеш момента. Рап например беше повлиян в избора си от няколко фактора. Първият общоизвестен факт беше, че всяко правителство или организация, с изключение на „Хизбула“, бяха обърнали гръб на Мухтар. А според информацията на Ашани неколцина високопоставени членове на „Хизбула“ дори бяха на мнение, че е време този човек просто да изчезне. Втората причина Рап да се възползва от случая беше, че ако нещо се объркаше, той можеше да бъде сигурен, че президентът ще го подкрепи. Аликсандър лично му

беше казал, че иска скалпа на Мухтар и не го интересува колко време ще отнеме на Рап да се сдобие с него. Третата и последната причина Рап да предпочете по-краткия път беше вярата му в прословутото възмездие.

Мич замислено погледна сателитния телефон и набра по памет номера. След няколко позвънявания от другата страна на линията вдигнаха и Рап потвърди поръчката си. После благодари на човека и прибра телефона обратно в джоба си. Разкопча колана на седалката и отвори вратата на багажното отделение до пилотската кабина. Облече си сакото, грабна голямата черна спортна чанта и я метна на рамо. На път за изхода надникна при пилотите и им каза, че ще се върне приблизително след час. После слезе по трапа и закрачи по мократа от дъжда бетонна писта. До патрулната кола стояха двама полицаи — един детектив и един униформен. Рап се здрависа с детектива, който го информира, че шефът му го чака в полицейското управление.

Рап седна на задната седалка и колата потегли. Докато Бейрут беше град на множество религии и секти, в Триполи живееха предимно сунити. Няколко минути по-късно спряха пред управлението.

Нарамил тежката чанта, Мич се изкачи по стълбите на сградата и веднага беше отведен в кабинета на началника. Представянето един на друг беше изключително кратко. Никой от двамата всъщност не желаше да се запознава с другия. Просто искаха да извършат сделката и всеки да продължи по пътя си.

— Да не би да е това, за което си мисля? — попита началникът и посочи чантата на пода.

Рап побутна сака с крак.

— Разбира се. Искате ли да видите?

Началникът охотно кимна.

— Преди това искам да уточним нещо.

— Какво?

— Вие лично ли говорихте с негово величество?

— Да.

— И предполагам, той ви е казал, че аз съм последният човек, когото бихте искали да изиграете.

Началникът се ухили неловко.

— Да, каза ми. Всъщност каза, че вие сте предпоследният. Последният е той.

— И това става. — Рап се усмихна дружелюбно, наведе се и отвори ципа на сака. Отвътре се показаха пет увити в найлон пакета с банкноти. Отстъпи назад и добави: — Пет милиона долара.

Да платиш пет милиона за такава стока си беше направо евтино. За главите на ръководството на „Ал Кайда“ имаше обявени награди от над двайсет милиона за всяка. Мухтар за пет милиона си беше добра сделка. Особено имайки предвид, че според информацията на Ашани щяха лесно да си върнат парите, веднъж да започнат да прочистват банковите сметки на „Хизбула“. Щом Мухтар можеше да подкупи сунитската полиция в Мосул, защо Рап да не можеше да предложи парична награда за главата на един от най-издирваните в света терористи?

Началникът плесна доволно с ръце и едвам сдържа радостта си.

— Чудесно! — само възкликна той.

— Да, наистина. А сега, мога ли да видя затворника?

— Разбира се. Последвайте ме, моля.

Началникът отведе Рап на първия етаж. В дъното на сградата имаше отделение с килии за разпити с едноръчни стъкла-огледала. Началникът се спря пред едно от стъклата и каза:

— Всичко беше уредено така, както поискахте.

Там, прикован с белезници към металната маса, седеше Имад Мухтар. Обувките, колана, часовникът, парите и мобилният му телефон бяха сложени на масата пред него. Беше обръснал главата си в опит да промени външността си. И това не можа да му помогне. След като разполагаха с образец от гласа му и с адреса, където беше отседнал, беше лесно да го открият.

— А охранителната камера? — попита Рап.

— Тази не работи.

— Добре. Имате ли ключ за белезниците.

Началникът му даде ключа.

— Ще почакам тук, докато свършите.

— Благодаря.

Рап взе кърпичка, завъртя дръжката на вратата и влезе в стаята за разпити, три на три метра. Без да се обръща, той метна кърпичката върху обектива на монтираната точно над него камера. Началникът му се стори свестен, но сигурността преди всичко. После си сложи гумени ръкавици.

Мухтар го изгледа с изморените си кървясали очи и го попита на арабски:

— Ти ли си моят адвокат?

Рап се изсмя и завеси с пердето стъклото-огледало.

— Не, аз съм твоят лекар за хемороиди, идиот такъв — отвърна той.

Щом Мухтар чу посетителя да говори на американски английски, той видимо се разтревожи:

— Кой си ти?

— Кой съм аз, няма значение, господин Мухтар.

Рап го заобиколи и мина зад него.

— Не знам за кого говорите.

Ако разчитаха само на фотографиите, направени в Мосул, щеше да има място за известно съмнение. Но Ашани им беше дал шестнайсет други фотографии с различно качество. Те, заедно с образеца от гласа му, гарантираха сто процента, че мъжът, седнал пред него, беше Имад Мухтар.

Мич грабна колана от масата и застана точно зад затворника. Мухтар усети опасност и рязко започна да се дърпа, но белезниците не му даваха да се обърне. Беше чиста загуба на сили и енергия. Металната маса беше завинтена с болтове за пода. Рап обви колана около врата на Мухтар и промуши единия му край в токата. Мухтар се разкрещя и се задърпа още по-яростно. Рап се подпря за опора с лявата ръка за рамото на Мухтар и с дясната силно и рязко дръпна колана. Мухтар започна да се задушаваша.

Рап се наведе, доближи устата си само на сантиметри от ухото на Мухтар и каза:

— Това е за Айрини Кенеди, боклук такъв.

Мич постави лявото си стъпало върху тила на Мухтар и стисна с две ръце колана. Наведе се назад и задърпа още по-силно. Трахеята на Мухтар се сплеска като алуминиева кутия от безалкохолно. Очите му едва не изхвъркнаха от орбитите, а крайниците му се вдървиха. Рап продължи да държи колана затегнат още десет секунди, за да е напълно сигурен в резултата. Мухтар се килна напред и главата му се удари с тъп звук, след което безжизнено легна на масата. Рап отключи белезниците на ръцете и краката и ги хвърли на пода. После взе заобления край на колана, завърза го за металната тръба, към която

беше прикована с белезниците дясната ръка на Мухтар и избута стола настрани. Колената на Мухтар се удариха в пода, а главата му се плъзна от масата, но не падна, а беше спряна от колана на трийсетина сантиметра от пода.

Рап огледа за последно и отвори вратата. На излизане вдигна ръка и прибра кърпичката си от обектива на камерата, след което свали гумените ръкавици.

Началникът го чакаше в коридора.

— Как мина?

— Точно по плана. — Мич благодари на полицейския началник, обърна се и се запъти към изхода.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.